

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	Europa-Parlamentet	
	<i>Besvarede skriftlige forespørgsler</i>	
(1999/C 341/001)	E-0739/98 af Klaus Lukas til Kommissionen Om: Diskriminering af ikke-ABTA-medlemmer (supplerende svar)	1
(1999/C 341/002)	E-3084/98 af Honório Novo til Kommissionen Om: Lån fra EIB til SONAE Investimentos SGPS SA	2
(1999/C 341/003)	E-3130/98 af Graham Watson til Kommissionen Om: Godkendelse af medicin til behandling af dyr (supplerende svar)	3
(1999/C 341/004)	E-3349/98 af Gianni Tamino til Kommissionen Om: Patntlægemedlet »Viagra« (supplerende svar)	3
(1999/C 341/005)	E-3393/98 af Jyrki Otila til Kommissionen Om: Arbejdstidsbestemmelser på vejtransportområdet i EU	4
(1999/C 341/006)	E-3420/98 af Amedeo Amadeo til Kommissionen Om: Kabinepersonale inden for civil luftfart	5
(1999/C 341/007)	E-3446/98 af Amedeo Amadeo til Kommissionen Om: Kabinebesætninger og civil luftfart	5
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3420/98 og E-3446/98	5
(1999/C 341/008)	E-3472/98 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Fastlæggelse af de ydre grænser for Argentinas eksklusive økonomiske zone (EØZ)	6
(1999/C 341/009)	E-3490/98 af Luigi Moretti til Kommissionen Om: Forekomst af uranium i byggecement	6
(1999/C 341/010)	E-3526/98 af Amedeo Amadeo til Kommissionen Om: Reformen af den fælles landbrugspolitik (Agenda 2000)	7

DA

Pris: 29,50 EUR

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 341/011)	E-3570/98 af W.G. van Velzen til Kommissionen Om: Løsning af milleniumproblemet inden for den nukleare industri	8
(1999/C 341/012)	E-3582/98 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Forbud mod at give dyr antibiotika	10
(1999/C 341/013)	E-3662/98 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: År 2000-problemet	10
(1999/C 341/014)	E-3764/98 af Eva Kjer Hansen til Kommissionen Om: Direkte betalinger til landmænd	11
(1999/C 341/015)	P-3790/98 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Programmer og projekter vedrørende små og mellemstore virksomheder og turisme i Katalonien (supplerende svar)	12
(1999/C 341/016)	E-3812/98 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Programmer og projekter vedrørende telekommunikation, informationsteknologi og audiovisuel teknologi i Katalonien (supplerende svar)	12
(1999/C 341/017)	E-3813/98 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Programmer og projekter vedrørende transport i Katalonien (supplerende svar)	12
(1999/C 341/018)	E-3816/98 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Programmer og projekter vedrørende kultur, uddannelse og ungdom i Katalonien (supplerende svar)	13
(1999/C 341/019)	E-3817/98 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Programmer og projekter vedrørende industri og energi i Katalonien (supplerende svar)	13
(1999/C 341/020)	E-3818/98 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Programmer og projekter vedrørende miljø i Katalonien (supplerende svar)	14
(1999/C 341/021)	E-3820/98 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Regionalpolitiske programmer og projekter i Katalonien (supplerende svar)	14
(1999/C 341/022)	E-3822/98 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Tilskud til den indiske lædersektor (supplerende svar)	14
(1999/C 341/023)	E-3824/98 af Outi Ojala til Kommissionen Om: Diplomaters ret til køb af afgiftsfrie varer	15
(1999/C 341/024)	E-3847/98 af Manuel Escolá Hernando til Kommissionen Om: Lufthavnen i Zaragoza og højhastighedsbanen Madrid-Zaragoza	15
(1999/C 341/025)	E-3853/98 af James Nicholson til Kommissionen Om: Afskaffelse af salget af told- og afgiftsfrie varer	16
(1999/C 341/026)	E-3861/98 af Clive Needle til Kommissionen Om: Autoriserede lastmotorkøretøjer	17
(1999/C 341/027)	E-3872/98 af John McCartin til Kommissionen Om: Forbud mod antibiotika i foderstoffer	17
(1999/C 341/028)	E-3898/98 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: En etnisk bombe	18
(1999/C 341/029)	E-3917/98 af Graham Mather til Kommissionen Om: Samling i Rådet (økonomi og finans) den 1. december 1998	18
(1999/C 341/030)	E-3925/98 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: Erklæringer fra en højtstående EU-embedsmand om Cyperns optagelse i EU	19
(1999/C 341/031)	E-3926/98 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Reklame for den græske regerings uddannelsespolitik med EU-midler	20
(1999/C 341/032)	E-3929/98 af Graham Mather til Kommissionen Om: Adfærdskodeks for erhvervsbeskatning – kommissær Monti's udtalelse til Europa-Parlamentet den 7. december 1998	21

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 341/033)	E-3930/98 af Graham Mather til Kommissionen Om: Emissionsgrænseværdier for motorcykler	21
(1999/C 341/034)	E-3944/98 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Lokale Agenda 21-projekter	22
(1999/C 341/035)	E-3946/98 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Bæredygtigt fiskeri	22
(1999/C 341/036)	E-3965/98 af John Iversen til Kommissionen Om: Zoonosedirektivet	23
(1999/C 341/037)	E-3976/98 af W.G. van Velzen til Kommissionen Om: Oplagring af atomaffald fra reaktoren i Petten (Nederlandene)	23
(1999/C 341/038)	E-3983/98 af Jesús Cabezón Alonso til Kommissionen Om: Støtte til det spanske firma SNIACE	24
(1999/C 341/039)	E-3987/98 af Raimo Ilaskivi til Kommissionen Om: Tilliden i forbindelserne mellem Kommissionen og Parlamentet	25
(1999/C 341/040)	E-4007/98 af Frank Vanhecke til Kommissionen Om: Mistede toldafgifter i Antwerpens havn	26
(1999/C 341/041)	E-4021/98 af Johanna Boogerd-Quaak til Kommissionen Om: Kommissionsmedlemmers og EU-tjenestemænds afgiftsfri indkøb	26
(1999/C 341/042)	E-4041/98 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: De transeuropæiske transportnet – Egnatia-vejen – vertikale akser	27
(1999/C 341/043)	E-4047/98 af Ian White til Kommissionen Om: Forkert anvendelse af faktor VIII-blodprodukter i Frankrig	28
(1999/C 341/044)	E-4049/98 af Eolo Parodi og Guido Viceconte til Kommissionen Om: Reklame for og sammensætningen af smørbare fedtstoffer baseret på olivenolie	29
(1999/C 341/045)	E-4051/98 af Eolo Parodi og Guido Viceconte til Kommissionen Om: De italienske bestemmelser vedrørende beskatning af italienske valutaudlændinge	30
(1999/C 341/046)	E-4052/98 af Eolo Parodi og Guido Viceconte til Kommissionen Om: EU-foranstaltninger for short sea shipping	30
(1999/C 341/047)	E-4059/98 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Virkninger for sundheden af trange siddepladsforhold på langdistanceflyvninger	31
(1999/C 341/048)	E-4060/98 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Bioteknologiske selskaber	32
(1999/C 341/049)	E-4062/98 af Graham Mather til Kommissionen Om: Habitat-direktivet af 1992 – udpegning af særlige bevaringsområder	33
(1999/C 341/050)	E-4063/98 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: Telekommunikation	34
(1999/C 341/051)	E-4075/98 af Werner Langen til Kommissionen Om: Støtte fra Den Europæiske Union til delstaten Rheinland-Pfalz i perioden 1994 til 1998 (supplerende svar)	35
(1999/C 341/052)	E-4098/98 af John McCartin til Kommissionen Om: Nationale skattefordele	35
(1999/C 341/053)	E-4108/98 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Handlingsprogrammet »Jernbaner« i Grækenland	36
(1999/C 341/054)	E-0031/99 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: Særlig statsstøtte til amerikanske landmænd	37
(1999/C 341/055)	E-0037/99 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Katteskind »til pædagogiske formål«	38

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 341/056)	P-0051/99 af Ursula Stenzel til Kommissionen Om: Leonardo – Cresson	38
(1999/C 341/057)	E-0054/99 af Barbara Weiler til Kommissionen Om: EU-kontaktorganer for forskning og teknologi (Innovation Relay Center)	39
(1999/C 341/058)	E-0057/99 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Tildeling af globaltilskud (block-grants) til ngo'er på udviklingsområdet i 1999	40
(1999/C 341/059)	E-0058/99 af Lucio Manisco til Kommissionen Om: Disciplinærforanstaltninger	41
(1999/C 341/060)	E-0060/99 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Traditionelle måleenheder for drikkevarer	42
(1999/C 341/061)	E-0065/99 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Valg i Den Centralafrikanske Republik	43
(1999/C 341/062)	E-0066/99 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Den nuværende situation for projektet vedrørende europæiske jernbanekorridorer	43
(1999/C 341/063)	E-0067/99 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: EU's arbejdstidsdirektiv	44
(1999/C 341/064)	E-0070/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Forskelsbehandling af unionsborgere inden for forskningssektoren i Det Forenede Kongerige	45
(1999/C 341/065)	E-0071/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Organisationer i betalingsrestance og tilskud fra EU	46
(1999/C 341/066)	E-0078/99 af Graham Mather til Kommissionen Om: Direktiv 95/29/EF om beskyttelse af dyr under transport	46
(1999/C 341/067)	E-0080/99 af Susan Waddington til Kommissionen Om: Bestemmelser vedrørende sextelefontjenester	47
(1999/C 341/068)	E-0085/99 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Pakkedirektivet	48
(1999/C 341/069)	E-0099/99 af Honório Novo til Kommissionen Om: Udførsel af torsk fra Norge – udstedelse af EUR 1-certifikat	48
(1999/C 341/070)	P-0100/99 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: Ansættelse af personale i European Training Foundation (ETF) i Torino	49
(1999/C 341/071)	E-0102/99 af Robin Teverson til Kommissionen Om: Femte rammeprogram og geotermisk energi	50
(1999/C 341/072)	E-0106/99 af Sirkka-Liisa Anttila til Kommissionen Om: EU's dyrebeskyttelseskrav som betingelse for indførsel fra tredjelande	51
(1999/C 341/073)	E-0108/99 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Ombringelse af dyr med gift	52
(1999/C 341/074)	E-0110/99 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Forskelsbehandling af udenlandske transportvirksomheder i Frankrig	53
(1999/C 341/075)	E-0114/99 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Data om behovet for stationær pleje af børn	53
(1999/C 341/076)	P-0115/99 af Robert Evans til Kommissionen Om: Pensioner	54
(1999/C 341/077)	E-0121/99 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Bekæmpelse af problemet	55
(1999/C 341/078)	E-0122/99 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Reduceret anvendelse af pesticider og biocider i Den Europæiske Union	55

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 341/079)	E-0133/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Tredjelandes gennemførelse af bestemmelserne om fiskeri i Middelhavet	57
(1999/C 341/080)	E-0138/99 af Antoinette Spaak til Kommissionen Om: Fri bevægelighed for personer – begravelse	57
(1999/C 341/081)	P-0153/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Oprettelse og drift af det nationale center for bloddonering i Grækenland	58
(1999/C 341/082)	E-0155/99 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Røde egern og Warfarin	58
(1999/C 341/083)	E-0161/99 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Den græske landbrugsbanks ulovlige praksis	59
(1999/C 341/084)	E-0169/99 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: Handel	60
(1999/C 341/085)	E-0173/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Forsinket udbetaling af støtte til virksomheder i dårligt stillede byområder	60
(1999/C 341/086)	E-0176/99 af José Torres Couto til Kommissionen Om: Overgreb mod portugisiske journalisters pressefrihed i Angola	61
(1999/C 341/087)	E-0181/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Afbrydelse af støtten til Ajion Oros	61
(1999/C 341/088)	E-0182/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Fortsat overtrædelse af Seveso-direktivet og 91/271 ved Thriasio Pedio	62
(1999/C 341/089)	E-0185/99 af Carlos Carnero González til Kommissionen Om: Forundersøgelse af aftalen om stabilitet og kvalitet i beskæftigelsen undertegnet i 1997 af den autonome region Madrid og fagforeningerne CC.OO. og UGT	64
(1999/C 341/090)	E-0189/99 af Angela Sierra González til Kommissionen Om: Alvorlige skader på grund af uvejr over De Kanariske Øer	65
(1999/C 341/091)	E-0191/99 af Irene Soltwedel-Schäfer til Kommissionen Om: Dødsfald som følge af den nye variant af Creutzfeld-Jakob-sygdommen og den aktuelle situation med hensyn til konstaterede tilfælde af denne sygdom i Storbritannien	65
(1999/C 341/092)	E-0194/99 af Freddy Blak til Kommissionen Om: OL-korruption	66
(1999/C 341/093)	E-0195/99 af Christof Tannert til Kommissionen Om: EU-programmer i Namibia	67
(1999/C 341/094)	E-0208/99 af Armelle Guinebertière til Kommissionen Om: Støtte til fåreavl	68
(1999/C 341/095)	E-0216/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Bortskaffelse af affald i Thriasos-området – overtrædelse af direktiv 91/156 og 75/442	69
(1999/C 341/096)	E-0235/99 af Antonio Tajani til Kommissionen Om: Kontrakter for arbejder i Leonardo da Vinci-lufthavnen ved Rom (supplerende svar)	70
(1999/C 341/097)	E-0242/99 af Ulf Holm til Kommissionen Om: CE-mærket vildleder forbrugerne	70
(1999/C 341/098)	E-0243/99 af Ulf Holm til Kommissionen Om: Kampen mod hiv/aids	71
(1999/C 341/099)	E-0252/99 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Slaggebjerg fra skiferbrud i San Pedro de Trones (Castilla y León – Spanien)	72
(1999/C 341/100)	E-0253/99 af Riccardo Nencini til Kommissionen Om: Omplacering af ansatte på virksomheden Nuovo Pignone i Firenze	73
(1999/C 341/101)	P-0256/99 af Manuel Porto til Kommissionen Om: Overtrædelser af konkurrencebestemmelserne i forbindelse med kraftvarmeproduktion i Portugal	74

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 341/102)	P-0260/99 af Maartje van Putten til Kommissionen Om: Gennemførelse af CITES-bestemmelserne i Grækenland	75
(1999/C 341/103)	P-0261/99 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Offentliggørelse af nationale indikativprogrammer og udbudsprocedurer i tilknytning til Lomé-konventionen	75
(1999/C 341/104)	E-0264/99 af Jesús Cabezón Alonso til Kommissionen Om: Statsstøtte til spanske elselskaber	76
(1999/C 341/105)	E-0265/99 af Jesús Cabezón Alonso til Kommissionen Om: Støtte til skibsværfter	77
(1999/C 341/106)	E-0270/99 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: Manglende gennemskuelighed i CEDEFOP	78
(1999/C 341/107)	E-0271/99 af Manuel Escolá Hernando til Kommissionen Om: Omladning af vand og Samhørighedsfonden	78
(1999/C 341/108)	E-0272/99 af Manuel Escolá Hernando til Kommissionen Om: Omladning af vand og Samhørighedsfonden	79
(1999/C 341/109)	E-0273/99 af Manuel Escolá Hernando til Kommissionen Om: Omladning af vand og Samhørighedsfonden	79
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0271/99, E-0272/99, E-0273/99	79
(1999/C 341/110)	E-0275/99 af Riccardo Nencini til Kommissionen Om: Situationen for kvinder med børn i italienske fængsler	80
(1999/C 341/111)	E-0278/99 af Riccardo Nencini til Kommissionen Om: Støtte til vinavlere ramt af kraftige haglbyger i Massa, Carrara og Montignoso (Toscana)	81
(1999/C 341/112)	E-0279/99 af Riccardo Nencini til Kommissionen Om: Administrative sanktioner på skatteområdet	82
(1999/C 341/113)	E-0280/99 af Riccardo Nencini til Kommissionen Om: Ponte Vecchio (Firenze)	82
(1999/C 341/114)	E-0282/99 af Riccardo Nencini til Kommissionen Om: Beklagelig miljø- og sundhedsmæssig situation i Tamburi-kvarteret i Taranto	83
(1999/C 341/115)	E-0284/99 af Iriini Lambraki til Kommissionen Om: Kvoter for tobakssorten Katerini	84
(1999/C 341/116)	E-0296/99 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Forarbejdede levnedsmidler på basis af korn til ernæring af spædbørn	84
(1999/C 341/117)	E-0297/99 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Levnedsmidler bestemt til særlig ernæring	84
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0296/99 og E-0297/99	85
(1999/C 341/118)	E-0299/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Regulering af fiskeriaktiviteterne i det sydvestlige Atlanterhav	85
(1999/C 341/119)	E-0300/99 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Tilskud til svineavlere	86
(1999/C 341/120)	E-0301/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Forenelighed mellem de supplerende bestemmelser i den franske lov 97-1051 af 18. november 1997 om retningslinjer for havfiskeri og havbrug med fællesskabsretten	87
(1999/C 341/121)	E-0302/99 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Fremme af grænseoverskridende samarbejde mellem virksomheder inden for sektoren for vedvarende energikilder	87
(1999/C 341/122)	E-0306/99 af David Bowe til Kommissionen Om: Radioaktivt affald	88

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 341/123)	E-0307/99 af David Bowe til Kommissionen Om: Radioaktivt affald	88
(1999/C 341/124)	E-0308/99 af David Bowe til Kommissionen Om: Radioaktivt affald	88
(1999/C 341/125)	E-0309/99 af David Bowe til Kommissionen Om: Radioaktivt affald	88
(1999/C 341/126)	E-0310/99 af David Bowe til Kommissionen Om: Radioaktivt affald	89
(1999/C 341/127)	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0306/99, E-307/99, E-308/99, E-0309/99 og E-0310/99	89
(1999/C 341/127)	P-0311/99 af Eolo Parodi til Kommissionen Om: Motorvejsforbindelsen Edinburgh-Palermo og færdiggørelsen af A 12	90
(1999/C 341/128)	E-0312/99 af Klaus Lukas til Kommissionen Om: Den Europæiske Uddannelsesfond og forsvundne EU-midler – fortsættelse	91
(1999/C 341/129)	E-0319/99 af John McCartin til Kommissionen Om: Import af okse- og kalvekød i EU	91
(1999/C 341/130)	E-0324/99 af Ernesto Caccavale til Kommissionen Om: Ulovligt udbud vedrørende private væddemål om hestevæddeløb	92
(1999/C 341/131)	E-0336/99 af Gianni Tamino til Kommissionen Om: Indretning af en plads for autocampere i naturreservatet Pian di Spagna (Sondrio provinsen)	93
(1999/C 341/132)	E-0337/99 af Giuseppe Rauti til Kommissionen Om: Amerikansk spionagesystem i Europa	94
(1999/C 341/133)	E-0341/99 af Riccardo Nencini til Kommissionen Om: Øget konkurrence inden for risimport på grund af indrømmelser fra Den Europæiske Union	95
(1999/C 341/134)	E-0342/99 af Nelly Maes til Kommissionen Om: Kommissionens klage mod Belgien for manglende gennemførelse af direktivet om affaldsforbrænding	95
(1999/C 341/135)	E-0343/99 af Wilmya Zimmermann til Kommissionen Om: Eurostats forvaltning af data om arbejdsstyrken i EU	96
(1999/C 341/136)	E-0345/99 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Diskriminerende færgetakster fra offentlige virksomheders side	97
(1999/C 341/137)	E-0349/99 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Vådområdet Marjal de Pego-Oliva	97
(1999/C 341/138)	P-0352/99 af Eva Kjer Hansen til Kommissionen Om: Regelsæt for fangst og opdræt af den europæiske ål	98
(1999/C 341/139)	E-0363/99 af Joaquín Sisó Cruellas til Kommissionen Om: Kloning i Spanien	99
(1999/C 341/140)	E-0365/99 af Joaquín Sisó Cruellas til Kommissionen Om: Bekæmpelse af undergrundsøkonomi	100
(1999/C 341/141)	E-0367/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Liberalisering af salget af tidsskrifter og dagblade	100
(1999/C 341/142)	P-0371/99 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Forsinkelse i forbindelse med bygningen af Athens metro	101
(1999/C 341/143)	P-0374/99 af Antoni Gutiérrez Díaz til Kommissionen Om: Bygning af landevej C-37 fra Torelló til Valle en Bas i Catalonien (Spanien)	102
(1999/C 341/144)	E-0380/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Driften af afvænningsafdelingen 18 ANO i Grækenland	103

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 341/145)	P-0382/99 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Gennemførelse af Joule-Thermie-programmet inden for rammerne af det fjerde F&U-program	103
(1999/C 341/146)	P-0383/99 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Gennemførelse af Joule-Thermie-programmet inden for rammerne af det fjerde F&U-program	104
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-0382/99 og P-0383/99	104
(1999/C 341/147)	P-0385/99 af Jan Wiersma til Kommissionen Om: Den politiske situation i Den Dominikanske Republik	104
(1999/C 341/148)	E-0390/99 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Mål 5b-støtte til golfbaner i Bayern	105
(1999/C 341/149)	E-0391/99 af Ursula Stenzel til Kommissionen Om: Stillinger i Kommissionen	106
(1999/C 341/150)	E-0393/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Omfordeling af ressourcer, der var til overs fra den fælles markedsordning for frugt og grøntsager	107
(1999/C 341/151)	E-0394/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Finansiering af aktioner i forbindelse med programmer for omstrukturering af citrusfrugt- dyrkningen under den tredje fællesskabsstøtteramme	107
(1999/C 341/152)	E-0400/99 af Robin Teverson til Kommissionen Om: EU's fødevarerhjælp	108
(1999/C 341/153)	P-0414/99 af Vincenzo Viola til Kommissionen Om: Pålæggelse af forpligtelser til offentlig tjeneste for rutefly mellem ømråder og fastlandet	109
(1999/C 341/154)	E-0421/99 af Ernesto Caccavale til Kommissionen Om: Lovgivningsmæssigt tomrum med hensyn til risici for arbejdstagere i søfartssektoren som følge af udsættelse for asbest	109
(1999/C 341/155)	E-0422/99 af Ernesto Caccavale til Kommissionen Om: Manglende gennemførelse i Italien af de seneste europæiske bestemmelser om arbejdstiden i søfartssektoren	110
(1999/C 341/156)	P-0424/99 af Luisa Todini til Kommissionen Om: Seksuelle overgreb mod kvinder	111
(1999/C 341/157)	E-0435/99 af Bartho Pronk til Kommissionen Om: Nederlandske ratificering af den konvention om sikkerhed i forbindelse med anvendelse af asbest, der den 24. juni 1986 blev udarbejdet i Genève (konvention nr. 162 vedtaget af Den Internationale Arbejdskonference på dennes 22. møde)	112
(1999/C 341/158)	E-0437/99 af Brigitte Langenhagen til Kommissionen Om: Fortolkning og anvendelse af direktiv 92/43/EØF	113
(1999/C 341/159)	E-0441/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Menneskerettigheder – Egypten	114
(1999/C 341/160)	E-0442/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Grønlandssæler	114
(1999/C 341/161)	E-0445/99 af José Valverde López til Kommissionen Om: Udryddelse af polio	114
(1999/C 341/162)	E-0446/99 af José Valverde López til Kommissionen Om: WTO	115
(1999/C 341/163)	E-0456/99 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Toldunionen med Tyrkiet	115
(1999/C 341/164)	E-0457/99 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Demokratiklausulen i aftaler med tredjelande	116
(1999/C 341/165)	E-0459/99 af Laura González Álvarez og Pedro Marset Campos til Kommissionen Om: Spanske universitetsuddannede sygeplejerskers adgang til udvælgelsesprøver med henblik på ansættelse som tjenestemand i kategori A	117

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (forsat)	Side
(1999/C 341/166)	P-0461/99 af W.G. van Velzen til Kommissionen Om: Gennemførelse af el-direktivet i Frankrig	117
(1999/C 341/167)	P-0463/99 af Maria Cardona til Kommissionen Om: EU-støtte til uvejrsramte landbrugsbedrifter på Madeira	118
(1999/C 341/168)	E-0465/99 af Ulla Sandbæk til Kommissionen Om: Våben og Marokko	119
(1999/C 341/169)	E-0467/99 af Edith Müller til Kommissionen Om: Bekæmpelse af AIDS og diskriminering af HIV-smittede i Asturias i Spanien	120
(1999/C 341/170)	E-0468/99 af Riccardo Nencini til Kommissionen Om: Luna-park i Rom – traktatens bestemmelser om fri konkurrence	121
(1999/C 341/171)	P-0470/99 af Niels Sindal til Kommissionen Om: Ulovlige prisaftaler	121
(1999/C 341/172)	E-0474/99 af Daniela Raschhofer til Kommissionen Om: Oktopus-programmet	122
(1999/C 341/173)	E-0476/99 af Eluned Morgan til Kommissionen Om: Direktiv 64/433/EØF om fersk kød og direktiv 71/118/EØF om fersk fjerkrækød	123
(1999/C 341/174)	E-0479/99 af Jesús Cabezón Alonso til Kommissionen Om: Gennemførelse i spansk ret af direktiv 93/16	124
(1999/C 341/175)	E-0481/99 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Automatisk udvisning af vandrende arbejdstagere	124
(1999/C 341/176)	E-0482/99 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Udvisning af og opholdstilladelse til vandrende arbejdstagere	125
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0481/99 og E-0482/99	125
(1999/C 341/177)	E-0491/99 af Joaquín Sisó Cruellas til Kommissionen Om: Forebyggelse af arbejdsskader	126
(1999/C 341/178)	E-0508/99 af Klaus Lukas til Kommissionen Om: EU-midler til Europa-Kollegiet i Natolin	126
(1999/C 341/179)	P-0546/99 af Miguel Arias Cañete til Kommissionen Om: Diskriminerende støtte til Gibraltar	127
(1999/C 341/180)	E-0553/99 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Aldersgrænser i forbindelse med ansættelser	128
(1999/C 341/181)	E-0554/99 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Folkesundheden og bymiljøet	128
(1999/C 341/182)	E-0557/99 af Joaquín Sisó Cruellas til Kommissionen Om: Forbrug af alkohol	129
(1999/C 341/183)	P-0558/99 af Maria Berger til Kommissionen Om: Kommissionens beslutning om støtteforanstaltninger til fordel for SNIACE S.A. med hjemsted i Torrelavega, Cantabrien, Spanien	130
(1999/C 341/184)	E-0569/99 af Nelly Maes til Kommissionen Om: Centret for Industriel Udvikling AVS-EU	130
(1999/C 341/185)	E-0571/99 af José Barros Moura til Kommissionen Om: Årsberetning fra repræsentanten for Europaskolernes Øverste Råd – 1998	131
(1999/C 341/186)	P-0572/99 af Rinaldo Bontempi til Kommissionen Om: Retten til vand for alle	132
(1999/C 341/187)	E-0578/99 af Giuseppe Rauti til Kommissionen Om: Overdragelse af et FN-mandat for Albanien til Italien	133

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 341/188)	E-0579/99 af José Barros Moura til Kommissionen Om: Forhandlinger mellem EU og Schweiz	134
(1999/C 341/189)	E-0593/99 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Anden rapport om gennemførelsen i medlemsstaterne af direktiv 92/3/Euratom af 3. februar 1992	135
(1999/C 341/190)	E-0595/99 af Ian White til Kommissionen Om: Beskyttelse af dyr under transport	135
(1999/C 341/191)	P-0602/99 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Undertegnelse af aftaler i henhold til artikel 101 i Euratom-traktaten	136
(1999/C 341/192)	E-0620/99 af Robin Teverson til Kommissionen Om: Flyforbindelser	136
(1999/C 341/193)	E-0646/99 af Ian White til Kommissionen Om: Skat på beskæftigelsen af udenlandske statsborgere	137
(1999/C 341/194)	P-0651/99 af Johannes Blokland til Kommissionen Om: Uregelmæssigheder i forbindelse med Open Christianity's skole »Prins Maurits« i Skt. Petersborg i Rusland . . .	137
(1999/C 341/195)	P-0653/99 af Mark Watts til Kommissionen Om: Sælunger i Det Hvide Hav, Rusland	138
(1999/C 341/196)	E-0656/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Lukning af Europa-Parlamentet i forbindelse med de europæiske landbrugeres demonstration	138
(1999/C 341/197)	P-0676/99 af Angela Billingham til Kommissionen Om: Konkurrencebegrænsning i bilindustrien	139
(1999/C 341/198)	P-0695/99 af Christine Crawley til Kommissionen Om: Deltidsansatte arbejdstageres pension	139
(1999/C 341/199)	E-0740/99 af Alessandro Danesin til Kommissionen Om: Aktive vælgere i Italien	140
(1999/C 341/200)	P-0743/99 af Yves Verwaerde til Kommissionen Om: Ngo'er der modtager støtte som led i EU's udenrigspolitik	141
(1999/C 341/201)	E-0752/99 af Fernand Herman til Kommissionen Om: Fri bevægelighed for belgiske førtidspensionister inden for Fællesskabet	141
(1999/C 341/202)	E-0755/99 af Stephen Hughes til Kommissionen Om: Fagforeningsfjendtlige virksomheder	142
(1999/C 341/203)	P-0762/99 af Anna Karamanou til Kommissionen Om: Lige deltagelse af mænd og kvinder i beslutningsprocesserne	143
(1999/C 341/204)	P-0781/99 af Sören Wibe til Kommissionen Om: EU-tilskud til virksomhedsflytning	143
(1999/C 341/205)	E-0783/99 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Samleres erhvervelse og besiddelse af våben og ammunition	144
(1999/C 341/206)	E-0817/99 af Gerardo Fernández-Albor til Kommissionen Om: EU-kampagne mod alkoholisme blandt ungdommen	145
(1999/C 341/207)	E-0820/99 af Odile Leperre-Verrier til Kommissionen Om: Fremtiden for medicinsk gynækologi	145
(1999/C 341/208)	P-0852/99 af Graham Watson til Kommissionen Om: Økonomisk vurdering af parallelimport	146
(1999/C 341/209)	P-0879/99 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Tilstedeværelsen af asbest og krysotilasbest i skoler og muligheden for at finansiere udskiftningsarbejder under den anden fælleskabsstøtteramme	146
(1999/C 341/210)	E-0899/99 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Fri bevægelighed for sportsinstruktører	148

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(1999/C 341/211)	E-0905/99 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Brandsikkerhed i EU	149
(1999/C 341/212)	E-0994/99 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Ansvar for brandsikkerheden i Europa-Kommissionen	149
(1999/C 341/213)	E-0995/99 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Harmonisering af brandsikkerhedsregulativer i Den Europæiske Union	150
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0994/99 og E-0995/99	150

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLE

(1999/C 341/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0739/98

af Klaus Lukas (NI) til Kommissionen

(18. marts 1998)

Om: Diskriminering af ikke-ABTA-medlemmer

Jeg har fået forelagt materiale, hvoraf det fremgår, at de lokale skolemyndigheder i Storbritannien på det groveste diskriminerer rejseselskaber, der ikke er medlem af ABTA (Association of British Travel Agents), eller som ikke har deres hovedsæde i Storbritannien. F.eks. opfordrer disse lokale skolemyndigheder lærere til under ingen omstændigheder at vælge ikke-britiske rejseselskaber eller firmaer, der ikke er medlem af ABTA, som arrangører af skoleskiture til Østrig. Følges denne opfordring ikke, gives der bare ikke tilladelse til skoleskituren. Denne praksis er så meget desto mere uforståelig som argumentet med, at ABTA-medlemmer yder en »bedre« sikkerhed for kunderne, vel ikke er aktuelt, da det firma, der er tale om, er underlagt den østrigske forordning om sikkerhed for rejsebureauer (kundesikkerhed), der svarer til de britiske gennemførelsesbestemmelser for samme EU-direktiv (Package Travel, Package Holidays and Package Tours Regulation 1992). For alligevel at få mulighed for at tilbyde arrangerede skoleskiture forsøgte det østrigske firma (på trods af de dermed forbundne betydelige meromkostninger) at blive medlem af ABTA. Det lod sig imidlertid ikke gøre, da ABTA's statutter er udformet på en sådan måde, at det rent faktisk kun er muligt for britiske firmaer at opnå medlemskab. De lokale skolemyndigheders praksis fører nu kombineret med ABTA's metoder til, at alle de gode hensigter, der var forbundet med gennemførelsen af det indre marked, modarbejdes.

1. Har Kommissionen kendskab til disse forhold?
2. Hvordan vurderer Kommissionen den praksis, der anvendes af henholdsvis ABTA (Association of British Travel Agents) og de lokale skolemyndigheder i Storbritannien?
3. Hvad agter Kommissionen at foretage sig imod den praksis, der anvendes af henholdsvis ABTA (Association of British Travel Agents) og de lokale skolemyndigheder i Storbritannien?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(4. februar 1999)

Som supplement til sit svar af 8. maj 1998 ⁽¹⁾ kan Kommissionen nu give følgende yderligere oplysninger.

Kommissionen vil gerne oplyse det ærede medlem om, at den ikke har kendskab til den beskrevne situation.

Den holdning, som både Association of British Travel Agents (ABTA) og de regionale skolemyndigheder indtager, og som beskrives af det ærede medlem, synes at være diskriminerende. Diskriminerende foranstaltninger anses kun for at være forenelige med princippet om etableringsfrihed, der er fastlagt i EF-traktatens artikel 52, hvis de kan begrundes i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den offentlige sundhed, således som det nævnes i EF-traktatens artikel 56, og hvis det tilsigtede mål ikke kan nås med mindre restriktive midler.

Kommissionen vil derfor rejse spørgsmålet over for de britiske myndigheder, og skal i givet fald ikke undlade at behandle sagen i henhold til proceduren i EF-traktatens artikel 169.

(¹) EFT C 310 af 15.12.1998.

(1999/C 341/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3084/98
af Honório Novo (GUE/NGL) til Kommissionen

(16. oktober 1998)

Om: Lån fra EIB til SONAE Investimentos SGPS SA

I tidsskriftet EIB-Information (1-1998-nr. 96 ISSN 0258-2147) findes der oplysninger om, hvilke lån Den Europæiske Investeringsbank har ydet Portugal i løbet af 1997.

På listen over de kontrakter, der det pågældende år er indgået med portugisiske organer og institutioner, optræder et lån på 50,3 mio. ECU (lidt over 10 mia. PTE) til SONAE Investimentos SGPS SA, en af de økonomisk og finansielt stærkeste koncerner med sæde i Portugal. Men det tilføjes i nævnte EIB-Information, at det pågældende lån skal gå til opførelse af et indkøbscenter i Porto.

Som bekendt yder EIB normalt lån til nedsat rente, hvortil der ydes tilskud fra Fællesskabets budget, dvs. at de betales over skatteborgernes penge.

Det er også klart, at det finansierede projekt hører hjemme i en sektor, hvis rentabilitet hører til de højeste blandt Den Europæiske Unions økonomier, og at det gavner en koncern, der under ingen omstændigheder kan betragtes som en lille eller mellemstor virksomhed. På den anden side må man gå ud fra, at EIB's beslutning er blevet truffet, fordi SONAE-projekter har fået støtte fra den portugisiske regering.

Kan Kommissionen i denne forbindelse oplyse følgende:

1. Hvordan er det muligt at forklare, at der ydes et EIB-lån til en økonomisk og finansiell koncern, som fuldt ud er i stand til at opfylde forretningsbankernes normale kontraktmæssige vilkår?
2. Har SONAE's anmodning om finansiering af opførelsen af et indkøbscenter i Porto modtaget nogen form for støtte fra den portugisiske regering?
3. Mener Kommissionen, at det lån, der er ydet, opfylder nogen af de af Unionens målsætninger, som det er EIB's opgave at bidrage til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy

(15. januar 1999)

Det pågældende lån blev ydet i henhold til Den Europæiske Investeringsbanks (EIB) sædvanlige praksis, herunder indhentelse af en udtalelse fra den medlemsstat, hvori projektet gennemføres. Udlånsatsen blev fastsat med udgangspunkt i de finansielle omkostninger samt en mindre margin til dækning af driftsudgifter. Der har i forbindelse med dette lån ikke været tale om tilskud fra Fællesskabets budget.

Ifølge de oplysninger, Kommissionen har fået fra Den Europæiske Investeringsbank, er de to indkøbscentre, der samfinansieres med EIB-lån, beliggende i mål 1-regioner. Regional udvikling er en topprioritet i forbindelse med EIB-aktiviteter (artikel 198 E i EF-traktaten). Desuden har projektet direkte positiv indvirkning på beskæftigelsessituationen i området (man regner med omkring 5 000 nye fuldtidsjobs i de to indkøbscentre). Projektet vil medvirke til moderniseringen af detailhandelssektoren i Portugal, som i øjeblikket halter noget bagefter de mest udviklede markeder. Den nye infrastruktur vil leve op til de høje krav, som specialiserede detailhandlere stiller, når de søger at etablere sig på nye markeder. Dette vil bidrage til en styrkelse af det indre marked, og gennem den øgede konkurrence, indkøbscentrene vil skabe, vil der blive lettere adgang til udenlandske varer til konkurrencedygtige priser, hvilket vil komme forbrugerne til gode.

(1999/C 341/003)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3130/98
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(16. oktober 1998)

Om: Godkendelse af medicin til behandling af dyr

De maksimale grænseværdier, som EU har indført for medicinrester i dyr til konsum spiller en afgørende rolle for at reducere risikoen for, at medicinrester kommer ind i fødekæden. Ved anvendelse af forordningen tages der imidlertid ikke hensyn til virkningerne heraf på heste, der betragtes som dyr til konsum, men som sjældent slages til dette formål i Det Forenede Kongerige. Man frygter nu, at de tilladte midler til bedøvelse af dyr og smertekontrol vil være ineffektive samtidig med, at det ikke længere vil være muligt at få de effektive midler.

Kan Kommissionen forstå den britiske dyrlægesammenslutnings bekymringer, for så vidt angår virkningen af disse foranstaltninger for heste? Hvilke skridt planlægger Kommissionen i bekræftende fald at tage for at afhjælpe denne situation?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler**

(6. april 1999)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-0041/99 fra Philippe De Coene (¹).

(¹) EFT C 297 af 15.10.1999.

(1999/C 341/004)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3349/98
af Gianni Tamino (V) til Kommissionen**

(16. november 1998)

Om: Patentlægemidlet »Viagra«

Det vakte stor opsigt i hele Europa, da det tyske dagblad »Bild« den 13. oktober 1998 offentliggjorde beretninger om forsøg med Pfizers lægemiddel »Viagra« på hunde i Sandwich i Det Forenede Kongerige.

1. Er Kommissionen — bl.a. med henblik på udstedelse af tilladelser — gennem sine kontorer og Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering bekendt med dyreforsøg med »Viagra« og på hvilke og hvor mange dyr?
2. Hvorledes vurderer Kommissionen drab på dyr som følge af produktionen af denne type patentlægemidler, bl.a. på baggrund af EU's hensigt om at nedbringe antallet af denne type forsøg?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann**

(15. marts 1999)

Som supplement til Kommissionens svar af 21. december 1998 kan den nu fremlægge følgende oplysninger.

De oplysninger der blev offentliggjort i den europæiske presse bl.a. i det tyske dagblad »Bild«, henviste til en artikel i Sunday Mirror, som omtalte forsøg på hunde i laboratorier i Sandwich i Det Forenede Kongerige med henblik på markedsføring af lægemidlet »Viagra«.

I alt skulle 13 hunde være blevet anvendt til de dyreforsøg, som artiklen omtaler.

I forbindelse med alle lægemidler er der nogle undersøgelser, som kun kan gennemføres på dyr, og som er absolut nødvendige for at kunne gå over til forsøg på mennesker, uden at disse udsættes for risici, og dette er i overensstemmelse med bilaget i Rådets direktiv 75/318/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om normer og forskrifter vedrørende analytiske, toksikologisk-farmakologiske og kliniske

undersøgelser af lægemidler ⁽¹⁾, som indeholder bestemmelser om, at der skal fremlægges oplysninger og dokumenter i forbindelse med enhver anmodning om markedsføringstilladelse for et lægemiddel.

Så vidt muligt foreslås der anvendt alternative metoder, men nogle dyreforsøg er uundværlige på nuværende tidspunkt.

Som fastsat i bilaget til direktiv 75/318/EØF sker dyreforsøg i overensstemmelse med direktiv 86/609/EØF om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål ⁽²⁾. For de forsøg, der omfattes af direktiv 75/318/EØF og 86/609/EØF, som medlemsstaterne skal overholde, er der ikke nogen lovmæssig pligt til at rådspørge Kommissionen.

⁽¹⁾ EFT L 147 af 9.6.1975.

⁽²⁾ EFT L 358 af 18.12.1986.

(1999/C 341/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3393/98

af Jyrki Otila (PPE) til Kommissionen

(17. november 1998)

Om: Arbejdstidsbestemmelser på vejtransportområdet i EU

I begyndelsen af oktober offentliggjorde Kommissionen en officiel meddelelse om, at den snarest agter at udarbejde et direktivforslag om vandrede arbejdstagere på vejtransportområdet. Ifølge Kommissionen vil direktivforslaget indeholde arbejdstidsbestemmelser for chauffører i EU, der er ansat som lønmodtagere, og for chauffører inden for privat transport og vognmænd, dvs. selvstændige erhvervsdrivende.

Kommissionen påpeger desuden, at den som grundlag for direktivet anvender de resultater, som er opnået i trepartsforhandlingerne mellem organisationerne i EU, der på arbejdsgiverside repræsenteredes af IRU og på arbejdstagerside af FST.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke planer den har for det pågældende direktivforslag? Agter Kommissionen at tage hensyn til, at den selvstændige erhvervsdrivendes ret til at arbejde ikke kan begrænses af bestemmelser, der er beregnet til lønmodtagere i et ansættelsesforhold? Bestemmelserne vil på ingen måde medføre ensartede konkurrencevilkår i branchen, men tværtimod udgøre en konkurrencemæssig hindring for de selvstændige erhvervsdrivende.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(4. februar 1999)

Den 18. november 1998 vedtog Kommissionen en pakke af forslag ⁽¹⁾ for de sektorer og aktiviteter der hidtil har været undtaget fra arbejdstidsdirektivet (93/104/EF af 23. november 1993 ⁽²⁾). For vejtransporten indebærer pakken en generel udvidelse af arbejdstidsdirektivets anvendelsesområde til at omfatte ikke-mobile arbejdstagere i vejtransporten, så alle arbejdstagere er omfattet af bestemmelser om årlig ferie, helbreds kontrol ved natarbejde, tilstrækkelig hviletid og maksimal årlig arbejdstid. Den indeholder desuden et direktivforslag der omfatter alle mobile arbejdstagere som udfører transportarbejde, inklusive både ansatte til kørsel for en virksomheds egen regning og selvstændige chauffører.

Forslaget til et vejtransportdirektiv tager i fuld udstrækning hensyn til enighed opnået under forhandlingerne mellem arbejdsmarkedets parter på europæisk plan.

Både mobile arbejdstagere og selvstændige chauffører er beskæftiget i en branche med hård konkurrence. Forslaget omfatter derfor også selvstændige chauffører, hvis arbejdsforhold naturligvis også direkte påvirker trafiksikkerheden. Også af hensyn til fair konkurrence og for at hindre en fragmentering af branchen har det været rimeligt at lade denne gruppe være omfattet. Desuden følges herved linjen fra Rådets forordning (EØF) 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport ⁽³⁾; den gælder også i lige grad for selvstændige chauffører og for chauffører der er ansat i virksomheder som udfører vejtransport mod betaling eller for egen regning.

Ikke desto mindre erkendes det i forslaget at selvstændige chauffører har andre vilkår, og definitionen af arbejdstid og kravet om registrering er formuleret i overensstemmelse hermed.

At udelukke selvstændige chauffører fra et sådant sektorspecifikt forslag ville forvride konkurrencen.

(¹) KOM(98) 662 endelig udgave.

(²) EFT L 307 af 13.12.1993.

(³) EFT L 370 af 31.12.1985.

(1999/C 341/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3420/98

af Amedeo Amadeo (NI) til Kommissionen

(24. november 1998)

Om: Kabinepersonale inden for civil luftfart

Kommissionen har fremsat et forslag til Rådets direktiv om kabinebesætninger inden for civil luftfart: sikkerhedskrav og bevis for faglige kvalifikationer (KOM(97) 0382-97/0212(SYN) (¹)).

Vil Kommissionen i denne forbindelse udarbejde en mere præcis definition af udtrykket »kabinebesætning« (artikel 1, stk. 1)? Kabinebesætningen består af alle de personer, der er pålagt opgaver i flyenes passagerafdelinger. Direktivet bør derfor uden undtagelse finde anvendelse på samtlige kabinebesætningsmedlemmer.

(¹) EFT C 263 af 29.8.1997, s. 5.

(1999/C 341/007)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3446/98

af Amedeo Amadeo (NI) til Kommissionen

(24. november 1998)

Om: Kabinebesætninger og civil luftfart

Kommissionen har fremsat et forslag til Rådets direktiv om kabinebesætninger inden for civil luftfart: sikkerhedskrav og bevis for faglige kvalifikationer (KOM(97) 0382-97/0212 SYN) (¹). I forbindelse hermed anmodes Kommissionen om at fastsætte en minimumsaldersgrænse på 21 år (artikel 4, stk. 1) for personale med ledende opgaver eller for overordnet personale inden for lufttransport i lighed med, hvad der gælder for andre persontransportsektorer. Kabinebesætningsmedlemmer, der betros overordnede opgaver, og af hvem der kræves en særlig ansvarlighed ikke mindst i nødsituationer, bør både have en vis livserfaring, foruden praktisk kendskab til kabinebetjening.

(¹) EFT C 263 af 29.8.1997, s. 5.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock
på skriftlige forespørgsler E-3420/98 og E-3446/98**

(4. februar 1999)

Kommissionens forslag til direktiv om kabinebesætninger inden for civil luftfart: sikkerhedskrav og bevis for faglige kvalifikationer vil finde anvendelse på alle besætningsmedlemmer, som er pålagt opgaver i flyets passagerafdeling, med undtagelse af yderligere medlemmer af besætningen, som kun er pålagt opgaver, der ikke er forbundet med sikkerhed, f.eks. opgaver af handelsmæssig art.

En udvidelse af bestemmelserne til at omfatte besætningsmedlemmer, der ikke udfører sikkerhedsopgaver, vil fortsat være en beslutning, der kun kan træffes af de nationale luftfartsmyndigheder eller luftfartsselskaberne.

Forslaget fastsætter en minimumsalder på 18 år for det pågældende kabinepersonale, og Kommissionen finder det unødvendigt at fastlægge yderligere forskrifter for denne personalekategori. Dette kan overlades til arbejdsmarkedsparterne eller til luftfartsselskaberne selv. Yderligere forskrifter ville efter Kommissionens opfattelse føre til unødvendige restriktioner på arbejdsmarkedet.

(1999/C 341/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3472/98
af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(25. november 1998)

Om: Fastlæggelse af de ydre grænser for Argentinas eksklusive økonomiske zone (EØZ)

Kommissionen bekræftede i sit svar af 22. april 1998 på min skriftlige forespørgsel E-0496/98 ⁽¹⁾ om ovennævnte spørgsmål, at den deler min opfattelse af, at situationer som den, der førte til opbringningen af skibet *Arpón*, »giver anledning til fortolkningsvanskeligheder og en vis usikkerhed for de fartøjer, der driver fiskeri i det pågældende område«.

Kommissionen tilføjede, at »den i øvrigt mener, at en kyststat i henhold til havretskonventionens artikel 56, stk. 2, og artikel 75 har en klar pligt til at foretage enhver nødvendig præcisering af afgrænsningen af sin EØZ, og at den, hvis den undlader at efterkomme denne forpligtelse, er ansvarlig herfor i henhold til folkeretten«, og at »med henblik på en afklaring af situationen er de argentinske myndigheder villige til at afholde et teknisk møde med Spanien, og Kommissionen er rede til at deltage heri. Hvis der efter disse drøftelser stadig ikke er opnået den fornødne retssikkerhed, vil der eventuelt kunne tages mere formelle skridt«.

I betragtning af at man siden da ikke er kommet længere med afklaringen af Argentinas EØZ, bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at iværksætte for at løse disse problemer, der skaber usikkerhed og ustabilitet for de EU-fartøjer, der fisker i området?
2. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at få Den Argentinske Republik til at opfylde de forpligtelser, der påhviler den i henhold til ovennævnte artikel 56, stk. 2, og artikel 75 i FN's havretskonvention, og hvordan agter man at drage Argentina til ansvar, hvis landet ikke opfylder disse forpligtelser?
3. Kan Kommissionen konkretisere, hvilke »mere formelle skridt« den har tænkt sig at tage, hvis den manglende retssikkerhed fortsætter, sådan som tilfældet er?

⁽¹⁾ EFT C 323 af 21.10.1998, s. 41.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(9. marts 1999)

Siden fartøjet »*Arpón*« blev opbragt den 13. maj 1997, har der ikke været yderligere tilfælde, som har involveret EU-fartøjer. Derfor synes den manglende retssikkerhed ikke længere at være et problem, og der kræves ingen yderligere handlinger i sagen. Kommissionen har ikke deltaget i bilaterale drøftelser mellem Spanien og Argentina om dette emne.

(1999/C 341/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3490/98
af Luigi Moretti (NI) til Kommissionen

(25. november 1998)

Om: Forekomst af uranium i byggecement

Videnskabelige undersøgelser har for nylig påvist, at det er muligt at finde rester af uranium i den cement, som i almindelighed anvendes ved opførelse af bygninger, bl.a. huse, skoler og hospitaler.

Er Kommissionen informeret om disse videnskabelige undersøgelser?

Hvad agter den at gøre for at sikre, at disse bygninger er sikre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson

(16. februar 1999)

Alle byggematerialer, som udvindes af klippe og jord, og heriblandt cement, indeholder naturlige radionuklider af uran (238U), thorium (232Th) og den radioaktive kaliumisotop (40K). Verden over ligger gennemsnitskoncentrationen af disse nuklider i jordskorpen henholdsvis på omkring 40, 40 og 400 becquerel pr. kilogram. 238U og 232Th er første trin i en radioaktiv henfaldsproces, som danner radionuklider i sekvenser, bl.a. radon, og som afsluttes med stabile blynuklider.

Rådets direktiv 96/29/Euratom af 13. maj 1996 om fastsættelse af grundlæggende sikkerhedsnormer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, som er forbundet med ioniserende stråling ⁽¹⁾, fastsætter i afsnit VII en ramme for kontrol med arbejdsaktiviteter, hvor tilstedeværelsen af naturlige strålekilder medfører en væsentlig forøgelse af bestrålingen af arbejdstagere eller enkeltpersoner i befolkningen. Medlemsstaterne identificerer de arbejdsaktiviteter, der kan være berørt, og kan bl.a. identificere brugen af byggematerialer med forøget indhold af naturlig radioaktivitet som en arbejdsaktivitet i afsnit VII's forstand.

Kommissionens henstilling 90/143/Euratom af 21. februar 1990 om beskyttelse af befolkningen mod indendørs eksponering for radon ⁽²⁾ indfører en konstruktionsgrænseværdi for eksponering af radonstråling i nyt byggeri. Konstruktionsgrænseværdien svarer til en årlig gennemsnitlig koncentration af radongas på 200 becquerel pr. kubikmeter. En konstruktionsgrænseværdi skal hjælpe de berørte myndigheder ved udarbejdelsen af bestemmelser, standarder eller principper for byggepraksis under omstændigheder, hvor konstruktionsgrænseværdien ellers ville blive overskredet.

I Rådets direktiv 89/106/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om byggevarer ⁽³⁾ fastsættes væsentlige krav til byggeri. Bygværket skal være konstrueret og opført på en sådan måde, at farlig stråling ikke udgør nogen risiko for beboere eller naboer.

Det gældende særprogram om strålebeskyttelse indeholder syv kontrakter vedrørende radon. De omhandler risikovurdering i forbindelse med inhalation af henfaldsprodukter af radon, risici for lungekræft og eksponering af radonstråling i boliger, radon i byggevarer; efterfølgende vurdering af radon koncentrationer i områder, der er berørt af uranbrydningsaktiviteter og indbyrdes sammenligning af passive radon detektorer.

⁽¹⁾ EFT L 159 af 29.6.1996.

⁽²⁾ EFT L 80 af 27.3.1990.

⁽³⁾ EFT L 40 af 11.2.1989.

(1999/C 341/010)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3526/98
af Amedeo Amadeo (NI) til Kommissionen**

(25. november 1998)

Om: Reformen af den fælles landbrugspolitik (Agenda 2000)

Der henvises til Forslag til Rådets forordning EF nr.... af... om ændring af forordning EØF nr. 1766/92 om den fælles markedsordning for korn og ophævelse af forordning EØF nr. 2731/75 om fastsættelse af standardkvaliteter for blød hvede, rug, byg, majs og hård hvede (KOM(98) 0158-98/0107 CNS og 98/0108 CNS) ⁽¹⁾.

Korn: det anses for tilstrækkeligt at foretage en prisnedsættelse på 10 % i stedet for de 20 %, der er foreslået af Kommissionen. Forslaget om majs afvises.

Olieholdige frø: dette forslag kan ikke anerkendes (en nedskæring på 30 % i forhold til det nuværende støttebeløb), da det i væsentligt omfang ville skade disse afgrøders konkurrencedygtighed.

Situationen ville også forværres i forhold til USA, som har udbygget sit støttesystem. Denne sektor ville i endnu højere grad mærke følgerne af udvidelsen mod øst.

Kan Europa-Kommissionen på denne baggrund bestræbe sig for, at EU tilpasser støtten til olieholdige frø til det niveau, der er fastsat for korn, efter en overgangsperiode, hvori det foreslås at yde en yderligere støtte til olieholdige frø?

(¹) EFT C 170 af 4.6.1998, s. 1.

Svar afgivet op Kommissionens vegne af Franz Fischler

(28. januar 1999)

Kommissionen har allerede ved tidligere lejligheder givet Parlamentet en detaljeret redegørelse for baggrunden for landbrugsforslagene i Agenda 2000 (¹).

Hvad specielt de olieholdige frø angår, vil tilpasningen af hektarstøtten, således at den bringes på niveau med hektarstøtten for de øvrige afgrøder, herunder korn, og for frivillig arealudtagning betyde en væsentlig forenkling af ordningen og samtidig fjerne den nuværende støttes specifikke karakter.

Kommissionen har derfor kunnet foreslå en ophævelse af ordningen med maksimalt garantiareal for olieafgrøder, som er en følge af det såkaldte »Blair House«-memorandum, i henhold til hvilket arealbegrænsningen skal gælde for de specifikke betalinger for olieholdige frø. Ifølge disse bestemmelser, som er gældende i øjeblikket, skal der foretages en justering af støtten på basis af prisniveauet for olieholdige frø i EU og iværksættes sanktioner i tilfælde af overskridelse af det maksimale garantiareal. Sådanne sanktioner kan hurtigt antage betydelige dimensioner, da de kan kumuleres i tilfælde af gentagen overskridelse.

En gradvis justering i løbet af en overgangsperiode, som foreslået af det ærede medlem, ville betyde, at disse komplekse bestemmelser fortsat skulle være gældende. Desuden ville producenterne gå glip af fordelene ved en forenklet og mere gennemsigtig ordning som den, der er foreslået fra 1. juli 2000, og blive berøvet muligheden for at indrette sædskiftet efter verdensmarkedspriserne for olieafgrøder på et tidspunkt, hvor sidstnævnte kan forventes at stige som følge af komponenten »vegetabilsk olie«.

Ifølge »Blair House«-aftalen skulle disse bestemmelser bibeholdes i hele overgangsperioden for at udligne enhver forskel mellem støtten til olieholdige frø og støtten til korn eller arealudtagning, hvorved støtten til olieholdige frø ville få en specifik karakter.

(¹) KOM(97) 2000 endelig udg.

(1999/C 341/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3570/98

af W.G. van Velzen (PPE) til Kommissionen

(1. december 1998)

Om: Løsning af milleniumproblemet inden for den nukleare industri

Milleniumproblemet får gradvist Europa i sit tag. Ved løsning af problemet må de vitale sektorer, herunder energisektoren prioriteres. Der er ingen klarhed med hensyn til milleniumproblemet eventuelle konsekvenser for de nukleare anlæg såvel inden for som uden for EU. Af sikkerhedsgrunde og af hensyn til folkesundheden er det yderst vigtigt, at Europa har et grundigt indblik i, hvordan dette problem forsøges løst af den nukleare industri ikke blot i EU, men også i landene i Central- og Østeuropa.

1. Har Kommissionen udarbejdet en oversigt over, hvordan milleniumproblemet forsøges løst af kernekraftværkerne/myndighederne i EU-medlemsstaterne?
2. Kan Kommissionen give en oversigt over antallet af kernekraftværker og deres geografiske placering i Central- og Østeuropa, navnlig i Ukraine og Rusland, som får teknisk bistand via EU's hjælpeprogrammer (for det samlede antal kernekraftværker i de pågældende lande)?
3. I hvilket omfang er der tale om et samarbejde mellem myndighederne i henholdsvis Central- og Østeuropa og EU i forsøget på at løse milleniumproblemet og er der indgået aftaler i den sammenhæng, og i bekræftende fald, hvilke?

4. Hvilke skridt har Kommissionen taget eller vil den tage for at skærpe de central- og østeuropæiske myndigheders bevidsthed med hensyn til milleniumproblemet og er Kommissionen rede til at bruge yderligere finansielle midler til dette formål?
5. Har Kommissionen også via TACIS-programmet afsat midler til bevidstgørelse og/eller løsning af milleniumproblemet hos de militære nukleare anlæg i Rusland og de øvrige tidligere Sovjetrepublikker?
6. Kan Kommissionen bekræfte, at kernekraftanlæg i Ukraine skal fremlægge en oversigt over deres løsning af milleniumproblemet over for myndighederne? Kan Kommissionen oplyse, om kernekraftværkerne i Rusland også har skullet fremlægge en sådan oversigt og i bekræftende fald med hvilke resultater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(20. januar 1999)

Kommissionen vedtog for nylig en meddelelse ⁽¹⁾, hvori den erkender, hvor vigtigt år 2000-problemet er. I december forelagde Kommissionen en meddelelse for Rådet om, hvordan Den Europæiske Union løser dette problem ⁽²⁾. I meddelelsen understreges problemerne i energisektoren, særlig hvad angår kernekraftværker i Central- og Østeuropa og de nye uafhængige stater. Generelt set bestræber Kommissionen sig på at øge opmærksomheden på problemet, bl.a. ved at offentliggøre information og fremme drøftelserne blandt ekspertgrupper. Ud over Kommissionens meddelelser findes der et websted på Internettet med oplysninger om år 2000-problemet.

Kommissionen kan give følgende svar på det ærede medlems spørgsmål:

1. Det er hovedsagelig medlemsstaterne, der har ansvaret for sikkerheden i forbindelse med nukleare anlæg. Ifølge uofficielle oplysninger fra ekspertgrupper har medlemsstaterne iværksat programmer for at tage hånd om dette spørgsmål. Programmerne har forskelligt indhold, men alle omfatter krav om, at licenshaveren skal fastlægge, hvilke systemer der kan blive berørt, inddele dem efter deres betydning for den nukleare sikkerhed og afprøve hver enkelt af dem, hvorefter eventuelle fejlagtige systemer skal justeres eller udskiftes. Tilsynsmyndighederne gennemgår indholdet af disse programmer og overvåger deres gennemførelse. I visse medlemsstater er man nu begyndt at undersøge behovet for at øge driftspersonalet og undgå vedligeholdelsesarbejde på de kritiske dage.
2. Bistanden til kernekraftværker i Central- og Østeuropa og de nye uafhængige stater er beskrevet i en meddelelse ⁽³⁾ til Rådet og Parlamentet. IAEA er den ansvarlige internationale organisation med hensyn til år 2000-problemet.
3. Kommissionen kan således kun fremme dialogen mellem myndighederne for at øge opmærksomheden på problemet og lægge pres på, for at der handles.
4. Kommissionens Concert-gruppe, der omfatter højtstående repræsentanter for det nukleare område fra 24 lande i EU, Øst- og Centraleuropa og de nye uafhængige stater, drøftede spørgsmålet på dens møde i juni 1998. Det vil blive taget op igen på gruppens møde i januar 1999. Sådanne drøftelser øger bevidstheden og lægger pres på at få indført den bedste lovgivningsmæssige praksis. Fællesskabets myndigheder er i det daglige arbejde i løbende kontakt med myndighederne i Øst- og Centraleuropa og de nye uafhængige stater og har således mulighed for at øge deres opmærksomhed på problemet. Der har endnu ikke været behov for specifikke finansielle midler til dette formål.
5. Via Tacis-programmet ydes der bistand på det nukleare sikkerhedsområde til civile kernekraftværker, men ikke til militære anlæg. Derfor har Kommissionen ikke iværksat nogen aktiviteter på dette område.
6. Nuklear sikkerhed er et nationalt anliggende, og det er således op til det enkelte land at træffe passende foranstaltninger. De nationale myndigheder på det nukleare område spiller en central rolle med hensyn til at fastlægge omfanget af disse foranstaltninger. Derfor lægger Kommissionen stor vægt på det arbejde, der omtales i punkt 4 ovenfor.

⁽¹⁾ KOM(98) 102.

⁽²⁾ KOM(98) 593.

⁽³⁾ KOM(98) 134.

(1999/C 341/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3582/98
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(3. december 1998)

Om: Forbud mod at give dyr antibiotika

Ifølge resultaterne af en videnskabelig undersøgelse, som for nylig blev drøftet på et internationalt lægeseminar i København, skaber ukontrolleret anvendelse af antibiotiske lægemidler til opfedning og helbredelse af dyr og fisk alvorlige problemer for menneskets immunsystem og er til fare for menneskets sundhed.

Da EU prioriterer beskyttelse af forbrugernes sundhed, bedes Kommissionen oplyse, om den har til hensigt at træffe omgående foranstaltninger for at sikre, at der nedlægges forbud mod anvendelse af antibiotika i dyrefoder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. februar 1999)

Som fremhævet ved flere lejligheder (konklusionerne fra Verdenssundhedsorganisationens konference i oktober 1997 i Berlin, Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Det Internationale Epizootikontor og konferencen om den mikrobielle trussel i København i september 1998) skal antibioresistens betragtes som et stort og kompleks problem af internationalt omfang.

På landbrugsministrenes møde i december 1998 erklærede Rådet og Kommissionen, at det er meget vigtigt at forhindre udviklingen af resistens over for antibiotika, der anvendes som lægemidler til mennesker. Erklæringen styrker den udtalelse, som Kommissionen og Rådet afgav på sundhedsministrenes møde den 12. november 1998.

Det er disse generelle bekymringer over antibioresistens og hensynet til forsigtighedsprincippet, som tilskyndede Rådet til den 17. december 1998 at vedtage det af Kommissionen fremsatte forslag ⁽¹⁾ om at forbyde anvendelsen af fire antibiotika, der har været tilladt som lægemidler til dyr, og at forbeholde anvendelsen af disse antibiotika og andre antibiotika af samme familie til behandling af mennesker.

På anmodning af Kommissionen skal det videnskabelige direktørudvalg afgive en generel udtalelse om resistens over for antimikrobielle stoffer under hensyn til disse stoffers anvendelse som lægemidler til mennesker og dyr, i foderstoffer og i plantesundhedssektoren.

⁽¹⁾ KOM(98) 763 endelig udg.

(1999/C 341/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3662/98
af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(7. december 1998)

Om: År 2000-problemet

Som bekendt er man blevet opmærksom på det såkaldte år 2000-problem på edb-området, som vil kunne ramme alt lige fra centrale computere til chips.

Det er vigtigt at fastslå, hvilke risici dette problem indebærer, fordi edb bruges i udstrakt grad inden for industrien (i de forskellige produktionsprocesser), transportsektoren, den offentlige sektor osv., og fordi edb-systemerne er afhængige af datoen, og det derfor er afgørende, hvorledes programmeringen af datoen ved årtusindskiftet foretages.

Findes der nogen form for konkret samarbejde mellem EU's administration og de nationale og lokale myndigheder i de enkelte medlemsstater, som skal sikre, at tilpasningen af systemerne foretages korrekt og risikofrit?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(5. februar 1999)

Kommissionen afholder regelmæssigt møder med repræsentanter for medlemsstaterne for at drøfte år 2000-problemet. På disse møder informerer medlemsstaterne bl.a. hinanden om fremskridt og initiativer inden for den offentlige sektor. Medlemsstaterne samarbejder ligeledes med Kommissionen om at løse problemerne i forbindelse med de EU-dækkende telematiksystemer, som f.eks. dem, der finansieres over IDA-programmet.

(1999/C 341/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3764/98

af Eva Kjer Hansen (ELDR) til Kommissionen

(11. december 1998)

Om: Direkte betalinger til landmænd

Kommissionen bedes give en juridisk redegørelse for konsekvenserne af en gennemførelse af forslag til forordning om fælles regler for den fælles landbrugspolitik's ordninger for direkte støtte (KOM(98) 0158-98/0113(CNS) ⁽¹⁾), der helt eller delvist betales af EUGFL, Garantisektoren.

Redegørelsen bedes indeholde en vurdering af den enkelte landmands retsstilling, især i forhold til administrative afgørelser, omvendt bevisbyrde og proportionalitet i strafudmåling.

Endvidere bedes redegørelsen indeholde en vurdering af den forskelsbehandling, der vil opstå i form af, at landene kan indføre forskellige regler om overholdelse af nationale miljøbestemmelser, herunder forskelle i kontrol af overholdelse af regler. Endelig bedes redegørelsen vurdere problemer omkring den overordnede kontrol af udgifterne på landbrugsområdet og regnskabsafslutningen.

⁽¹⁾ EFT C 170 af 4.6.1998, s. 93.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. januar 1999)

Med forslaget til horisontal forordning vil Kommissionen indføre visse fælles regler for direkte støtte i forbindelse med den fælles landbrugspolitik. Disse regler tager bl.a. sigte på at integrere følgende mål bedre i den fælles landbrugspolitik: forbedring af miljøet, fremme af den sociale symmetri i denne politik og forøgelse af dens legitimitet i offentlighedens øjne. Dette gøres ved at øge medlemsstaternes spillerum, så de får mere ansvar, og så det bliver lettere at tilpasse de pågældende foranstaltninger til den specifikke situation i Fællesskabets forskellige dele og regioner. Da forslaget for tiden er til drøftelse i Parlamentets og Rådets instanser, kan Kommissionen ikke svare udtømmende på det ærede medlems spørgsmål. Kommissionen vil derfor koncentrere sig om forslagets to hovedelementer.

Med hensyn til miljøklausulen i artikel 3 i forslaget forventer Kommissionen ikke, at den får diskriminerende virkning. Det er nemlig i første række de forskellige miljøforhold i medlemsstaterne og de uensartede nationale regler på området, der kan hindre lige muligheder for landmændene i Fællesskabet. Det foreslåede instrument, der i øvrigt er ledsaget af EF-kriterier for dets anvendelse, vil derfor snarere bidrage til at udligne de bestående uligheder.

Med hensyn til bestemmelsen om »begrænsning af betalingerne« i artikel 8 i forslaget drejer det sig om et redskab, der tager sigte på at reservere landbrugsmidlerne til dem, der ikke udøver deres landbrugsaktiviteter overvejende med det formål at opnå adgang til direkte støtte. Dette imødekommer uden tvivl offentlighedens stigende ønske om en retfærdig, streng og effektiv forvaltning af landbrugsmidlerne.

Desuden forpligter artikel 5 i Kommissionens forslag medlemsstaterne udtrykkeligt til at anvende de i artikel 3 omhandlede foranstaltninger for at sikre landmændene lige behandling og undgå markeds- og konkurrencefordrejninger.

(1999/C 341/015)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3790/98
af Concepció Ferrer (PPE) til Kommissionen**

(4. december 1998)

Om: Programmer og projekter vedrørende små og mellemstore virksomheder og turisme i Katalonien

Kommissionen bedes i betragtning af den åbenhedspolitik, som den fører i forbindelse med sine udgifter, oplyse, hvilke af de projekter, der i perioden 1994-1999 er blevet gennemført i Katalonien, har fået tilskud fra de forskellige støtteordninger for små og mellemstore virksomheder og for turisme.

Kommissionen bedes ligeledes angive, hvilke beløb der endeligt er blevet bevilliget til de forskellige projekter.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies**

(11. maj 1999)

Da svaret er meget omfattende, fremsendes det direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

(1999/C 341/016)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3812/98
af Concepció Ferrer (PPE) til Kommissionen**

(22. december 1998)

Om: Programmer og projekter vedrørende telekommunikation, informationsteknologi og audiovisuel teknologi i Katalonien

Kan Kommissionen i betragtning af den åbenhedspolitik, den fører i forbindelse med sine udgifter, oplyse, hvilke af de projekter, der i perioden 1994-1999 er blevet gennemført i Katalonien, har modtaget tilskud fra de forskellige støtteordninger inden for området telekommunikation, informationsteknologi og audiovisuel teknologi?

Kan Kommissionen endvidere oplyse, hvilke beløb der er blevet bevilliget til de enkelte projekter?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies**

(12. maj 1999)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 12.

(1999/C 341/017)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3813/98
af Concepció Ferrer (PPE) til Kommissionen**

(22. december 1998)

Om: Programmer og projekter vedrørende transport i Katalonien

Kan Kommissionen i betragtning af den åbenhedspolitik, den fører i forbindelse med sine udgifter, oplyse, hvilke af de projekter, der i perioden 1994-1999 er blevet gennemført i Katalonien, har modtaget tilskud fra de forskellige støtteordninger på transportområdet?

Kan Kommissionen endvidere oplyse, hvilke beløb der er blevet bevilliget til de enkelte projekter?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies**

(12. maj 1999)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 12.

(1999/C 341/018)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3816/98
af Concepció Ferrer (PPE) til Kommissionen**

(22. december 1998)

Om: Programmer og projekter vedrørende kultur, uddannelse og ungdom i Katalonien

Kan Kommissionen i betragtning af den åbenhedspolitik, den fører i forbindelse med sine udgifter, oplyse, hvilke af de projekter, der i perioden 1994-1999 er blevet gennemført i Katalonien, har modtaget tilskud fra de forskellige støtteordninger inden for området kultur, uddannelse og ungdom?

Kan Kommissionen endvidere oplyse, hvilke beløb der er blevet bevilliget til de enkelte projekter?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies**

(12. maj 1999)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 12.

(1999/C 341/019)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3817/98
af Concepció Ferrer (PPE) til Kommissionen**

(22. december 1998)

Om: Programmer og projekter vedrørende industri og energi i Katalonien

Kan Kommissionen i betragtning af den åbenhedspolitik, den fører i forbindelse med sine udgifter, oplyse, hvilke af de projekter, der i perioden 1994-1999 er blevet gennemført i Katalonien, har modtaget tilskud fra de forskellige støtteordninger inden for området industri og energi?

Kan Kommissionen endvidere oplyse, hvilke beløb der er blevet bevilliget til de enkelte projekter?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies**

(12. maj 1999)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 12.

(1999/C 341/020)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3818/98
af Concepció Ferrer (PPE) til Kommissionen**

(22. december 1998)

Om: Programmer og projekter vedrørende miljø i Katalonien

Kan Kommissionen i betragtning af den åbenhedspolitik, den fører i forbindelse med sine udgifter, oplyse, hvilke af de projekter, der i perioden 1994-1999 er blevet gennemført i Katalonien, har modtaget tilskud fra de forskellige støtteordninger på miljøområdet?

Kan Kommissionen endvidere oplyse, hvilke beløb der er blevet bevilliget til de enkelte projekter?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies**

(12. maj 1999)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 12.

(1999/C 341/021)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3820/98
af Concepció Ferrer (PPE) til Kommissionen**

(22. december 1998)

Om: Regionalpolitiske programmer og projekter i Katalonien

Kan Kommissionen i betragtning af den åbenhedspolitik, den fører i forbindelse med sine udgifter, oplyse, hvilke af de projekter, der i perioden 1994-1999 er blevet gennemført i Katalonien, har modtaget tilskud fra de forskellige støtteordninger på det regionalpolitiske område?

Kan Kommissionen endvidere oplyse, hvilke beløb der er blevet bevilliget til de enkelte projekter?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies**

(12. maj 1999)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 12.

(1999/C 341/022)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3822/98
af Concepció Ferrer (PPE) til Kommissionen**

(22. december 1998)

Om: Tilskud til den indiske lædersektor

Kommissionen bedes opstille en liste over de projekter, den har finansieret til fordel for den indiske lædersektor (læder/sko/lædervarer), med angivelse af godkendelsesdato for og formål med projekterne.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies**

(12. maj 1999)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 12.

(1999/C 341/023)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3824/98
af Outi Ojala (GUE/NGL) til Kommissionen**

(22. december 1998)

Om: Diplomaters ret til køb af afgiftsfrie varer

Ifølge Kommissionens beslutning skal handelen med afgiftsfrie varer på strækninger internt i EU ophøre fra den 1.7.1999, dog således at diplomater og medlemmer af Kommissionen, der sidestilles med dem, stadig kan købe afgiftsfrie varer takket være deres årlige indkøbskvote.

1. Finder Kommissionen det rimeligt, at netop diplomater med høje indkomster beholder deres ret til at købe afgiftsfrie varer, mens almindelige borgere i EU mister denne ret?
2. Agter Kommissionen at gøre noget for at rette op på dette misforhold, og i givet fald hvilke? I benægtende fald, hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(6. april 1999)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-3878/98 fra Philippe De Coene ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 325 af 12.11.1999, s. 35.

(1999/C 341/024)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3847/98
af Manuel Escolá Hernando (ARE) til Kommissionen**

(22. december 1998)

Om: Lufthavnen i Zaragoza og højhastighedsbanen Madrid-Zaragoza

Blandt de 14 prioriterede projekter om transeuropæiske transportnet, som blev godkendt på topmødet i Essen, optræder anlægget af en højhastighedsbane i Sydeuropa, der skal forbinde Madrid, Zaragoza, Perpignan og Montpellier.

Anlægget af denne bane skal gøre det muligt af tilbagelægge strækningen mellem Zaragoza og Madrid eller Barcelona, der i øjeblikket tager tre en halv time, på lidt over en time og et kvarter, hvilket i praksis betyder, at disse byer kommer betydeligt nærmere hinanden.

I øjeblikket drøftes muligheden for på strækningen forbi Zaragoza at anlægge den nye jernbanelinie tættere på byens lufthavn, for derved at styrke dette projekts karakter af intermodalt net. Samtidig vil det styrke en underudnyttet lufthavn, og gøre det muligt at mindske presset på luftrummet omkring Madrid og Barcelona.

Mener Kommissionen, at denne form for synergi mellem et europæisk jernbanetransportnet og en lufthavn er i samklang med forslagene om styrkelse af de intermodale transportnet, som Unionens institutioner slår til lyd for?

Finder den forslaget interessant? Og på hvilken måde vil den i givet fald samarbejde for at gøre det til virkelighed? Findes der i Den Europæiske Union lignende projekter, der kan tjene som model for projektet i Aragón?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(26. februar 1999)

Kommissionen prioriterer politikken for fremme af intermodal transport særlig højt. For så vidt angår finansiel støtte fra TEN-budgetposten, vedrørende det transeuropæiske transportnet ses derfor forbindelsen mellem lufthavne og jernbanenet som et ønskværdigt mål. Dog skønnes det almindeligvis, at denne transportkombination er mest hensigtsmæssigt i forbindelse med større lufthavne som en valgmulighed for passagererne og for at afhjælpe trafikbelastningen. Det er klart, at de nationale myndigheders godkendelse af ethvert sådant projekt juridisk set er en forudsætning for, at Kommissionen kan tage stilling til en eventuel ansøgning om støtte.

Det betyder dog slet ikke, at en ansøgning til en sådan udvikling på regionalt plan i lokaliteter som Zaragoza på forhånd er udelukket, såfremt de frembyder et økonomisk og miljømæssigt gunstigt potentiale. Kommissionen har for nylig givet en undersøgelse i opdrag vedrørende regionale lufthavnes eventuelle bidrag til at afhjælpe trafikbelastningen i hovedlufthavnene.

(1999/C 341/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3853/98

af James Nicholson (PPE) til Kommissionen

(4. januar 1999)

Om: Afskaffelse af salget af told- og afgiftsfrie varer

Har Kommissionen undersøgt, hvor mange arbejdspladser der vil gå tabt som følge af afskaffelsen af salget af told- og afgiftsfrie varer i EU?

Svar afgivet på Kommissions vegne af Mario Monti

(17. marts 1999)

Det Europæiske Råd i Wien anmodede Kommissionen og Rådet (økonomi- og finansministrene) om inden marts at undersøge, hvilke beskæftigelsesproblemer der kunne opstå i forbindelse med afgørelsen fra 1991 om at afskaffe det afgiftsfrie salg for rejsende inden for EU.

Som svar på anmodningen har Kommissionen undersøgt, hvilken virkning afgørelsen om at afskaffe det afgiftsfrie salg inden for EU vil få på beskæftigelsen. Den har også overvejet, om det er muligt at mindske de eventuelle beskæftigelsesproblemer, herunder en eventuel begrænset forlængelse af den afgiftsfrie ordning.

Resultaterne af undersøgelsen omhandles i Kommissionens meddelelse af 17. februar 1999 ⁽¹⁾. Det fremgår af Kommissionens analyse, at virkningen på beskæftigelsen sandsynligvis vil blive af mindre omfang, og at den vil være begrænset til bestemte steder og sektorer. Det bør imidlertid bemærkes, at på mellemlang sigt kan de kortsigtede negative virkninger på beskæftigelsen forvandle sig til nettojobskabelse.

Kommissionen vil sende meddelelsen ikke blot til Rådet, men også til Parlamentet. Rådet drøfter sagen på mødet den 15. marts 1999.

⁽¹⁾ Meddelelse fra Kommissionen til Rådet om de beskæftigelsesmæssige aspekter af afgørelsen om at afskaffe det afgiftsfrie salg for rejsende inden for EU (KOM(99) 65 endelig udg. af 17.2.1999).

(1999/C 341/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3861/98**af Clive Needle (PSE) til Kommissionen**

(4. januar 1999)

Om: Autoriserede lastmotorkøretøjer

Ligger Kommissionen inde med optegnelser over antallet af autoriserede lastmotorkøretøjer og autoriserede chauffører i samtlige medlemsstater? Kan den for hver enkelt medlemsstat oplyse de samlede tal for alle relevante kategorier?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(11. februar 1999)

Kommissionen fører ikke bog over antallet af autoriserede lastvogne og lastbilchauffører i samtlige medlemsstater. Mens de statistiske oplysninger, der er tilgængelige for Kommissionen, for så vidt angår antallet af autoriserede lastbilchauffører i hver medlemsstat, er for ufuldstændige til at give et samlet billede, er situationen bedre med hensyn til antallet af autoriserede lastmotor-køretøjer i hver medlemsstat. Nedenstående tabel, som er baseret på et arbejde, udført under det fjerde rammeprogram, skelner mellem lette varebiler (på indtil 3,5 tons maksimalt tilladt nyttevægt) og svære lastmotorkøretøjer (fra 3,5 tons maksimalt tilladt vægt og derover):

1995

Medlemsstat	Varebiler	Lastbiler
Belgien	250 000	178 000
Danmark	180 000	140 000
Tyskland	1 250 000	1 030 000
Grækenland	710 000	178 000
Spanien	2 350 000	458 000
Frankrig	3 410 000	665 000
Irland	60 000	87 000
Italien	1 900 000	1 150 000
Luxembourg	4 000	18 000
Nederlandene	350 000	245 000
Østrig	90 000	213 000
Portugal	330 000	298 000
Finland	220 000	43 000
Sverige	240 000	84 000
Det Forenede Kongerige	2 070 000	519 000
UE	13 414 000	5 306 000

(1999/C 341/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3872/98**af John McCartin (PPE) til Kommissionen**

(4. januar 1999)

Om: Forbud mod antibiotika i foderstoffer

Kan Kommissionen oplyse, hvilken procedure den anvender for at søge at indføre forbud mod anvendelse af fire antibiotiske vækstfremmende stoffer, og hvorvidt dens forslag er baseret på videnskabelige eller politiske overvejelser?

Svar afgivet på Kommissionens forordning af Franz Fischler

(17. marts 1999)

Bestemmelserne om tilsætningsstoffer til foderstoffer findes i Rådets direktiv 70/524/EØF af 23. november 1970 om tilsætningsstoffer til foderstoffer ⁽¹⁾.

Det forbud mod at anvende fire tilsætningsstoffer, som det ærede medlem henviser til, blev foreslået af Kommissionen, efter at den havde skønnet, at tilsætningsstofferne ifølge bestemmelserne i direktivets artikel 3a »på grund af alvorlige betænkeligheder med hensyn til menneskers eller dyrs sundhed er forbeholdt humanmedicinsk eller veterinærmedicinsk brug«.

Som anført i betragtningerne til den forordning, Rådet vedtog den 17. december 1998 ⁽²⁾, skal inddragelsen af godkendelsen af zinkbacitracin, spiramycin, virginiamycin og tylosinphosphat betragtes som en sikkerhedsforanstaltning, der er truffet ud fra ønsket om at bevare effektiviteten af humanmedicin og beskytte menneskers sundhed.

Den beslutning, der er truffet, stemmer overens med anbefalingerne fra Verdenssundhedsorganisationens konference i oktober 1997, Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Det Internationale Kontor for Epizootier og konferencen om den mikrobielle trussel i København i september 1998.

⁽¹⁾ EFT L 270 af 14.12.1970.

⁽²⁾ KOM(98) 763 endelig udg.

(1999/C 341/028)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3898/98
af Hiltrud Breyer (V) til Kommissionen**

(4. januar 1999)

Om: En etnisk bombe

Vil Kommissionen på baggrund af de seneste rapporter fra Sydafrika og Israel vedrørende muligheden af at udvikle biologiske våben, der kan rettes imod ofre af en bestemt etnisk eller racemæssig oprindelse, bekræfte følgende:

1. At der ikke anvendes EU-midler, hverken direkte eller indirekte, til forskning i et sådant øjemed?
2. At der ikke udføres sådanne former for forskning i nogen EU-medlemsstat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson

(10. februar 1999)

Kommissionen kan bekræfte, at der hverken direkte eller indirekte er anvendt finansielle midler fra Fællesskabet til den forskning, det ærede medlem omtaler.

Kommissionen kender intet til, at en sådan forskning skulle finde sted i medlemsstaterne.

(1999/C 341/029)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3917/98
af Graham Mather (PPE) til Kommissionen**

(4. januar 1999)

Om: Samling i Rådet (økonomi og finans) den 1. december 1998

På denne samling bad Gruppen vedrørende en Adfærdskodeks Kommissionen snarest muligt afslutte to undersøgelser, nemlig en sammenlignende undersøgelse af administrativ praksis og en tværnational gennemgang af beskatningen af holdingselskabers aktiviteter og koncerninterne aktiviteter i medlemsstaterne.

Kan Kommissionen venligst oplyse følgende:

1. Hvem foretager disse undersøgelser?
2. Er en ekstern konsulent ansat til dette formål, og hvor stort et vederlag modtager vedkommende?
3. Hvad er det nøjagtige indhold af det kommissorium, der er fastlagt for disse to undersøgelser?
4. Hvornår forventes disse undersøgelser afsluttet?
5. Har Kommissionen til hensigt at gøre disse undersøgelser tilgængelige for Europa-Parlamentets medlemmer, så snart de foreligger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(10. marts 1999)

Kommissionen er blevet opfordret til at bestille en undersøgelse af den administrative praksis i hver af de 15 medlemsstater hos et konsulentfirma med praktiske erfaringer på dette område. Undersøgelsen skal også omfatte en tværnational gennemgang af koncerninterne aktiviteter i medlemsstaterne. Med udgangspunkt i offentligt tilgængelige oplysninger og andre oplysninger fra medlemsstaterne vil Kommissionen foretage en tværnational undersøgelse af beskatningen af holdingselskabers aktiviteter.

Den 8. december 1998 lancerede Kommissionen en udbudsprocedure for undersøgelsen af medlemsstaternes administrative praksis. Proceduren er endnu ikke afsluttet. Når først kontrakten er blevet tildelt, vil Kommissionen offentliggøre en meddelelse i EFT, som vil indeholde oplysninger om det udvalgte konsulentfirma.

Undersøgelsen af medlemsstaternes administrative praksis vil gennemgå og beskrive — på basis af praktiske erfaringer på området — omfanget og graden af administrative skønsbeføjelser på selskabsbeskatningsområdet i hver af de 15 medlemsstater samt de praktiske procedurer, der anvendes til at bestemme interne afregningspriser for kontrollerede transaktioner i forbindelse med koncerninterne aktiviteter og finansielle tjenesteydelser. De nærmere rammer for Kommissionens tværnationale gennemgang af beskatningsordningerne for holdingselskaber er endnu ikke fastlagt.

Formålet med undersøgelserne er at forsyne adfærdskodeksudvalget med oplysninger, det kan benytte til vurderingen af skatteforanstaltninger. Når undersøgelserne er bragt til ende, vil Kommissionen fremlægge resultaterne for gruppen. Parlamentet vil også få adgang til resultaterne.

(1999/C 341/030)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3925/98 af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen

(4. januar 1999)

Om: Erklæringer fra en højtstående EU-embedsmand om Cyperns optagelse i EU

I nyhedsbulletinen »Agence Europe« eksemplar nr. 7356 af 4. december 1998 (side 12) er gengivet erklæringer af lederen af Arbejdsgruppen om Udvidelsen (»Enlargement Task Force«) i Kommissionen, Klaus van der Pas, som vedrører Cyperns optagelse i EU.

I sine erklæringer understreger den højtstående EU-embedsmand, at »han er enig i de franske indsigelser mod optagelse i EU af en delt ø, der på en vis måde befinder sig i en krigszone«. Denne mildt sagt besynderlige holdning hos van der Pas »krydres« endvidere af hans provokerende påberåbelse af, at »det er noget, som vi alle sammen er bange for«. Den højtstående EU-embedsmand tilføjer endelig, at »medlemsstaterne træffer afgørelse om tiltrædelsesforhandlinger«, og at Kommissionen følgelig ikke kan fremsætte forslag, som ikke er politisk rimelige (politically reasonable).

Kommissionen bedes oplyse, hvad der er dens officielle holdning til ovennævnte uacceptable synspunkter, samt hvad der berettiger van der Pas til at tale i »alles« navn, når han giver udtryk for provokerende synspunkter om Cypern, et land som (i enhver henseende) befinder sig langt længere fremme end noget som helst andet ansøgerland)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans Van den Broek

(12. februar 1999)

Kommissionen vil fortsat at tage udgangspunkt i EU's holdning som den kom til udtryk, da tiltrædelsesforhandlingerne med Cypern blev indledt. Kommissionen vil, som den har gjort det lige siden forhandlings-

processen startede, bidrage aktivt til, at forhandlingerne med Cypern kan forløbe så hurtigt som muligt. Det vil den gøre, uanset at der til stadighed er vanskeligheder forbundet med det forhold, at det tyrkisk-cypriotiske samfund hidtil ikke har reageret på opfordringerne til at deltage i forhandlingerne. Det ærede medlem vil også have bemærket, at disse vanskeligheder har ført til flere erklæringer, hvori der er blevet udtrykt bekymring over situationen, også fra visse medlemsstats side. Kommissionen nærer samme håb, som EU gentagne gange har givet udtryk for, nemlig at tiltrædelsesforhandlingerne vil bidrage positivt til bestræbelserne for en politisk løsning på det cypriotiske problem via samtalerne under FN's auspicer, som bør fortsætte med henblik på oprettelse af en føderation med to samfund og to områder.

(1999/C 341/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3926/98

af Konstantinos Hatzidakis (PPE) til Kommissionen

(4. januar 1999)

Om: Reklame for den græske regerings uddannelsespolitik med EU-midler

Det operationelle program i fællesskabsstøtterammen for Grækenland »uddannelse og første faglige uddannelse«, som udviser en særlig lav udnyttelsesgrad, deltager også i finansieringen af den omtalte »reform« af skoleuddannelsen på sekundærtrinnet, som der tidligere er gjort reklame for med midler fra det omtalte program. Den pågældende »reform« har imidlertid fremkaldt mange reaktioner hos de berørte lærer- og forældreorganisationer samt endvidere hos elevsamfundene. Af denne grund har undervisningsministeriet iværksat en ny reklamekampagne med kostbare helsidesannoncer i dagspressen og med reklamespots over radiostationer. Det fremgår tydeligt af indholdet af denne nye reklamekampagne, at formålet ikke blot er at oplyse offentligheden, men hovedsageligt at afbøde de voldsomme reaktioner fra partierne og hele undervisningsverdenen. Der skal gøres opmærksom på, at de omtalte helsidesannoncer ikke indeholder nogen som helst omtale af fællesskabsstøtterammen andet end et mikroskopisk mærke som alibi for, at udgifterne dækkes med fællesskabsmidler, i radiospottene findes overhovedet ingen henvisning, skønt begge finansieres af midler fra fællesskabsstøtterammen for Grækenland.

På baggrund af dette beder jeg Kommissionen give mig følgende oplysninger:

1. Er den blevet informeret om undervisningsministeriets nye reklamekampagne, og i bekræftende fald hvor meget er den i overensstemmelse med betingelserne vedrørende betingelserne for udbetaling af fællesskabsstøtterammen?
2. Hvad er størrelsen af de relevante udgifter både til undervisningsministeriets første og anden reklamekampagne, og fra hvilket underprogram under »uddannelse og første uddannelse« sker der medfinansiering?
3. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at iværksætte for at standse finansieringen af denne regeringspropaganda med fællesskabsmidler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(10. marts 1999)

Kommissionen har ikke kendskab til den særlige reklamekampagne, som det ærede medlem omtaler. Kommissionen vil gerne understrege, at det er de nationale myndigheder, der har ansvaret for gennemførelsen af aktioner, der samfinansieres med strukturfondene, herunder aktioner vedrørende oplysning og reklame.

Kommissionen har derfor ingen oplysninger om denne reklamekampagnes omkostninger. Men det samlede budget, som er godkendt i programmets styringsudvalg for oplysnings- og reklameaktioner om EPEAEK-programmet frem til afslutningen af programmeringsperioden, beløber sig til 500 mio. drachmer (ca. 1,5 mio. €) Operationen finansieres gennem foranstaltning 1 i underprogram 4 (teknisk bistand) i det overordnede program »Uddannelse og første faglige uddannelse«.

Kommissionen og det græske økonomiministerium har for nylig nedsat et fælles styringsudvalg for at koordinere og overvåge informations- og reklameaktiviteterne under fællesskabsstøtterammen for Grækenland.

(1999/C 341/032)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3929/98
af Graham Mather (PPE) til Kommissionen**

(4. januar 1999)

Om: Adfærdskodeks for erhvervsbeskatning – kommissær Monti's udtalelse til Europa-Parlamentet den 7. december 1998

På mødet med Udvalget om Økonomi, Valutaspørgsmål og Industripolitik i Europa-Parlamentet den 7. december 1998 udtalte kommissær Monti, at adfærdskodeksen for erhvervsbeskatning betød, at visse medlemsstater udøvede »selvdisciplin«, eftersom de havde vedtaget ikke at indføre visse beskatningsforanstaltninger, som kunne have været i modstrid med adfærdskodeksens principper.

Kan Kommissionen nærmere oplyse, hvilke beskatningsforanstaltninger og medlemsstater, han henviste til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(24. februar 1999)

Kommissionen kan ikke udtale sig om bevæggrundene for indførelse af skatter i de enkelte medlemsstater, men siden vedtagelsen af adfærdskodeksen for erhvervsbeskatning har alle medlemsstater, efter de oplysninger som Kommissionen ligger inde med, afholdt sig fra at indføre nye skatteforanstaltninger, der kan betragtes som potentielt skadelige i henhold til adfærdskodeksen.

Adskillige nye skatteforanstaltninger er dog blevet forelagt adfærdskodeksgruppen, hvor de vil blive taget op til drøftelse, men da gruppens arbejde er fortroligt, kan Kommissionen ikke angive, hvilke foranstaltninger det drejer sig om.

Det skal også nævnes, at regeringerne i visse medlemsstater har stillet forslag om at ophæve eller nedtrappe foranstaltninger, som kunne falde ind under kodeksens anvendelsesområde.

(1999/C 341/033)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3930/98
af Graham Mather (PPE) til Kommissionen**

(4. januar 1999)

Om: Emissionsgrænseværdier for motorcykler

Den europæiske forening af motorcykelfabrikanter, ACEM, har for nylig forelagt Kommissionen en undersøgelse om motorcyklers udstødningssasser.

Kan Kommissionen oplyse, hvordan denne rapport er blevet behandlet, kort redegøre for, hvilke andre dokumenter der er blevet forelagt til behandling som led i drøftelserne om emissionsgrænseværdier for motorcykler, og redegøre for sine nuværende overvejelser om dette spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(26. februar 1999)

ACEM (den europæiske forening af motorcykelfabrikanter) sendte den 18. marts 1998 Kommissionen sin endelige rapport om sit forskningsprogram om forurening fra motorcykler.

Denne rapport, som var udarbejdet på anmodning af Kommissionen, redegør for omkostninger og effektivitet i forbindelse med forskellige teknologier til nedbringelse af forurenende emissioner fra motorcykler frem til 2002/2005 med henblik på anvendelse af artikel 5 i direktiv 97/24/EF af 17. juni 1997 om dele af og kendetegn ved to- og trehjulede motordrevne køretøjer (1).

På Kommissionens opfordring forelagde ACEM resultaterne af sit arbejde for en ekspertgruppe i maj- juni 1998, hvorefter Kommissionen besluttede at foretage en række supplerende undersøgelser i den hensigt at anvende programmets basisoplysninger til at udarbejde forskellige scenarier for fremtidig lovgivning og – som led i Auto-/Oil-II-programmet – sammenligne dem med andre foranstaltninger til at nedbringe luftforurening fra andre motorkøretøjer.

Kommissionen agter at afslutte dette indledende arbejde i begyndelsen af 1999 og fremsætte et forslag senere på året.

(¹) EFT L 226 af 18.8.1997.

(1999/C 341/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3944/98
af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen

(4. januar 1999)

Om: Lokale Agenda 21-projekter

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at støtte udveksling af oplysninger om og erfaringer angående lokale Agenda 21-projekter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(1. marts 1999)

I adskillige år har Kommissionen aktivt støttet informations- og erfaringsudvekslingerne om lokale Agenda 21 projekter. Aktiviteterne strækker sig fra udvikling af tiltag til finansielle bidrag til aktiviteter såsom undersøgelser, projekter, konferencer og udgivelser.

Meddelelsen (¹) »Bæredygtig byudvikling i Den Europæiske Union: Rammer for handling« bekræfter på ny Kommissionens forpligtelse på dette område. Foranstaltning nr. 19, 20 og 23 er af speciel relevans, idet disse opridser de fremtidige prioriteringer i forbindelse med udveksling af erfaringer og aktiviteterne i Lokal Agenda 21.

Kommissionens tidligere aktiviteter på dette område inkluderer blandt andet: ekspertgruppen for bymiljø og projektet for bæredygtige byer (ekspertgruppen udarbejdede rapporten om bæredygtige byer i Europa og rapporten om retningslinjer for god praksis, som fremhæver betydningen af Lokal Agenda 21, og som giver praktiske eksempler); den europæiske kampagne for bæredygtige byer, som blev lanceret for at opmuntre og støtte lokale myndigheder til at arbejde hen imod bæredygtighed på lokalt plan ved hjælp af Lokal Agenda 21; europæiske og regionale konferencer (herunder Aalborg 1994, Lissabon 1996, Turku og Sofia 1998, Sevilla og Haag 1999); og en database om god byforvaltningspraksis og bæredygtighed. Databasen er centreret om videreformidling af god forvaltningspraksis, der kan gøre byer mere bæredygtige.

(¹) KOM(98) 605.

(1999/C 341/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3946/98
af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen

(4. januar 1999)

Om: Bæredygtigt fiskeri

Har Kommissionen foretaget en evaluering af sin fiskeristøttepolitik, for så vidt angår mulighederne for at fremme miljøvenligt fiskeri ved f.eks. at belønne miljøvenlig ressourceforvaltning og naturbevarende foranstaltninger og straffe kommerciel overudnyttelse af de svindende fiskebestande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(7. april 1999)

Inden for rammerne af strukturfondsprogrammerne er det medlemsstaternes og Kommissionens opgave at evaluere virkningen af den EF-støtte, som Rådet har fastsat reglerne for, på de berørte sektorer og regioner, herunder fiskerisektoren. Kommissionen har i øvrigt medfinansieret flere videnskabelige forskningsprojekter, der også behandler udviklingen i fangstkapaciteterne og dermed på sigt ressourcerne. De pågældende aktioner er opregnet i kataloget over FAI (¹)-projekter (²), der bl.a. omfatter FAIR-projekt 1454, 3541 og 3936.

Kommissionen kan bekræfte, at moderniseringsstøtten ikke må modvirke målsætningerne for bevarelsen af ressourcerne. Anvendelsen af mere selektive fangstredskaber og -metoder er i øvrigt et af hovedkriterierne for at opnå ret til EF-støtte.

Reguleringen af udnyttelsen af fiskeressourcerne gennem samlede tilladte fangstmængder (TAC) og kvoter eller gennem foranstaltninger, der skal begrænse fiskeriindsatsen, mindsker overfiskeriet samtidig med at fremme et ansvarligt fiskeri. Hver enkelt medlemsstat har i øvrigt fortsat mulighed for at fastsætte interne fordelingsregler, bl.a. sådanne, der på bedst mulig måde respekterer ressourcerne og miljøet.

Alle overtrædelser af disse EF-retsfor skrifter kan straffes ved anvendelse af de procedurer, der er fastsat i traktatens artikel 169. Kommissionen har endvidere netop vedtaget et forslag til Rådets forordning ⁽³⁾, som fastsætter en liste over de former for adfærd, der er en alvorlig overtrædelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik, herunder overfiskeri. Selv om denne forordning ikke fører til en harmonisering af sanktionerne på EF-plan, vil den dog bidrage til en større gennemsigtighed i anvendelsen af den fælles fiskeripolitiks regler.

⁽¹⁾ Project synopsis. Volume VI: Fisheries & aquaculture (FAIR: 1994-1998).

⁽²⁾ Project synopsis. Volume VI: Fisheries & aquaculture (FAIR: 1994-1998).

⁽³⁾ KOM(99) 70 endelig udg.

(1999/C 341/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3965/98
af John Iversen (PSE) til Kommissionen

(4. januar 1999)

Om: Zoonosedirektivet

Kommissionen indrømmer i sit svar på mit spørgsmål H-0943/98 ⁽¹⁾ om zoonosedirektivet, at der har været en mangelfuld og utilfredsstillende gennemførelse af zoonosedirektivet i medlemslandene, og at zoonoserapporteringssystemet kan forbedres betydeligt.

Det virker derfor uforståeligt, at Kommissionen vil fremsætte et forslag, der skal give den ekstra tid til at overveje, hvad der bør gøres. Dette er ikke rimeligt. Kommissionen har pligt til at sikre gennemførelsen af EU's regler, og den manglende gennemførelse af zoonosedirektivet bør omgående føre til, at Kommissionen skrider ind med sanktioner over for de medlemslande, der ikke har gennemført direktivet.

Mener Kommissionen ikke, at hensynet til folkesundheden kræver, at zoonosedirektivet gennemføres uden yderligere forsinkelse?

⁽¹⁾ Fuldstændigt forhandlingsreferat (november 1998).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(5. februar 1999)

Det ærede medlem henviser til Kommissionens svar på skriftlige forespørgsler nr. E-3175/98 ⁽¹⁾ og nr. E-3865/98 af Karin Riis-Jørgensen ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT C 325 af 12.11.1999, s. 2.

⁽²⁾ EFT C 297 af 15.10.1999.

(1999/C 341/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3976/98
af W.G. van Velzen (PPE) til Kommissionen

(4. januar 1999)

Om: Oplagring af atomaffald fra reaktoren i Petten (Nederlandene)

For nylig har der i den nederlandske presse (Volkskrant af 3. og 5. december 1998) været artikler om problemerne med kapaciteten til oplagring af atomaffald fra højfluxreaktoren i Petten, som indeholder nye oplysninger om denne problematik. De Forenede Stater har i 80'erne, i forbindelse med terroristers interesse for højvalent uran, opfordret til et skifte til lavtberiget uran. Kommissionen er endnu ikke gået ind for dette, fordi der med lavtberiget uran vil opstå en neutronflux, der er utilstrækkelig til den kerneforskning, der udføres

i reaktoren. Desuden vil omkostningerne til ombygning være meget høje, og det er der ifølge Kommissionen ikke penge til.

1. For nylig er man begyndt at udvikle en brændselstype, som vil være i stand til at levere en tilstrækkelig neutronflux. Ombygning af reaktoren i Petten skulle så ikke længere være noget teknisk problem. Har den undersøgelse af mulighederne for gradvis ombygning af reaktoren i Petten, der er udført af forskningsinstituttet AEA Technology i Winfrith (GB), vist, at fuldstændig ombygning af højfluxreaktoren kan være gennemført inden ét år? Vil omkostningerne til ombygning også faktisk blive lavere end tidligere anslået, fordi reaktoren kan forblive i drift under ombygningen?

2. De Forenede Stater har lovet, at USA, hvis reaktoren bliver ombygget, vil tage de udbrændte brændselsstave tilbage til central oplagring dér. Dette ville være en løsning på oplagringsproblemet i forbindelse med atomaffald fra Petten. Bør Kommissionen ikke vedtage af skifte til lavtberiget uran?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson

(4. marts 1999)

En ny brændselsform med høj massefylde, som kun indeholder lavtberiget uran, er under nærmere undersøgelse, og selv om de hidtidige erfaringer ikke er tilstrækkelige, er det allerede muligt at imødesee anvendelsen af dette i højfluxreaktoren (HFR) i stedet for det højtberigede uran.

Der er ved at blive foretaget en termo-hydraulisk kontrol for at sikre, at det fortsat er muligt at holde reaktoren i drift med dette nye brændsel på betingelser, som svarer til dem, der gælder for øjeblikket ved produktion af isotoper til medicinske formål. Der ventes en konklusion i løbet af februar 1999.

Omkostningerne i forbindelse med omstillingsprocessen vil blive temmelig høje, og omstillingen bør ske gradvist i takt med, at de nye brændselementer kan stå til disposition. Denne omstilling kan ske over ti reaktorkredsløb (svarende til tolv måneder), men begyndelsesdatoen kan endnu ikke fastsættes.

Afgørelsen om omstillingen skulle gøre det muligt for det amerikanske miljø-ministerium (»Department of Energy« (DOE)) at overtage det brugte brændsel igen.

Denne mulighed for bortskaffelse af bestrålet atombrændsel gælder kun for 25 % af alle de brændselsstave, der benyttes af HFR, og den må anses for at være et alternativ til oplagringen heraf i Habog — den centrale organisation for radioaktivt affald (»centrale organisatie voor radioactief afvallen« (Covra)).

(1999/C 341/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3983/98 af Jesús Cabezón Alonso (PSE) til Kommissionen

(4. januar 1999)

Om: Støtte til det spanske firma SNIACE

Kan Kommissionen bekræfte, at det østrigske firma Lenzing har anmeldt firmaet SNIACE i Kantabrien i Spanien til Kommissionen for at have modtaget stats- og regionalstøtte?

Har Kommissionen modtaget henvendelser fra såvel de centrale som de pågældende regionale spanske myndigheder, hvori disse benægter at have ydet støtte, som kan skabe illoyal konkurrence?

Er Kommissionen klar over, at firmaerne Lenzing og SNIACE for visse af deres produkters vedkommende konkurrerer med hinanden på samme marked?

Er Kommissionen klar over, hvilke økonomiske og samfundsmæssige skader denne påstand kan påføre SNIACE?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(12. februar 1999)

Efter en klage indgivet af den østrigske virksomhed Lenzing A.G. om forskellige former for illegal statsstøtte i flere år til virksomheden SNIACE S.A., der konkurrerer med Lenzing om viscosefibre, og under hensyntagen til

kommentarer fremsat af de spanske myndigheder og en række tredjeparter, herunder konkurrenter til Lenzing, i forbindelse med en officiel undersøgelse i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2, traf Kommissionen den 28. oktober 1998 en endelig delvis negativ beslutning.

I henhold til beslutningen var der i to af de undersøgte spørgsmål tale om statsstøtte, nemlig om aftaler om udsættelse af socialsikringsbidrag til ikke-markedsmæssige rentesatser og en tilbagebetalingsaftale med lønmodtagernes garantifond, FOGASA, også til rentesatser, der ikke var de på markedet gældende. Kommissionen afviste på linje med tidligere tilfælde den spanske regerings påstand om, at de pågældende foranstaltninger ikke henhørte under statsstøttereglerne, fordi de i henhold til spansk lovgivning fandt generel anvendelse. Kommissionen fremførte, at det klart fremgik, at de offentlige myndigheder var frit stillet med hensyn til, hvordan de ville behandle den pågældende virksomhed. Da støtten ikke var baseret på nogen godkendt ordning, og da Spanien ikke havde forsøgt at begrunde støtten med en acceptabel omstrukturingsplan, fastslog Kommissionen, at støtten ikke var forenelig med det fælles marked, og at den skulle tilbagebetales. Omfanget af støtten blev ikke nævnt i beslutningen, men det blev fremført, at den i hvert fald var lig med forskellen mellem den særlige rentesats, der blev aftalt med socialsikringen, og de på den tid gældende almindelige rentesatser.

Kommissionen kunne ikke fastslå, om der var tale om støtte i nogen af de andre undersøgte spørgsmål, men den tog forbehold til spørgsmålet om, hvorvidt virksomhedens manglende indbetaling af lovbestemte miljøafgifter kunne betragtes som støtte.

Kommissionen er klar over de mulige konsekvenser af dens beslutninger for støttemodtagere og konkurrenter; derfor bestræber den sig på at anvende statsstøttereglerne på en objektiv og upartisk måde.

(1999/C 341/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3987/98
af Raimo Ilaskivi (PPE) til Kommissionen

(4. januar 1999)

Om: Tilliden i forbindelserne mellem Kommissionen og Parlamentet

Kommissionens formand Jacques Santer kom med en interessant redegørelse til Parlamentet om sine tanker om fremtidens Kommission. Da jeg under den efterfølgende drøftelse ikke fik den taletid, jeg havde anmodet om, stiller jeg mit spørgsmål skriftligt.

I sin tale lagde Kommissionens formand i mange henseender og med rette vægt på ordet »tillid«. Det er der også brug for i forbindelserne mellem Kommissionen og Parlamentet. For øjeblikket kan tilliden kun måles ved, at Parlamentet fremsætter et tillids- eller mistillidsvotum til den samlede Kommission. F.eks. i forbindelse med kogselskaben og de tilfælde af økonomisk svindel, som på det seneste er blevet omtalt, påhviler ansvaret imidlertid en eller nogle få kommissionsmedlemmer, der ikke har handlet på en måde, der vækker tillid. Det er imidlertid ikke muligt at fremsætte et mistillidsvotum til disse personer, hvilket ville effektivisere arbejdet og øge den enkeltes ansvar.

Hvordan forholder Kommissionens formand sig til tanken om gennem en ændring af de grundlæggende bestemmelser at gøre det muligt, at der fremsættes et mistillidsvotum til et enkelt kommissionsmedlem, der ikke har udført sit arbejde tilfredsstillende, uden at det ville indvirke forstyrrende på tilliden mellem Parlamentet og resten af Kommissionen? I bekræftende fald, hvilke foranstaltninger agter han at træffe for at gennemføre de nødvendige ændringer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer

(9. marts 1999)

At åbne mulighed for at stille mistillidsvotum mod et enkelt medlem af Kommissionen ville, som det ærede medlem bemærker, kræve en traktatændring. Da det ville dreje sig om en radikal afvigelse fra det kollegialitetsprincip, efter hvilket Kommissionen fungerer, og som er nedfældet i Amsterdam-traktaten, ville det kræve mere dybtgående overvejelser.

(1999/C 341/040)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4007/98
af Frank Vanhecke (NI) til Kommissionen**

(5. januar 1999)

Om: Mistede toldafgifter i Antwerpens havn

Ud af en normeret personalestyrke på 1.600 er 400 toldembedsmandsstillinger ikke besat hos toldvæsenet i Antwerpens havn. Det medfører, at mange opkrævninger navnlig af EU-importafgifter ikke kan gennemføres. Denne situation har nu været ved i adskillige år.

Har Kommissionen kendskab til denne situation?

Findes der et skøn over størrelsen af beløbet i mistede toldafgifter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(11. marts 1999)

Told udgør traditionelle egne indtægter i Fællesskabernes budget og opkræves af de enkelte medlemsstater i henhold til nationale love eller administrative bestemmelser, om nødvendigt tilpasset fællesskabslovgivningen. Medlemsstaterne tilbageholder 10 % af de beløb, der skal betales i told, for at dække opkrævningsomkostningerne.

Det hører således ind under den enkelte medlemsstats beføjelser at organisere sit egen toldvæsen og ansætte tilstrækkeligt personale til, at disse egne indtægter kan opkræves effektivt. Det påhviler ligeledes medlemsstaterne at foretage undersøgelser og kontrol for at sikre at opkrævningssystemet fungerer tilfredsstillende på deres territorium. Kommissionen, der forvalter indtægterne, foretager ligeledes kontrol, også på stedet, som supplerer medlemsstaternes kontrol.

Kommissionen råder ikke over oplysninger, som giver anledning til at slutte, at opkrævningen af egne indtægter fungerer dårligt på grund af mangel på toldpersonale i Antwerpen havn. Hvis det ærede medlem imidlertid er i besiddelse af oplysninger, som kan give begrundet mistanke om, at dette skulle være tilfældet, bedes De venligst fremsende disse til Kommissionen, som derefter vil foretage de nødvendige undersøgelser.

(1999/C 341/041)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4021/98
af Johanna Boogerd-Quaak (ELDR) til Kommissionen**

(8. januar 1999)

Om: Kommissionsmedlemmers og EU-tjenestemænds afgiftsfri indkøb

Medlemmer af Europa-Kommissionen og tjenestemænd ved de forskellige EU-institutioner har på forskelligt retsgrundlag og forskellige betingelser visse rettigheder og privilegier med hensyn til indirekte beskatning.

1. Kommissionen bedes fremlægge en oversigt over de rettigheder og privilegier, som henholdsvis Kommissionens medlemmer og tjenestemændene ved EU-institutionerne nyder godt af.
2. I hvilket omfang ser Kommissionen Rådets beslutning om at afskaffe det afgiftsfrie salg inden for Den Europæiske Union pr. 1. juli 1999 som en anledning til at ændre bestemmelserne om kommissionsmedlemmernes afgiftsfritagelse, selv om denne fritagelse har hjemmel i internationale aftaler og ikke i fællesskabsretten, f.eks. gennem en adfærdskodeks?
3. Ville det ikke være bedre at erstatte den flytte- og etableringsudgiftsordning, som tjenestemænd ved EU-institutionerne kan gøre brug af i et år i løbet af de første to tjenesteår, med et fast beløb?
4. I hvilket omfang vil det efterhånden som den europæiske integration skrider frem og efterhånden som det oprindelige udgangspunkt for EU-tjenestemændenes rettigheder, nemlig de rettigheder, som diplomater og officerer, der udveksledes mellem medlemsstaterne, nød, glider i baggrunden fortsat være nødvendigt at give arbejdstagere, som udstationeres fra én medlemsstat til en anden, diplomatisk status inden for Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(30. marts 1999)

1. Ved deres første ansættelse i en af EU-institutionerne indrømmer Belgien tjenestemænd rekrutteret i andre medlemsstater end Belgien ret til momsrit at erhverve visse varer til personligt brug i højst 12 måneder inden for en periode på to år efter deres ansættelse. En liste over de pågældende varer samt de betingelser, der gælder for købet af disse varer, fremsendes direkte til det ærede medlem.

Denne ret gælder også for midlertidigt ansatte og andre ansatte, der er omfattet af vedtægten, og som har en kontrakt af mindst 12 måneders varighed.

Luxembourg og Irland indrømmer tjenestemænd og andre ansatte, der er omfattet af vedtægten, tilsvarende rettigheder ved deres første ansættelse i disse to medlemsstater.

I Belgien ligestilles medlemmerne af Kommissionen derimod med diplomater. Det betyder, at de nyder samme fordele med hensyn til indkøb af varer til personligt brug som de af medlemsstaternes diplomater, der er akkrediteret i Belgien.

2. Kommissionen mener ikke, at der er nogen sammenhæng mellem de fordele, som diplomater nyder i EU, og det afgiftsfrie salg i rejsetrafikken i EU.

3. Betingelserne for udbetaling af bosættelsespenge og dækning af flytteudgifter er fastsat i vedtægtens bilag VII.

4. Det ærede medlems spørgsmål om, hvorvidt de særlige privilegier for diplomater er forenelige med det indre marked, har også være diskuteret i Kommissionen. Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-3878/98 af Philippe De Coene (¹).

(¹) EFT C 325 af 12.11.1999, s. 35.

(1999/C 341/042)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4041/98
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(13. januar 1999)

Om: De transeuropæiske transportnet – Egnatia-vejen – vertikale akser

Anlæggelsen af Egnatia-vejen er et projekt, der henhører under de transeuropæiske transportnet. Projektet vil blive funktionelt og produktivt og være et vigtigt element til fremme af forbindelserne mellem grænseregionerne, når de vertikale akser, der skal forbinde den med Grækenlands nabolande, Albanien, Fyrom, Bulgarien og Jugoslavien, er færdige.

Kan Kommissionen give oplysninger om udviklingen af planerne om de afsnit af Egnatia-vejens vertikale akser, der er beliggende i tredjelande, både hvad angår finansieringen og de nødvendige forberedende arbejder, og forelægge dem særskilt for hver enkelt af de pågældende lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(9. marts 1999)

Egnatia-motorvejen er et af det transeuropæiske transportnets højt prioriterede projekter i Grækenland. Det hænger sammen med de paneuropæiske korridorer nr. IV, IX og X. Kommissionen er helt enig i, at denne motorvej vil kunne udnyttes betydeligt bedre, når vertikale vejakser, der forbinder Egnatia-vejen med Albanien, den tidligere jugoslaviske republik Makedonien (FYROM) og Bulgarien, anlægges og tages i brug. Sådanne akser vil også fremme samarbejdet over grænserne i området.

Fællesskabets støtterammer for Grækenland i tidsrummet 1994-1999, EF-initiativet Interreg II og Samhørighedsfonden medfinansierer allerede på Fællesskabets territorium anlæggelsen af følgende vejakser fra Egnatia til hhv. Albanien, FYROM og Bulgarien:

- den græsk-albanske grænse: Ioannina-Kakavia og Siatista-Kristallopigi;
- grænsen mellem Grækenland og »FYROM«: Kozani-Florina-Niki;
- den græsk-bulgarske grænse: Thessaloniki-Serres-Promachon og Alexandroupolis-Ormenio.

Arbejdet er i gang på alle disse tre hovedfærdselsårer.

Under PHARE-programmet medfinansieres fortsættelsen af vejakserne Ioannina-Kakavia og Siatista-Kristallopigi frem til Durres ved Adriaterhavet, ligesom man viderefører vejaksen Thessaloniki-Serres-Promahon frem til Sofia.

I Albanien er PHARE med til at finansiere udbedringen af hovedvejen fra Kakavia til Gjirokaster for et beløb på 15 mio. euro. Entreprenøren forventes at indlede arbejdet hermed i maj 1999.

I FYROM er PHARE i fuld gang med at finansiere anlæggelsen af hovedvej E75 (4,6 km) ved Gevgelija for et beløb på 6,2 mio. EUR. Denne vej forbinder FYROM med Thessaloniki. Stadig på E75 vil man via PHARE finansiere delstrækningen Negotino-Demir Kapija for et beløb på 30 mio. euro. I 1997- og 1998-programmerne for samarbejde over grænserne er der allerede afsat 11 mio. euro. Restbeløbet skal afholdes over programmerne for 1999 og 2000. Den tekniske udformning foreligger.

I Bulgarien var sigtet med PHARE's støtte til samarbejde over grænserne i 1998 at udbedre vejen mellem Thessaloniki og Sofia samt hovedvejen Alexandroupolis-Ormenio frem til Haskovo.

For så vidt angår Jugoslavien, foreligger der p.t. ikke fyldestgørende oplysninger.

Fællesskabet vil selvsagt fortsat søge at udnytte alle de eksisterende muligheder for yderligere medfinansiering af disse vejforbindelser i medfør af nuværende og fremtidige fællesskabsinstrumenter inden for rammerne af Agenda 2000 i tidsrummet 2000-2006.

(1999/C 341/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4047/98

af Ian White (PSE) til Kommissionen

(13. januar 1999)

Om: Forkert anvendelse af faktor VIII-blodprodukter i Frankrig

På baggrund af den forkerte anvendelse af faktor VIII-blodprodukter i Frankrig, som har medført, at patienter har udviklet både aids og hepatitis, bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvor stor en procentdel af bløderne i de enkelte medlemsstater har udviklet aids eller hepatitis?
2. Hvilke medlemsstater har indført screening af blødere og obligatoriske erstatningsordninger for eventuelle ofre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(1. april 1999)

Den epidemiologiske overvågning af AIDS i Europa gennemføres med finansiel støtte fra Fællesskabet inden for rammerne af Fællesskabets handlingsprogram vedrørende forebyggelse af AIDS og visse andre overførbare sygdomme som led i indsatsen inden for folkesundhed (1996-2000) (1). Hvert kvartal offentliggør Det Europæiske Center for Epidemiologisk Overvågning af AIDS (CESES) en detaljeret rapport om de sidste data, de nationale overvågningscentre har oversendt. Dataene vedrørende konstaterede tilfælde af AIDS giver oplysninger om medlemsstat, år, køn, alder og overførselsgruppe. Siden epidemien begyndte og indtil juni 1998 er der konstateret 195 785 tilfælde af AIDS i Fællesskabet. Blandt disse har 3 266 tilfælde (1,67 %) vedrørt blødere. For årene 1996 og 1997 var denne procent på 0,71 %. Kommissionen vil separat oversende den sidste kvartalsrapport fra CESES til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

Kommissionen råder ikke i øjeblikket over data om, hvilken procentdel af bløderne der er blevet smittet med hepatitis i de enkelte medlemsstater. Rådet og Parlamentet vedtog den 24. september 1998 en beslutning (2) om oprettelse af et net til epidemiologisk overvågning af og kontrol med overførbare sygdomme i Fællesskabet. Gennemførelsen af dette net vil gøre det muligt at foretage en epidemiologisk overvågning på det europæiske plan af en række prioriterede sygdomme. Nettet skal omfatte et varslingsystem, som vil gøre det muligt at reagere hurtigt og på en hensigtsmæssig måde på det europæiske plan i tilfælde af en konstateret

trussel mod folkesundheden. Den epidemiologiske overvågning af hepatitis på det europæiske plan vil være en prioritet i dette net.

Tilrettelæggelsen af opdagelsen af disse sygdomme henhører under medlemsstaternes kompetence. På Kommissionens initiativ gennemføres i øjeblikket en undersøgelse af de forskellige aspekter vedrørende den virus, der svækker det menneskelige immunsystem (HIV), og denne undersøgelse vil foreligge i andet kvartal af 1999.

I spørgsmålet om erstatning til ofre for blodprodukter findes der i flere medlemsstater specifikke ordninger for ofre, der har lidt skade i forbindelse med transfusion af et defekt blodprodukt, som medlemsstaterne har ansvaret for.

(¹) Afgørelse 647/96/EF af 29. marts 1996, EFT C 95 af 16.4.1996.

(²) Beslutning 2119/98/EF af 24. september 1998, EFT L 268 af 3.10.1998.

(1999/C 341/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4049/98

af Eolo Parodi (PPE) og Guido Viceconte (PPE) til Kommissionen

(13. januar 1999)

Om: Reklame for og sammensætningen af smørbare fedtstoffer baseret på olivenolie

I nylige reklamekampagner roses i flere europæiske lande de diætetiske fordele ved faste smørbare fedtstoffer baseret på olivenolie. Ifølge videnskabelige analyser gennemført for et fagtidsskrift kan disse smørbare fedtstoffer, der hovedsagelig består af mættede fedtsyrer, som følge af deres procentvis lave indhold af olivenolie ikke betragtes som en fast erstatning for den traditionelle olivenolie, hvilket reklamen imidlertid giver indtryk af.

Vil Kommissionen derfor oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at beskytte forbrugerne, beskytte den ekstrafine jomfruolie, dens image og dens almindelig anerkendte diætetiske egenskaber?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(18. marts 1999)

Inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik og baseret på Rådets forordning (EØF) 1970/80 af 22. juli 1980 om almindelige gennemførelsesbestemmelser vedrørende foranstaltninger til fremme af forbruget af olivenolie i Fællesskabet (¹) har Fællesskabet gennemført afsætningsfremmende programmer siden begyndelsen af firserne. Formålet er at forøge forbruget af overskudsprodukter og derved medvirke til at stabilisere markederne. Den syvende kampagne til fremme af forbruget af olivenolie i Fællesskabet med et samlet budget på ca. 15 mio. € om året i tre på hinanden følgende år introduceres i foråret 1999 og indbefatter alle medlemsstaterne med det formål at udbrede det videnskabelige kendskab til olivenolies ernæringsmæssige aspekter og med ledsagende foranstaltninger såsom reklame, PR og salg fremme. Al information til offentligheden baseres på objektive og korrekte videnskabelige oplysninger om olivenolies ernæringsmæssige aspekter. Alt oplysningsmateriale kontrolleres af et forskningsinstitut, som har specialiseret sig i kostens sundhedsmæssige aspekter. Olivenolie markedsføres i sammenhæng med såkaldt middelhavskost, som har vist sig at have en positiv effekt på helbredet.

Endvidere er det i Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler (²) i artikel 2 fastsat, at mærkningen ikke må være af en sådan art, at den vildleder køberen, især ved at tillægge det pågældende levnedsmiddel virkninger eller egenskaber, som det ikke har. Det er medlemsstaternes kontrolmyndigheder, der skal sikre, at denne bestemmelse overholdes.

(¹) EFT L 192 af 26.7.1980 og EFT L 288 af 31.10.1980.

(²) EFT L 33 af 8.2.1979.

(1999/C 341/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4051/98**af Eolo Parodi (PPE) og Guido Viceconte (PPE) til Kommissionen**

(13. januar 1999)

Om: De italienske bestemmelser vedrørende beskatning af italienske valutaudlændinge

I artikel 10 i lovforslaget om offentlige finansforanstaltninger til stabilisering og udvikling, som blev vedtaget af det italienske Deputeretkammer den 20. november 1998, fastsættes det, at fra og med den 1. januar 1999 skal italienske valutaudlændinge, som er slettet af folkeregistret og er udvandret til fremmede stater eller territorier med et favorabelt skattesystem, betale personlig indkomstskat i Italien.

Kan Kommissionen oplyse os om denne dobbelte beskatnings juridiske og skattemæssige forenelighed med de eksisterende bilaterale aftaler og med europæisk retspraksis på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(8. marts 1999)

I bestemmelserne i den pågældende skattelovgivning står der ifølge de oplysninger, Kommissionen er i besiddelse af, at en italiensk borger, der har flyttet sin bopæl til et udenlandsk område, der har en fordelagtig beskatningsordning, over for skattevæsenet skal godtgøre, at han ikke længere har sit skattemæssige hjemsted i Italien.

I forhold til den tidligere lovgivning er der tale om omvendt bevisbyrde, eftersom skattevæsenet tidligere skulle godtgøre, at den skattepligtige stadig boede i Italien.

Kommissionen mener, at den nye italienske lovgivning er et led i bekæmpelsen af skattesnyderi, og den kan umiddelbart ikke forestille sig, at denne lovgivning skulle kunne udgøre en overtrædelse af EF-retten. Ifølge de oplysninger, Kommissionen er i besiddelse af, har det italienske skattevæsen endnu ikke bekendtgjort, hvad den mener med et udenlandsk område, der har en fordelagtig beskatningsordning. Ifølge det italienske skattevæsens tidligere holdning desangående må det imidlertid antages, at der ikke sigtes til de øvrige medlemsstater. Kommissionen vil følge de italienske myndigheders anvendelsesbetingelser for loven.

For så vidt angår det andet problem, det ærede medlem rejser, nemlig denne foranstaltnings forenelighed med beskatningskonventionerne, skal det bemærkes, at der meget ofte ikke findes konventioner med de stater, der har en fordelagtig beskatningsordning. Findes sådanne konventioner, fastsætter disse dog almindeligvis, at der med henblik på konventionens anvendelse kun skal være ét skattemæssigt hjemsted, dersom den skattepligtige ifølge begge de kontraherende staters nationale lovgivning betragtes som havende skattemæssigt hjemsted i den pågældende stat (se artikel 4 i OECD's modelkonvention).

(1999/C 341/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4052/98**af Eolo Parodi (PPE) og Guido Viceconte (PPE) til Kommissionen**

(13. januar 1999)

Om: EU-foranstaltninger for short sea shipping

Da der er en ca. 35.000 km lang kyststrækning og over 600 havne beliggende i nærheden af industricentre fremtræder short sea shipping som følge af de fordele, den frembyder med hensyn til energiforbrug, miljø, økonomisk og social samhørighed i Unionens perifere regioner, som løsningen i Europa på problemet med hensyn til aflastning af trafikpresset på vejene.

Vil Kommissionen oplyse:

1. Hvorledes dens meddelelse af 5. juli 1995 (KOM(95) 0317) om udvikling af denne transportform er blevet fulgt op?
2. Hvilke konkrete foranstaltninger påtænker den for at udvikle og fremme kystnær skibsfart?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(9. marts 1999)

1. Efter Kommissionens meddelelse om kystnær skibsfart fra 1995 blev der i 1997 ⁽¹⁾ udarbejdet en rapport om udviklingen, og endnu en rapport vil blive offentliggjort i april 1999 som reaktion på Rådets opfordring til at fremlægge en sådan rapport hvert andet år. Det er meningen, at denne nye meddelelse skal behandle den kystnære skibsfarts muligheder inden for rammerne af bæredygtig og sikker mobilitet, den pågældende transportforms omdømme, dens integration i europæiske transportkæder, de sidste års udvikling med hensyn til at fremme kystnær skibsfart og de tilbageværende hindringer for yderligere udvikling af denne transportform. Den nye meddelelse skal desuden indeholde forslag til yderligere foranstaltninger.

2. En af konklusionerne i meddelelsen fra 1995 var, at den væsentligste tilskyndelse til at gøre kystnær skibsfart til et mere forretningsmæssigt attraktivt og bæredygtigt alternativ for transportbrugere skulle komme fra søfartsindustrien selv. Dog er der en række foranstaltninger, som kunne træffes på andre planer.

Kommissionen har derfor støttet flere projekter for kystnær skibsfart og havne i forbindelse med det fjerde rammeprogram for forskning og udvikling. Heriblandt er et projekt, som skal koordinere hele udviklingsarbejdet og gøre de enkelte projekters resultater tilgængelige for alle interesserede.

Projekter for kystnær skibsfart har også fået støtte i forbindelse med Fællesskabets pilotaktioner for kombineret transport, og der er blevet udført havnerelaterede projekter i forbindelse med finansieringen af de transeuropæiske net. Desuden har Kommissionen finansieret en undersøgelse af dokumentationskravene inden for den kystnære skibsfart. I Middelhavsområdet har en række regionale søfartsprojekter kunnet modtage finansiel støtte under MEDA.

Alle disse projekter og undersøgelser vil blive behandlet i den allerede omtalte nye meddelelse.

Kommissionen støtter søfartsindustriens bestræbelser, ikke mindst inden for de maritime industriers forums (MIF's) panel for kystnær skibsfart, på at udvikle rundbordskonferencer om kystnær skibsfart for at skabe et forum, hvor problemer i forbindelse med skibsfart og havneanlæg kan finde en praktisk løsning. Kommissionen støtter også regionalt samarbejde om spørgsmål i forbindelse med kystnær skibsfart i Europa, herunder regionalt samarbejde i bestemte tredjelande.

⁽¹⁾ SEC(97)877.

(1999/C 341/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4059/98

af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen

(13. januar 1999)

Om: Virkninger for sundheden af trange siddepladsforhold på langdistanceflyvninger

Er Kommissionen klar over, at det har givet anledning til stor bekymring, at trange siddepladsforhold på langdistanceflyvninger kan forårsage trombose hos visse passagerer? Har Kommissionen foretaget forskning eller indsamlet oplysninger om dette spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(10. marts 1999)

Kommissionen er bekendt med bekymringerne for de mulige følgevirkninger for visse flypassagerers helbred af de trange siddepladsforhold på økonomiklasse. Der er et voksende antal klager fra passagererne, og forskellige ekspertundersøgelser er blevet finansieret af Kommissionen som svar på disse bekymringer. På baggrund af de hidtil opnåede resultater har man ikke kunnet fastslå, at der skulle være et klart behov for indførelse af større sædeafstand. Dog fremgår det, at øget afstand mellem sæderne indebærer forøget risiko for skader i forbindelse med en ulykke.

Kommissionen er i gang med at forhøre sig hos den relevante arbejdsgruppe under De Fælles Luftfartsmyndigheder (JAA) og vil nærmere overveje, hvorvidt resultaterne heraf bør føre til specifikke initiativer til afhjælpning af den manglende komfort, under samtidig bibeholdelse af sikkerhedsniveauet.

(1999/C 341/048)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4060/98
af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen**

(13. januar 1999)

Om: Bioteknologiske selskaber

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange bioteknologiske firmaer der er registreret i hver enkelt medlemsland, og hvilke der er små og mellemstore virksomheder, hvilke der er store virksomheder og hvilke der noteres på børsene?

Er det muligt at oplyse, hvor mange bioteknologiske produkter hver enkelt af dem har fået licens til, og hvor mange der for øjeblikket er på markedet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(26. februar 1999)

De seneste disponible data viser, at der i 1997 var i alt 942 bioteknologiske virksomheder i Fællesskabet ⁽¹⁾. Antallet omfatter følgende typer af virksomheder: nystartede virksomheder (med 1-49 ansatte og grundlagt i løbet af 1997) små virksomheder (med 1-49 ansatte og grundlagt før 1997) mellemstore virksomheder (med 50-149 ansatte) og store virksomheder (med 150-500 ansatte).

Disse virksomheder fordeler sig således på medlemsstaterne:

Medlemsstat	I alt (store, mellemstore, små og nystartede virksomheder)	Nystartede, små og mellemstore virksomheder	Store virksomheder
Belgien	44	10 + 23 + 6	5
Danmark	45	11 + 27 + 6	1
Tyskland	172	71 + 85 + 14	2
Spanien	20	2 + 13 + 5	0
Frankrig	130	24 + 80 + 23	3
Irland	37	4 + 28 + 4	1
Italien	41	4 + 31 + 6	0
Nederlandene	61	8 + 40 + 10	3
Østrig	5	0 + 3 + 2	0
Portugal	10	2 + 7 + 1	0
Finland	47	12 + 30 + 3	2
Sverige	83	15 + 50 + 15	3
Det Forenede	247	65 + 114 + 53	15

For så vidt angår de små og mellemstore virksomheder (SMV), viser tallene i gruppen for nystartede, små og mellemstore virksomheder, at Fællesskabets bioteknologiske sektor er en dynamisk sektor.

For øjeblikket er der 61 europæiske bioteknologiske virksomheder, der noteres på børsen forskellige steder ⁽²⁾ i Europa (London Stock Exchange, EASDAQ, Nouveau Marché) og Nordamerika (NASDAQ). Det er umuligt at sige noget om, hvor mange bioteknologiske produkter hver især af dem har opnået licens til, og hvor mange

der for øjeblikket er på markedet. Følgende tabel viser dog, hvor mange patenter, Det Europæiske Patentkontor (EPO) har udstedt til europæiske virksomheder i 1997 ⁽³⁾.

Medlemsstat	Antal udstedte patenter
Belgien	15
Danmark	18
Tyskland	177
Grækenland	3
Spanien	10
Frankrig	214
Irland	4
Italien	38
Luxembourg	3
Nederlandene	30
Østrig	9
Portugal	1
Finland	10
Sverige	21
Det Forenede Kongerige	128

I 1997 blev der i alt udstedt 681 patenter til europæiske virksomheder, hvilket kan sammenholdes med 728 i 1996, 673 i 1995 og 726 i 1994.

En anden indikator er antallet af produkter, der er blevet markedsført i medfør af EU-lovgivningen. I 1997 godkendte Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (EMA) 22 produkter, hvoraf 11 kan anses for rent bioteknologiske produkter. Ingen af disse er dog blevet udviklet af europæiske iværksættervirksomheder ⁽⁴⁾. 16 ud af de 18 produkter, der er blevet godkendt i medfør af direktiv 90/220/EØF om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer ⁽⁵⁾, hidrører fra europæiske virksomheder (pr. 9. november 1998). Under bestemmelserne vedrørende nye levnedsmidler, er 5 ud af 8 produkter blevet anmeldt af europæiske virksomheder i henhold til artikel 5 i forordning (EF) 258/97. ⁽⁶⁾

⁽¹⁾ Ernst & Young, 1998: European Life Sciences 98: Continental Shift, s.3. Ingen data for Grækenland og Luxembourg.

⁽²⁾ Ernst & Young, 1998: European Life Sciences 98: Continental Shift, s. 11.

⁽³⁾ Kilde: Det Europæiske Patentkontor, Jan. 1999. Patentyper medtaget: A01G (gartneri), A01H (nye planter), A61K (præparater til medicinsk brug, tandlægebrug eller til toiletartikler), C12N (micro-organismer or enzymer), C12P (fermentation eller enzymforbrugende processer), C12Q (målings- eller forsøgsprocesser, der involverer enzymer eller micro-organismer).

⁽⁴⁾ Source: Ernst & Young, 1998: European Life Sciences 98: Continental Shift.

⁽⁵⁾ EFT L 117 af 8.5.1990.

⁽⁶⁾ EFT L 43 af 14.2.1997.

(1999/C 341/049)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4062/98
af Graham Mather (PPE) til Kommissionen

(13. januar 1999)

Om: Habitat-direktivet af 1992 – udpegning af særlige bevaringsområder

I henhold til Habitat-direktivet ⁽¹⁾ af 1992 skal medlemsstaterne foreslå et bestemt antal lokaliteter, der kan udpeges som særlige bevaringsområder inden 1992. Det Forenede Kongerige har imidlertid ikke opfyldt sine forpligtelser i denne forbindelse.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre, at Det Forenede Kongerige nu opfylder disse forpligtelser?

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(12. marts 1999)

I henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter skal hver medlemsstat forelægge Kommissionen forslag til en liste over lokaliteter inden tre år efter meddelelsen af direktivet. Sådanne lister skulle derfor være modtaget senest i juni 1995.

Det Forenede Kongerige har hidtil foreslået 333 lokaliteter på i alt 16.885 km². Det har underrettet Kommissionen om, at dets liste nu stort set er afsluttet, idet dog et mindre antal resterende områder vil blive foreslået inden foråret 1999.

For at opstille en liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning, der skal udpeges som særlige bevaringsområder i medfør af direktivet, vil Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne evaluere de forskellige foreslåede nationale lister. Dette vil ske for hver enkelt af de forskellige biogeografiske regioner, der er omfattet af direktivet.

Hele Det Forenede Kongerige er beliggende i den atlantiske biogeografiske region. Der vil blive afholdt et seminar til efteråret 1999, hvor de foreslåede nationale lister for hele regionen vil blive vurderet. Om det britiske forslag opfylder direktivets målsætninger, vil blive undersøgt i denne forbindelse og vil danne udgangspunkt for eventuelle senere tosidede drøftelser herom mellem Kommissionen og Det Forenede Kongerige.

(1999/C 341/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4063/98

af Jaime Valdivielso de Cué (PPE) til Kommissionen

(13. januar 1999)

Om: Telekommunikation

Den 26. november 1998 meddelte Kommissionen, at den betragtede tre undersøgelser af mobiltelefonselskaber, blandt andet Telefónica España, som værende afsluttet, efter at de pågældende selskaber havde nedsat deres samtrafiktakster for opkald fra det faste telefonnet til mobiltelefonnettet.

Kan Kommissionen oplyse, hvornår disse nedsættelser træder i kraft for de spanske brugere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(16. februar 1999)

I 1998 iværksatte Kommissionen en grundig undersøgelse af, om teleselskaberne i EU benyttede urimelige eller diskriminerende takster for samtrafik. I forbindelse hermed undersøgte Kommissionen to sager, der omfattede Telefónica de España. Den første vedrørte de priser, Telefónica afkrævede Airtel for terminering af mobilopkald på sit faste net. Kommissionen fandt, at disse priser kunne være urimelige eller diskriminerende. Den anden vedrørte Telefónicas indtægter fra opkald fra sit faste net til et mobilnet. Resultaterne af Kommissionens undersøgelse viste, at det beløb, Telefónica krævede, var højere end den grænseværdi for bedste praksis, som Kommissionen har fastsat.

I november 1998 besluttede Kommissionen efter at have undersøgt oplysninger fra Telefónica at afslutte den første sag. Kommissionens undersøgelse vedrørte takster for samtrafik mellem selskaber og ikke taksterne for slutbrugere. Hvordan mobiloperatørerne vil lade omkostningsbesparelserne ved de nye termineringstakster komme brugerne til gode afhænger af deres forretningsstrategi. Etableringen af en tredje mobiltelefonoperatør i Spanien vil under alle omstændigheder lægge pres på begge de etablerede mobiloperatører for at forbedre deres nuværende udbud til kunderne.

Endvidere fastslås det i Telefónicas referencetilbud på samtrækning, som de spanske myndigheder for nylig godkendte, at der gælder de samme termineringstakster for opkald for operatører af faste net som for mobiloperatører, hvilket skulle nedbringe taksterne for mobiloperatørerne betydeligt. Kommissionen kan dog ikke forudse, i hvilken udstrækning eller hvornår disse nedsættelser af priserne for slutbrugerne vil finde sted, da det afhænger af det konkurrencemæssige pres på markedet og afgøres af de selskaber, der udbyder tjenesterne.

(1999/C 341/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4075/98
af Werner Langen (PPE) til Kommissionen

(14. januar 1999)

Om: Støtte fra Den Europæiske Union til delstaten Rheinland-Pfalz i perioden 1994 til 1998

Kan Kommissionen oplyse, hvilken støtte der i perioden 1994 til 1998 via Den Europæiske Union er ydet til delstaten Rheinland-Pfalz, hvem der var modtagere, og hvor mange personer der er kommet i arbejde på hvilke områder som følge af denne støtte?

Hvilke beløb er der udbetalt, navnlig

- over KONVER-programmerne
- på landbrugsområdet,
- på området EUGFL,
- på området uddannelse,
- på området ungdom,
- på området kultur,
- på området forskning og teknologi,
- på området højere læresteder,
- på området økonomi,
- på området regionaludvikling/strukturfonde og
- på det sociale område?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer

(16. april 1999)

Da svaret er meget omfattende, fremsendes det direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

(1999/C 341/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4098/98
af John McCartin (PPE) til Kommissionen

(14. januar 1999)

Om: Nationale skattefordele

Eftersom de regionale økonomiske skævheder i de fleste medlemsstater findes i forholdet 2:1, kan Kommissionen da bekræfte, at nationale skattefordele, der ydes som et regionalpolitisk incitament, stadig er accepteret inden for det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(10. marts 1999)

Skattelettelser i forbindelse med regionaludvikling skal vurderes ud fra et dobbelt synspunkt i lovgivningen om statsstøtte. Med hensyn til beskatning af virksomhederne har Kommissionen for nylig i en meddelelse i EFT ⁽¹⁾ fastlagt, hvilke kriterier der skal gælde for anvendelsen af reglerne om statsstøtte. For at Kommissionen kan anse fiskal statsstøtte med sigte på den økonomiske udvikling i bestemte områder for forenelig med fællesmarkedet, skal den være proportional og målrettet i forhold til det ønskede mål. Kriterierne vil kunne bidrage til en sammenhængende tilgang til EF's retsorden og det indre marked.

Derudover kan skattelettelser i forbindelse med regionaludvikling falde inden for anvendelsesområdet for den adfærdskodeks, der blev vedtaget den 1. december 1997 for at bekæmpe skadelig skattemæssig konkurrence i EF. I så tilfælde skal gruppen vedrørende adfærdskodeks under Rådet også vurdere, om de er proportionale og målrettede i forhold til det ønskede mål, jf. bestemmelserne i kodeksens stk.G.

⁽¹⁾ EFT C 384 af 10.2.1998.

(1999/C 341/053)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4108/98
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(14. januar 1999)

Om: Handlingsprogrammet »Jernbaner« i Grækenland

Selv om delprogrammerne 1 og 3 under handlingsprogrammet »Jernbaner« i Grækenland omhandler projekter på linjen Athen-Thessaloniki og forbedringer af nettet på Peloponnes-linjen, indeholder de planlagte projekter for modernisering af de græske jernbaner, som foreslås under den græske Jernbaneorganisations handlingsprogram ikke en eneste plan, hverken med hensyn til afsnittet Lianokladi-Domokos på linjen Athen-Thessaloniki eller hvad angår modernisering af Peloponnes-nettet.

1. Kan Kommissionen acceptere disse uoverensstemmelser på baggrund af, at den har besluttet at gøre en indsats for at genoplive jernbanerne?
2. Er Kommissionen enig i, at der bør ydes støtte fra EU, hvis der fremsættes forslag til fornyelse eller modernisering af linjen Palæofarsala-Kalambaka?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(3. marts 1999)

I EF-støtterammen (EFSR) 1994-99 for Grækenland omtales forretningsplanen for OSE (det græske jernbaneselskab) og linjen Athen-Thessaloniki således: »Den betydelige indsats, som er nødvendig for at forbedre jernbanetransporten, konkretiseres i udarbejdelsen af en forretningsplan, som både skal omfatte investeringer og modernisering af det græske jernbaneselskab og dets drift. I forbindelse med de investeringer, der skal foretages i perioden 1994-99, gives der første prioritet til linjen Patras-Athen-Thessaloniki, som er en del af de transeuropæiske jernbanenet (TEN). Finansiering fra såvel sturkturfondene som Samhørighedsfonden giver mulighed for næsten at færdiggøre infrastrukturen på linjen Athen-Thessaloniki (anlægsarbejde, signalering, telekommunikation, elektrificering) for på lang sigt at sikre en hastighed på 200 km/t. I år 2000 vil der være dobbeltspor langs 88 % af linjen Athen-Thessaloniki (60 km spor mellem Lianokladi og Domokos, som det ville være særlig vanskeligt og omkostningskrævende at omlægge, forbliver enkeltsporet) og rejsetiden bliver 4 t 20 min. sammenlignet med 5 t 50 min. i 1994 og 6 t 15 min. i 1993«.

Forretningsplanen for OSE er blevet udarbejdet inden for rammerne af handlingsprogrammet »Jernbaner« og godkendt af den græske regering. Planens gennemførelse medfinansieres over budgettet for samme handlingsplan, og der er indledt en procedure for ansættelse af en international konsulent, som skal hjælpe OSE via

sin deltagelse i en særlig taskforce. Hvad angår linjen Athen-Thessaloniki, indgår anlæggelsen af dobbeltspor på linjen Tithorea-Lianokladi, herunder Kallidromo-tunnelen, i handlingsprogrammet »Jernbaner«. Der undersøges i øjeblikket alternative løsninger for anlæggelse af dobbeltspor på den særlig vanskelige og omkostningskrævende strækning Lianokladi-Domokos, inden der tages en endelig beslutning med henblik på den kommende programmeringsperiode.

Kommissionen har ikke modtaget nogen ansøgning om medfinansiering fra Samhørighedsfonden til projektet Lianokladi-Domokos. Derimod medfinansierer Samhørighedsfonden på den pågældende akse elektrificeringen af linjen Piræus-Athen-Thessaloniki, anlægsarbejdet på linjen Thessaloniki-Alexandroupolis og på linjen Evangelismos-Leptokarya Thriassio-Korinth, rangerbanegårdskomplekset i Thriassio Pedio, en undersøgelse af forbindelsen Thriassio-Piræus havn samt anlægsarbejdet på linjen Paleofarsala-Kalambaka. De samlede udgifter forbundet med de ovennævnte projekter beløber sig til 898 mio. EUR, hvoraf Samhørighedsfonden bidrager med 560 mio. EUR. De samlede udgifter alene til anlægsarbejdet på linjen Paleofarsala-Kalambaka udgør 34 mio. EUR, heraf et EU-bidrag på 29 mio. EUR. Såfremt Grækenland indsender ansøgninger om nye projekter eller ændringer af de ovennævnte projekter, bliver disse behandlet i overensstemmelse med de fastsatte kriterier for prioritering og efter Samhørighedsfondens disponible bevillinger.

En del af undersøgelserne vedrørende strækningen Lianokladi-Domokos medfinansieres over budgetposten for transeuropæiske net (TEN) (støtte på i alt 1,5 mio. EUR blev godkendt i 1994). En del af anlægsarbejdet ved udvidelsen af linjen Paleofarsala-Kalambaka medfinansieres over samme budgetpost (støtte på i alt 7 mio. EUR blev godkendt i 1993).

(1999/C 341/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0031/99

af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen

(20. januar 1999)

Om: Særlig statsstøtte til amerikanske landmænd

Den amerikanske regering støtter USA's landmænd ved at yde dem »en særlig støtte« for at afbøde prisfaldet på landbrugsprodukter på verdensmarkedet.

EU derimod er engageret i et ikke tidligere set forsøg på at nedskære landbrugsudgifterne på fællesskabsbudgettet med særlig vægt på en reducere af støtten til de europæiske landmænd, hvilket medfører enorme indkomststab særlig for landmændene med lav indkomst i Unionens sydlige lande.

Mener Kommissionen, at den amerikanske regerings ydelse af en »særlig støtte« til USA's landmænd er forenelig med Verdenshandelsorganisationens bestemmelser, og hvorledes har Kommissionen til hensigt at reagere, for at der ikke skal ske en yderligere forringelse af de europæiske landmænds konkurrenceevne og indtægt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(10. marts 1999)

Medlemmerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO) har forpligtet sig til at mindske den indenlandske støtte i overensstemmelse med de kvantitative forpligtelser. Støtte, som opfylder de specifikke kriterier i aftalen om landbrug (den såkaldte »grønne kasse« og »blå kasse«), er dog ikke underlagt disse krav om krav om nedskæringer. USA's foranstaltninger, som det ærede medlem omtaler, skal meddeles WTO, som herefter sørger for en gennemgribende undersøgelse på baggrund af foranstaltningernes art og USA's forpligtelse til at nedsætte støtten.

De nuværende landbrugsmarkedsordninger i EU giver rimelige muligheder for at reagere over for udviklingen på verdensmarkedet. Agenda 2000 udgør en samlet strategi til at øge konkurrenceevnen både inden og uden for EU, således at producenterne i EU kan drage fuld fordel af markedsudviklingen.

(1999/C 341/055)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0037/99
af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen**

(20. januar 1999)

Om: Katteskind »til pædagogiske formål«

I et katalog over pædagogisk udstyr til mellemskolen, der er uddelt i Italien, kan man bestille katteskind til brug ved fysikeksperimenter.

Dette har fået samtlige italienske dyreorganisationer til at protestere.

Ifølge fysiklærerne kan eksperimentet udmærket foretages med et ganske almindeligt uldklæde i stedet for et katteskind. Det er ikke særlig pædagogisk at lade børn, der er midt i deres opvækst, foretage eksperimenter med skind fra et dyr, som i de fleste tilfælde venter på dem derhjemme for at lege med dem.

Ifølge forlaget, der har udgivet det pågældende katalog, og som er et af de mest seriøse forlag i Italien, indføres katteskindene fra Tyskland, og man må formode, at Tyskland ikke kun har udarbejdet dette materiale til Italien:

1. Mener Kommissionen, at den bør indføre sanktioner over for Tyskland på grund af ovenfor omtalte meget grusomme handel?
2. Mener Kommissionen, at den bør advare både Italien og de andre medlemslande mod at købe materiale, som er bevis på en grusom behandling af dyr, som oven i købet er husdyr?
3. Mener Kommissionen, at den bør minde Italien og de øvrige EU-lande om, at man i lang tid har haft bestemmelser om beskyttelse af dyr og forbud mod mishandling og drab af disse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(15. marts 1999)

Kommissionen skal oplyse det ærede medlem, at handel med katteskind med henblik på forsøg eller til andre formål ikke er omfattet af nogen form for fællesskabslovgivning.

I mangel af fællesskabsbeføjelser på dette område er Kommissionen ikke i stand til at gribe ind.

(1999/C 341/056)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0051/99
af Ursula Stenzel (PPE) til Kommissionen**

(15. januar 1999)

Om: Leonardo – Cresson

Leonardo er et af EU's mest succesrige programmer og giver tusinder af unge mennesker mulighed for personligt at lære Europa at kende.

De seneste hændelser vedrører også dette program, og EU's troværdighed lider meget herunder.

I det kompetente udvalg er det nu besluttet at overdrage dokumenterne til statsadvokaturen med anmodning om, at der indledes undersøgelser som følge af bedrageri og økonomisk misrøgt.

I dette udvalg påstås, at det kompetente kommissionsmedlem, Cresson, har forholdt udvalget eksistensen af en revideret udgave af revisionsberetningen. Er denne påstand korrekt, og kan Kommissionen redegøre for indholdet af denne beretning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson*(9. april 1999)*

Kommissionen deler det ærede medlems positive opfattelse af Leonardo da Vinci-programmet og dets betydning for unge europæere.

Det kontor, der giver Kommissionen teknisk bistand i forbindelse med programmets gennemførelse, har været kontrolleret af Kommissionens finanskontrol. Som i alle andre tilfælde skulle den rapport, finanskontrollen havde udarbejdet, behandles i en kontradiktorisk procedure, som gav det generaldirektorat, der forvalter programmet, mulighed for at fremsætte sine bemærkninger og svare på rapporten.

Udkastet til rapport fra finanskontrollen gennemgik denne kontradiktoriske procedure. Den endelige udarbejdelse af finanskontrollens konklusioner og svarene fra Generaldirektoratet for Uddannelse og Ungdomsrelaterede krævede møder og udvekslinger for at sikre nøjagtigheden og transparensen. Kommissionen har ikke på noget tidspunkt modsat sig, at revisionsrapporten blev oversendt til Parlamentet. Rapporten fra GD XX blev allerede oversendt til Parlamentet den 9. december 1998 ledsaget af ikke endelige svar fra Generaldirektoratet.

Kommissionen oversendte den 5. januar 1999 finanskontrollens definitive rapport og de definitive svar fra generaldirektoratet til formanden for Parlamentets Udvalg for Beskæftigelse og Sociale Anliggender. Den mødtes i øvrigt endnu engang med dette Udvalg på et særligt møde, der blev afholdt den 12. januar 1999.

(1999/C 341/057)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0054/99
af Barbara Weiler (PSE) til Kommissionen***(22. januar 1999)*

Om: EU-kontaktorganer for forskning og teknologi (Innovation Relay Center)

1. Hvornår og hvor er der blevet oprettet IRC'ere med støtte fra EU?
2. Med hvilket formål blev IRC'erne oprettet?
3. Hvilke midler er der siden blevet givet til IRC'erne alt efter budgetår og beliggenhed? Hvilket bidrag har delstaterne og kommunerne ydet?
4. Hvornår er der blevet foretaget en evaluering af IRC'erne? Hvilke resultater har evalueringen givet? Findes der en »ranking-liste«? Ud fra hvilke kriterier blev evalueringen foretaget?
5. Hvilke foranstaltninger blev der truffet for at motivere de IRC'ere, hvis indsats var mindre?
6. Hvilke institutioner rådgav hvilke IRC'ere?
7. Hvilke IRC'ere var eller er truet af lukning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson*(25. marts 1999)*

Nettet, bestående af 53 forskellige »Innovation Relay Centres« (IRC), blev etableret i løbet af efteråret 1995 i de 15 EU-medlemsstater og Norge, Island, samt — fra den 1. januar 1998 — Israel, efter indkaldelse af forslag inden for rammerne af programmet for innovation (det fjerde rammeprogram). Formålet med IRC-nettet er at yde bistand til de lokale små og mellemstore virksomheder (SMV) med henblik på at fremme overførsel af teknologi over landegrænserne samt information med henblik på deltagelse i Fællesskabets programmer vedrørende forskning og teknologisk udvikling (FTU).

Fællesskabets samlede bidrag hertil har været ca. 53 mio. € (EURO) i løbet af 4 ½ år (fra den 1. oktober 1995 til den 31. marts 2000), som fordeler sig på følgende vis pr. år (målt i mio. €) at regne fra 1995: 5,5; 1996: 6,5; 1997: 13; 1998: 7; 1999 (til dato): 5 — samt fordelt pr. land som følger (i mio. €): Belgien 2, Danmark 1, Tyskland 8, Grækenland 2,4, Spanien 6, Frankrig 6,7, Irland 1, Italien 7,3, Luxembourg 0,7, Nederlandene 2,2,

Østrig 1,6, Portugal 2, Finland 1,3, Sverige 2, Det Forenede Kongerige 7, Island 0,5, Israel 0,4 samt Norge 0,9. De enkelte tyske delstater er ikke involveret som deltagere i »IRC«, og de har ikke været medvirkende ved finansieringen heraf.

Forslagene blev oprindelig i begyndelsen vurderet af uafhængige uvildige eksperter efter en indkaldelse af forslag. Efter 16 måneders aktioner samt med henblik på fornyelse af kontrakterne i forbindelse med den anden etape blev der af otte udefra kommende eksperter foretaget en midtvejsvurdering i foråret 1997. Denne var baseret på præstationen under de forløbne operationer, planerne for den anden fase, en selvvrderingsbedømmelse samt meningstilkendegivelser fra et udvalg af IRC's kunder. Det fremgik af denne evalueringens resultater, at de fleste IRC blev anset for at være i stand til at fortsætte deres aktiviteter, idet over halvdelen af disse varetog deres arbejde på tilfredsstillende vis eller endog særdeles godt. Dog blev syv forskellige IRC (Aquitaine/Poitou-Charentes, Alsace/Lorraine, Hessen-Rheinland-Pfalz, Lombardia, Luxembourg/Trier/Saarland, Galicia samt South England) i denne evalueringsproces anset for at være »ringe« og med behov for drastiske justeringer, for så vidt angår deres struktur, ressourcer og indholdet af deres aktiviteter (målsætninger, metodiske fremgangsmåder osv.), såfremt de fortsat skulle spille deres rolle. Der er blevet truffet en række specifikke initiativer. Først og fremmest er der gennemført en række større strukturelle ændringer med bl.a. udskiftning af koordinatore, afløsning af partnere samt reduktion af konsortiernes størrelse. Der er blevet afholdt efteruddannelseskurser med henblik på at forøge deres kompetence og på endnu bedre vis at fokusere på projektets målsætninger og den metodiske fremgangsmåde, der skal følges fremover.

Desuden, sådan som det er ganske normal praksis inden for forskningsprogrammer, er IRC'erne, i lighed med de øvrige aktioner i innovationsprogrammet, blevet kritisk gennemgået hvert år inden for rammerne af en årlig kontrol.

Der bliver offentliggjort en ny åben indkaldelse af forslag i de kommende måneder med henblik på oprettelse af et nyt IRC-net som led i det for nylig vedtagne program »Innovation and SME's participation« (det femte rammeprogram) fra 2000 til 2004 med den oprindelige kontrakt løbende i to år endnu. Dette betyder, at alle de igangværende IRC'er skal igennem en ny udvælgelsesprocedure og konkurrere med andre organisationer for at kunne fortsætte deres aktivitet med bidrag fra Fællesskabet i den følgende fase. Denne udbudsprocedure forventes lanceret i løbet af juni 1999.

(1999/C 341/058)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0057/99

af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen

(22. januar 1999)

Om: Tildeling af globaltilskud (block-grants) til ngo'er på udviklingsområdet i 1999

Der er for nylig cirkuleret udtalelser, som tillægges den fælles forvaltningstjeneste for eksterne samarbejdsinstrumenter (SCR) under Europa-Kommissionen, i henhold til hvilke der i 1999 ikke skulle foretages block-grants til europæiske ikke-statslige organisationer inden for udviklingsområdet, da dette ville medføre alt for mange aktiviteter, som SCR ikke ville være i stand til at afholde.

Kan Kommissionen derfor oplyse:

1. Om dette er korrekt eller ej?
2. Om den er klar over de negative følger, der ville opstå, hvis et så yderst vigtigt instrument som block-grants bortfalder, idet de har gjort det muligt at gennemføre tusindvis af samarbejdsaktioner af begrænset omfang, men med stor indvirkning?
3. Hvad grundene er til, at en omlægning af de eksterne samarbejdstjenester ikke længere vil gøre det muligt at gennemføre aktiviteter og procedurer, som indtil for få måneder siden ikke rejste store administrative problemer?
4. Om den er klar over, at block-grants også ud fra et »politisk« synspunkt udgør en integrerende del af de aktioner, der skal afholdes over budgetkonto B7-6000, og at en eventuel afskaffelse af disse vil fordreje hele den samfinansiering af aktioner, der er igangsat af ngo'erne, og som støttes af Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(12. april 1999)

1. Under hensyntagen til de menneskelige ressourcer, der er til rådighed i de forskellige tjenestegrene, har Kommission indledt tværtjenstlige høringer med henblik på fortsat at yde globaltilskud (block-grants) i 1999 men samtidig formindske den arbejdsbyrde, som dette instrument giver anledning til i såvel de ikke-statslige organisationer (NGO'er) som i Kommissionen.
2. Kommissionen har ikke til hensigt at lade disse globaltilskud bortfalde. Den finder dog, at det er vigtigt at tilpasse dette instrument, således at det på fyldestgørende måde imødekommer de pågældende befolkningsgruppers behov, men også opfylder kravene til en effektiv forvaltning af instrumentet.
3. Da de almindelige kontraktbetingelser er blevet delvis forældede, gennemføres der for øjeblikket en revision med henblik på en tilpasning af bl.a. dette instrument for at kunne imødekomme de forpligtelser, der er forbundet hermed for Kommission, og for at bibeholde forbindelserne med de NGO'er, der repræsenterer det europæiske civilsamfund og i Europa er talsmand for de svage stillede befolkningsgrupper i udviklingslandene.
4. Kommissionen er klar over, at globaltilskuddene udgør et værdsat instrument for de ikke-statslige organisationer i forbindelse med samfinansieringen over bevillinger på budgetkonto B7-6000. Derfor påtænker Kommissionen at forbedre denne mulighed for bedre at kunne støtte NGO'erne i deres bidrag til udviklingen i den tredje verden.

(1999/C 341/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0058/99

af **Lucio Manisco (GUE/NGL)** til Kommissionen

(27. januar 1999)

Om: Disciplinærforanstaltninger

Kommissionen har over for Van Buitenen bevist, at tjenestemandsvedtægten i et særligt tilfælde udelukkende er blevet anvendt til at straffe en ansat alvorligt uden at give ham nogen mulighed for forsvar.

Kan Kommissionen oplyse:

1. Hvad angår Van Buitenen:
 - hvor mange dage det har varet, før den traf beslutningen og iværksatte sanktionerne;
 - hvilke strafforanstaltninger, der er blevet pålagt, og hvilke begrundelse der er givet herfor;
 - hvilke muligheder den straffede tjenestemand har haft for at forsvare sig;
 - mener Kommissionen ikke, at en bogstavelig og bureaukratisk anvendelse af vedtægten i en sag af denne rækkevidde får præg af en repressalie mod Van Buitenen og en afskrækkende trussel over for andre tjenestemænd, som måtte ønske at påpege uregelmæssigheder i forvaltningen?
2. Generelt:
 - hvor mange tjenestemænd er blevet straffet på samme måde som Van Buitenen i de seneste tre år og med hvilke begrundelser;
 - hvornår indledtes undersøgelsen af bedragerisagen — de såkaldte »forvaltningsproblemer« — i Kommissionens Sikkerhedstjeneste og Kontoret for Humanitær Bistand, ECHO?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(31. marts 1999)

I forbindelse med den sag, det ærede medlem omtaler, skal Kommissionen understrege, at der ikke i øjeblikket er pålagt Van Buitenen nogen disciplinær sanktion. Beslutningen om suspension af ham er en retsbevarende administrativ foranstaltning i henhold til Vedtægtens artikel 88, hvis betingelser tjenestemanden skønnes at opfylde, idet han mistænkes for at have begået en alvorlig forseelse. Der er indledt disciplinærsag mod Van Buitenen. Suspensionen er ikke noget enkeltstående tilfælde, og Kommissionen har også foretaget suspension i forbindelse med andre tilfælde af anden art i de seneste år (1997-6sager, 1998-5sager).

Kommissionen skal endvidere understrege, at disciplinærsagen i dette tilfælde ikke er indledt, fordi den pågældende tjenestemand har gjort opmærksom på tilfælde af svig.

Den er indledt, fordi tjenestemanden uden tilladelse og til trods for Vedtægtens bestemmelser bl.a. har videregivet følgende til tredjemand:

- dokumenter i retssager indledt på Kommissionens initiativ, hvilket således bringer disses korrekte gennemførelse i fare
- dokumenter vedrørende foreløbig revision, som endnu ikke er blevet underkastet den kontradiktoriske procedure over for den, hvis forhold er under revision
- dokumenter indeholdende grundløse påstande mod hans kolleger.

Det skal det bemærkes, at proceduren i disciplinærsager følger det kontradiktoriske princip, og at den pågældende har ret til at blive bistået af en forsvarer efter eget valg.

Med hensyn til sagen vedrørende Groupe4/Securitas indledte finanskontrolløren og UCLAF en undersøgelse i august 1997. Efter at UCLAF havde aflagt beretning, anmodede Kommissionen Le Procureur du Roi i Bruxelles om at indlede en retslig undersøgelse og iværksatte en intern administrativ undersøgelse, hvorefter den i juli 1998 indledte disciplinærsag mod 4 tjenestemænd. Disse sager er endnu ikke afsluttet.

For så vidt angår ECHO indledte UCLAF i oktober 1997 en undersøgelse vedrørende 4 kontrakter, ECHO havde indgået. Resultaterne udmøntedes den 18. maj 1998 i en rapport fra UCLAF. Konklusionerne af kontrollen på stedet hos de pågældende virksomheder udmøntedes den 10. juli 1998 i en afsluttende rapport, som straks blev overdraget til de retslige myndigheder, sagen var blevet indbragt for samme dag. Den administrative undersøgelse som følge af UCLAF's rapport af 18. maj 1998 og bemærkningerne fra de ansvarlige mundede ud i en rapport af 9. november 1998. I forbindelse med denne sag har Kommissionen indledt 3 disciplinærsager.

(1999/C 341/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0060/99

af Paul Rübiger (PPE) til Kommissionen

(27. januar 1999)

Om: Traditionelle måleenheder for drikkevarer

SLIM-initiativet går nu ind i sin fjerde fase. I den forbindelse undersøges områderne virksomhedsret, farlige stoffer og forordninger om færdigpakninger. Kategorien færdigpakninger omfatter også måleenheder for føde- og drikkevarer. I Østrig og i andre medlemsstater anvendes sædvanligvis måleenhederne 0,3 og 0,5 liter for drikkevarer. Dette er i overensstemmelse med en lang tradition, som er blevet en del af befolkningens kultur og identitet. På baggrund af subsidiariteten bør det også fortsat være muligt at fastlægge sådanne måleenheder i medlemsstaterne.

Hvorledes agter Kommissionen at tage tilstrækkeligt hensyn til disse elementer i de traditionelle værdinormer i forbindelse med den løbende undersøgelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(25. februar 1999)

Kommissionen vil omhyggeligt sørge for at underrette SLIM-gruppen om de spørgsmål det ærede medlem rejser.

Konklusionerne af gruppens arbejde skal sammen med Kommissionens kommentarer hertil stilles til rådighed for Europa-Parlamentet og Rådet i forbindelse med rådsmødet om det indre marked den 21. juni 1999.

(1999/C 341/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0065/99
af Carlos Robles Piquer (PPE) til Kommissionen

(27. januar 1999)

Om: Valg i Den Centralafrikanske Republik

Den 22. november og den 13. december 1998 afholdtes der almindelige valg i Den Centralafrikanske Republik.

Kan Kommissionen supplere de sparsomme oplysninger, der er offentliggjort om disse valg, og samtidig redegøre for forbindelserne mellem dette land og Den Europæiske Union, navnlig på samarbejdsområdet og inden for rammerne af Lomé-konventionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(8. marts 1999)

Ved parlamentsvalget den 22. november og 13. december 1998 blev der valgt 109 deputerede. Oppositionspartierne fik flertal med 55 mandater, mens de partier, der støttede præsidenten (MLPC, PLD og UPR), fik 51 mandater.

Valget forløb fredeligt og blev nøje fulgt og støttet af det internationale samfund. Kommissionen bidrog til finansieringen af afholdelsen af valget med 520 000 €. Heraf var ca. 120 000 € afsat til ansættelsen af tekniske observatører, der var udvalgt og ansat af Kommissionen. Observationsmissionernes arbejde blev koordineret af FN's mission i Den Centralafrikanske Republik (Minurca). De tre internationale observationsmissioner ved valget, Minurca, Francophonie og EU, var enige om, at de få uregelmæssigheder, der var konstateret under valgbehandlingen, var for ubetydelige til at kunne have negativ indflydelse på valgets gyldighed.

Med henblik på præsidentvalget, som skal finde sted senest i december 1999, har regeringen endvidere officielt anmodet FN om at forlænge Minurcas mandat indtil valgdatoen, dels for at mindske risikoen for nye væbnede konflikter, dels for at få det internationale samfund til også at borge for gyldigheden af dette nye valg.

Samarbejdet mellem EU og Den Centralafrikanske Republik går helt tilbage til begyndelsen af Fællesskabets samarbejde med udviklingslandene, og er blevet yderligere styrket i takt med de efterfølgende Lomé-konventioner. Samarbejdet har især været koncentreret om de traditionelle områder såsom udvikling af landdistrikterne, forbedring af levevilkårene for befolkningerne i det indre af landet og den økonomiske og sociale infrastruktur. EU er på nuværende tidspunkt en af de vigtigste donorer til Den Centralafrikanske Republik.

Der er blevet disponeret over hele tildelingen fra det nationale indikativprogram under 7. Europæiske Udviklingsfond (EUF) på 75 mio. €, og 90 % heraf er blevet brugt. Støtten har specielt været rettet mod transport- og sundhedssektoren, samt mod foranstaltninger til ledsagelse eller forlængelse af de programmer, der blev finansieret under 6. EUF.

I henhold til den anden finansprotokol til Lomé IV-konventionen er der bevilget 102 mio. € til det nationale indikativprogram i Den Centralafrikanske Republik, og resultatet af programmeringen er, at der er udpeget et enkelt målområde, transportsektoren, som vil tegne sig for ca. 80 % af de disponible midler. De resterende midler skal fortrinsvis anvendes til sundhedssektoren.

(1999/C 341/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0066/99
af Carlos Robles Piquer (PPE) til Kommissionen

(27. januar 1999)

Om: Den nuværende situation for projektet vedrørende europæiske jernbanekorridorer

Kommissionen forelagde i 1995 et projekt vedrørende europæiske jernbanekorridorer, som fastlagde en række udvalgte grænseoverskridende jernbaneforbindelser, hvor der ville ske en harmonisering, således at de kunne benyttes af alle europæiske togtyper.

En af disse ruter skulle forbinde Valencia med Rotterdam via Barcelona, Lyon og Metz.

Denne formel, som ikke er baseret på et retsgrundlag, kræver imidlertid en langsommelig forhandlingsproces. Kan Kommissionen oplyse, hvor langt man er fremme med dette projekt vedrørende europæiske jernbanelinjer, om den har valgt at fremskynde det ved hjælp af et passende retsgrundlag, eller om den forsøger at støtte det ad anden vej, og hvornår den i det hele taget påregner, at det kan være gennemført?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(16. marts 1999)

I hvidbogen fra 1996 ⁽¹⁾ om en strategi for et effektivt og moderne jernbanesystem fremsatte Kommissionen et forslag om, at man fremmede den internationale banetransport ved at etablere en række transeuropæiske hurtigruter for godstog. Ideen blev nærmere videre udviklet i en senere meddelelse ⁽²⁾ fra Kommissionen, og der er siden blevet fremsat forslag om, og i 1998 også gennemført, en række frivillige projekter.

Kommissionens forslag var baseret på den opfattelse, at et øget frivilligt samarbejde mellem infrastrukturforvaltere om tildeling af kapacitet og opkrævning af afgifter for internationale togtrusser kunne gøre internationale godstog mere effektive og forretningsmæssigt tiltrækkende og samtidig indebære en mulighed for åbning af disse hurtigruter for alle licenshavende jernbanevirksomheder.

Kommissionen foreslog herunder ingen bestemte ruter, skønt hvidbogen og meddelelsen pegede på en række potentielle ruter for at vise, hvor det måske ville være attraktivt at etablere hurtigruter. De foreslåede hurtigruter ville ikke overvinde de eksisterende problemer med kompatibilitet, og de ville fremdeles være omfattet af de bestemmelser, der gælder for hver enkelt del af ruten. Hurtigruter er af de pågældende infrastrukturforvaltere oprettet mellem Muizen (i Belgien) gennem Frankrig og Luxembourg til Gioao Tauro (i Italien) og Barcelona (i Spanien), samt mellem Skandinavien, Nederlandene og Tyskland via Østrig og Schweiz til Italien (Milano, Gioao Tauro og Brindisi). Disse hurtigruter er nu til rådighed, og der begynder at køre tog på dem.

Kommissionens erfaringer med denne indsats fremgår af dens forslag til ændring af Rådets direktiv 95/19/EF af 19. juni 1995 om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af infrastrukturafgifter ⁽³⁾. Dette forslag er for øjeblikket til drøftelse i Rådet og Europa-Parlamentet ⁽⁴⁾. Derudover har Kommissionen som et særskilt initiativ fremsat forslag om, at banegods gradvis liberaliseres. Forslaget overvejes fortsat. Senere på året vil Kommissionen tage problemerne med interoperabilitet og andre infrastrukturproblemer for banegods op i to rapporter: en om revision af de transeuropæiske net og en om interoperabilitet for konventionel jernbanedrift.

⁽¹⁾ KOM(96) 421.

⁽²⁾ KOM(97) 242.

⁽³⁾ EFT L 143 af 27.6.1995.

⁽⁴⁾ KOM(98) 480.

(1999/C 341/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0067/99 af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen

(27. januar 1999)

Om: EU's arbejdstidsdirektiv

EU har udarbejdet et direktiv om arbejdstid, der ifølge opfattelsen i Finland tillader, at førere af udrykningskøretøjer kan have en uafbrudt arbejdstid på over 10 timer. Da det er åbenlyst, at førerne af disse køretøjer i denne forbindelse ikke er omfattet af bestemmelserne om arbejdsmiljø, bedes Kommissionen oplyse, om den agter at udarbejde bestemmelser, der vil bevirke, at også denne kategori af arbejdstagere beskyttes mod en for langvarig uafbrudt belastning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(9. april 1999)

Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1996 ⁽¹⁾ fastlægger minimumskrav til sikkerhed og sundhed for tilrettelæggelse af arbejdstiden. Direktivet gælder for arbejdstagere der bruger udrykningskøretøjer, f.eks. brandbæmpelses køretøjer og ambulancer, således at de træk, der er typiske for deres aktiviteter ikke

nødvendigvis er i konflikt med lovgivningen. Artikel 6 i direktivet fastsætter, at den gennemsnitlige arbejdstid for hver syvdagsperiode inklusive overtid, ikke må overstige 48 timer. Artikel 3 fastsætter en minimal daglig hvileperiode på 11 timer. Det er derfor muligt i henhold til direktivet at arbejde over 10 timer om dagen, hvis den gennemsnitlige ugentlige arbejdstid ikke overstiger 48 timer i alt. Artikel 4 i direktivet fastsætter, at enhver arbejdstager har ret til at holde pause, hvis arbejdsdagen overstiger seks timer.

Artikel 17, stk. 2.1, litra c), iii, giver yderligere fleksibilitet, da den tillader undtagelse fra disse minimumskrav for ambulancetjenester, brandvæsen og civilbeskyttelse gennem national lovgivning, kollektive overenskomster eller aftaler mellem arbejdsmarkedets parter under forudsætning af, at de pågældende arbejdstagere får tilsvarende kompenserende hvileperioder. Direktivet tillader således fleksibilitet, men på grundlag af en etableret ramme for social beskyttelse.

(¹) EFT L 307 af 13.12.1993.

(1999/C 341/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0070/99

af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen

(27. januar 1999)

Om: Forskelsbehandling af unionsborgere inden for forskningssektoren i Det Forenede Kongerige

Det britiske regeringskontor, som står for tilskud til videnskabelige forskningsaktiviteter på universiteterne (EPSRC), har afvist en italiensk statsborger, der havde indgivet korrekt ansøgning herom, med den begrundelse, at han ikke var britisk statsborger. Som italiensk statsborger ville han have ret til betaling af tilmeldelsesgebyrer for doktoratkurset, men ikke til dækning af leveomkostninger (ca. 6.400 pund).

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse, om dette ikke kan betragtes som en forskelsbehandling af borgere fra Den Europæiske Union, også i betragtning af, at tilsvarende midler til forskning i Italien fuldt ud er tilgængelige også for britiske statsborgere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson

(6. april 1999)

Til besvarelse af det ærede medlems spørgsmål er det nødvendigt at understrege, at fællesskabsbestemmelserne, således som de fortolkes af Domstolen, garanterer dels ligebehandling mellem fællesskabsstudenter og nationale studenter i forbindelse med adgang til undervisning og uddannelse (artikel 6, 126 og 127 i EF-traktaten), dels ligebehandling for arbejdstagere fra Fællesskabet og deres børn i videre udstrækning, som det bl.a. stadfæstes med Rådets forordning (EØF) 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (¹) herunder også retten til under visse betingelser at nyde godt af de sociale fordele, der er reserveret for landets egne statsborgere på dette område.

Da en student ikke er en arbejdstager (eller medlem af dennes familie), har studenten på grundlag af artiklerne i EF-traktaten ret til en behandling, der svarer til den, landets statsborgere har ret til, når de er studenter, for at nyde godt af enhver støtte, der har til formål at dække indtægnings- og undervisningsudgifter. Ved adgang til undervisning betyder princippet om ligebehandling således i praksis, at enhver læreanstalt skal acceptere studenter, som er statsborgere i andre medlemsstater, under de samme betingelser, som stilles for landets egne statsborgere. Derfor kan der ikke forlanges ekstra gebyrer af dem under henvisning til deres statsborgerskab.

Men da en student, som er statsborger i en anden medlemsstat, ikke er en arbejdstager (eller medlem af dennes familie), kan studenten ikke gøre krav på støtte til leveomkostninger eller et stipendium til leveomkostninger, der skal hjælpe studenterne med at leve på stedet. Det er Kommissionens opfattelse, at det rejste spørgsmål henhører under de nationale myndigheders kompetence.

(¹) EFT L 257 af 19.10.1968.

(1999/C 341/065)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0071/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen**

(27. januar 1999)

Om: Organisationer i betalingsrestance og tilskud fra EU

Det er fremgået af pressen, at visse lejere af bygninger, der tilhører IACP i Rom, er i alvorlig betalingsrestance. Blandt disse kan nævnes forskellige parti- og foreningskontorer. Blandt de dårligste betalere er lejerne af et meget stort lokale i piazza S. Maria Liberatrice 45, opgang e/f, nemlig sammenslutningen Stadion og foreningen Kemir.

Forskellige borgere frygter, at de kulturelle foranstaltninger, disse foreninger iværksætter, i virkeligheden ikke finder sted.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse følgende:

1. modtager ovennævnte organisationer tilskud fra Den Europæiske Union;
2. hvilke organer eller kontorer forestår kontrollen med den finansiering, der eventuelt udbetales af EU til disse organisationer;
3. har ovennævnte organisationer modtaget tilskud tidligere og, i bekræftende fald, af hvilken størrelsesorden;
4. er betalingsrestancen over for IACP ikke i modstrid med ydelsen af tilskud fra EU;
5. hvorledes bedømmer Kommissionen generelt denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(14. april 1999)

Hverken sammenslutningen Stadion eller foreningen Kemir med hjemsted på nævnte adresse er kendt af Kommissionens regnskabsafdelinger. Desuden skal det understreges, at Rom ikke er med på listen over områder, der er berettigede til støtte fra EF's strukturfonde.

(1999/C 341/066)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0078/99
af Graham Mather (PPE) til Kommissionen**

(27. januar 1999)

Om: Direktiv 95/29/EF om beskyttelse af dyr under transport

1. Er Kommissionen fuldt ud tilfreds med gennemførelsen og håndhævelsen af direktiv 95/29/EF ⁽¹⁾ om beskyttelse af dyr under transport?
2. Har Kommissionen modtaget nogen formelle klager angående en medlemsstats manglende opfyldelse af sine forpligtelser under dette direktiv?
3. Kan Kommissionen — med hensyn til ovenstående spørgsmål 1 og 2 — oplyse, hvilke bestemmelser i direktivet og hvilke medlemsstater det drejer sig om?

⁽¹⁾ EFT L 148 af 30.6.1995, s. 52.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(19. marts 1999)

1. De fleste medlemsstater har korrekt gennemført Rådets direktiv 95/29/EF. Overtrædelsesprocedurer løber fortsat for to medlemsstater, fordi de ikke har overført nogle krav i direktivet til deres nationale bestemmelser. Kommissionen har gennemført en række kontrolbesøg i medlemsstaterne for at efterprøve gennemførelsen og håndhævelsen af EF-kravene til dyrs velfærd under transport. Efter besøgene blev der rapporteret tilfælde af utilstrækkelig gennemførelse eller håndhævelse i mange medlemsstater.

2. Kommissionen modtager mange henvendelser om dyrs velfærd, herunder en række klager over medlemsstaters manglende håndhævelse af Rådets direktiv 95/29/EF og klager over en medlemsstat, der, hævdes det, overtræder reglerne ved at anvende regler om køretider, som er strengere end direktivets regler, og klager over en medlemsstat, som efter sigende anvender for strenge regler for søgående skibe til dyretransport.

3. I klagerne tales der om for lange køretider, utilstrækkelig vanding, fodring, aflæsning og hvile for dyrene, overlæssede og utilstrækkelige transportmidler, unødvendige lidelser for transporterede husdyr og manglende ledsagedokumenter for dyrene. Klagerne har på det ene eller andet tidspunkt vedrørt alle medlemsstater undtagen Finland, Sverige og Danmark, og de har især koncentreret sig om højtrafikområder som transport af svin mellem Nord- og Sydeuropa, landevejstransport af kvæg, får og heste fra Østeuropa til EF og transport af kvæg fra EF til lande i Mellemøsten og Nordafrika.

Bevis for medlemsstaternes utilstrækkelige gennemførelse og håndhævelse af deres forpligtelser ifølge direktivet er også fremkommet under veterinærinspektioner, som Kommissionen har gennemført. Den manglende overholdelse blev konstateret på flere områder som f.eks. dårlige transportmidler, transport af dyr uegnet til transport, dårlig behandling af dyr, utilstrækkeligt tilsyn fra myndighedernes side og manglende overholdelse af forpligtelserne til at aflæsse og hvile dyrene under fjerntransport.

Kommissionen er nu begyndt at offentliggøre kontrolrapporterne på Internettet (<http://europa.eu.int/comm/dg24/>).

(1999/C 341/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0080/99

af Susan Waddington (PSE) til Kommissionen

(27. januar 1999)

Om: Bestemmelser vedrørende sextelefontjenester

Jeg er blevet gjort opmærksom på, at der bliver reklameret for sextelefontjenester til høj takst, der er underlagt lovregulering i Storbritannien, via satellitfjernsynsselskaber på ukodede fjernsynsprogrammer, som kan modtages i Storbritannien og andre medlemsstater. Som en direkte følge af disse reklamer modtager nogle telefonabonnenter usædvanligt høje telefonregninger, som regel fordi familiemedlemmer har ringet til de førnævnte tjenester uden abonnentens kendskab eller tilladelse. Når abonnenterne så efterfølgende ikke kan betale, hvad der ofte er betydelige beløb på grund af de mange internationale samtaler til høj pris, bliver deres telefon lukket.

Er ukodede reklamer for sådanne tjenester på tværs af grænserne lovlige? I så fald, vil Kommissionen da overveje at komme med forslag til regulering af sådanne reklamer overalt i det indre marked for at sikre, at de kun når ud til det voksne publikum, som de er beregnet for?

Svar afgivet af Marcelino Oreja på Kommissionens vegne

(20. april 1999)

»Fjernsyn uden grænser«-direktivet (Rådets direktiv 89/552/EØF som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed ⁽¹⁾) er de retlige rammer for tv-spredningsvirksomhed i Fællesskabet.

Kommissionen er klar over den mulige virkning, pornografisk materiale kan have på mindreårige. For så vidt angår tv-spredning af audiovisuelt materiale, fastlægger direktivet en fælles minimumsstandard for beskyttelse af mindreårige (artikel 22).

For så vidt angår forbud mod produktion, distribution og besiddelse af sådant materiale er det i henhold til EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser op til medlemsstaterne at fastsætte passende national lovgivning, under hensyntagen til traktatens bestemmelser i artikel 36 og 56 om hensynet til den offentlige sædelighed, den offentlige orden eller den offentlige sundhed, så længe sådanne bestemmelser ikke udgør et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne.

Foranstaltninger på fællesskabsplan vil kun kunne tages i betragtning, hvis det indre markeds etablering og funktion krævede en tilnærmelse af de foranstaltninger, medlemsstaterne i øjeblikket anvender på dette område. Kommissionen er ikke bekendt med omstændigheder, der kræver noget sådant, men imødeser gerne eventuel yderligere information, som det ærede parlamentsmedlem kan fremkomme med.

(¹) EFT L 202 af 30.7.1997.

(1999/C 341/068)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0085/99
af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen**

(27. januar 1999)

Om: Pakkedirektivet

Vil der komme en redegørelse for eller en evaluering af pakkedirektivets effektivitet (f.eks. opfyldelse af mål, osv.), og hvornår vil den i så fald komme?

Vil Kommissionen offentliggøre en sådan redegørelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(9. marts 1999)

Medlemsstaternes gennemførelse af Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald (¹), som efter planerne skulle være sket den 30. juni 1996, er gennemsnitligt blevet forsinket med over et år. Dette medfører, at der på nuværende tidspunkt kun kan foretages en foreløbig generel vurdering af den praktiske situation i medlemsstaterne og ikke med alle ordninger vedrørende emballageaffaldsforvaltning i fuld drift.

Kommissionen vedtog den 3. februar 1997 Rådets beslutning 97/138/EF om fastlæggelse af de skemaer, der skal benyttes i forbindelse med databasesystemet for emballage og emballageaffald (²). Formaterne skulle afsluttes på årsbasis, idet man begynder med oplysningerne for 1997, og de indsendes til Kommissionen inden 18 måneder efter udgangen af det pågældende kalenderår. Kommissionen har vedtaget sin beslutning nr. 97/622/EF om spørgeskemaerne til medlemsstaternes rapporter om gennemførelsen af visse direktiver om affald (³), hvori der blandt andre indgår ét, som ligner emballageaffalds-direktivet. Den først rapport herom omfatter tidsrummet fra 1998 til og med 2000.

En særlig undersøgelse vedrørende »European Packaging Waste Management Systems« skal indledes til april 1999, og den endelige rapport herom forventes at foreligge senest til maj 1999. En anden undersøgelse vedrørende »Costs, Benefits and Cost-Effectiveness of Financial Pool Systems« forventes indledt til marts 1999, og den endelige version heraf forventes at foreligge senest til december 1999. Hensigten med disse to undersøgelser er, at de skal være frit tilgængelige.

På grundlag af ovenstående er det Kommissionens hensigt at udarbejde en rapport inden juli 1999 om medlemsstaternes praktiske erfaringer under forfølgelse af deres målsætninger, samt hvilke konklusioner der måtte være draget ved hjælp af videnskabelig forsknings- og evalueringsteknik som for eksempel økobalancer.

(¹) EFT L 365 af 31.12.1994.

(²) EFT L 52 af 22.2.1997.

(³) EFT L 256 af 19.9.1997.

(1999/C 341/069)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0099/99
af Honório Novo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(27. januar 1999)

Om: Udførsel af torsk fra Norge — udstedelse af EUR 1-certifikat

Udførslen af torsk fra Norge til Fællesskabet sker på grundlag af et kontingent med nultold. Bevisførelsen for oprindelsen sker ved udstedelse af EUR 1-certifikater, der påtegnes af de pågældende myndigheder, som forinden skal udstede et oprindelsescertifikat, en fremgangsmåde, som gentagne gange ikke er blevet fulgt. Det

betyder, at store mængder torsk — som eventuelt er af anden oprindelse, men som går for at stamme fra Norge — er kommet ind i EU, selv om det ikke bekræftes fyldestgørende med EUR 1-certifikater.

Bekræftelsen af oprindelsen sker konsekvent på et senere tidspunkt, og først da orienterer de norske myndigheder Fællesskabet om torskens faktiske oprindelse, hvad der indebærer, at importørerne i EU skal betale afgifter af torsk indført med EUR-certifikat, som i mellemtiden er blevet solgt til forbrugerne. Denne situation og de norske myndigheders ukorrekte fremgangsmåde har stået på siden 1980'erne, mens Fællesskabet har indskrænket sig til at udligne den ubetalte told. Der er tale om en systematisk og bevidst dumping fra de norske torskeeksportørers side, som tilsyneladende tolereres af landets myndigheder, og som i sidste instans finansieres af importørerne i EU.

På denne baggrund, og da portugisiske fiskeimportører netop har klaget herover til EU's Ombudsmand, bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Kan den bekræfte, at der i Norge finder systematisk udstedelse af EUR 1-certifikater sted for udførsel af torsk uden forudgående angivelse af varens præcise oprindelse?
2. Hvad agter Kommissionen at gøre for at hindre, at denne praksis fortsætter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(25. marts 1999)

Kommissionen har ikke kendskab til aktuelle eksempler på det forhold, det ærede medlem nævner.

Ifølge reglerne i protokol nr. 4 ⁽¹⁾ i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde om definitionen af »varer med oprindelse« og om metoderne for administrativt samarbejde er det de norske myndigheder, der er ansvarlige for udstedelse af varecertifikater af typen EUR 1. De kan først udstede et sådant certifikat efter at have sikret sig, at oprindelsesbetegnelsen for de varer, der skal eksporteres, er korrekt.

Det tilkommer derefter toldmyndighederne i medlemsstaterne at kontrollere varen og det certifikat, der ledsager det ved indførslen. Hvis der er tvivl om certifikatets gyldighed, kan de eventuelt tage kontakt med de norske myndigheder som led i procedurerne for administrativt samarbejde.

Kommissionen kan også henvende sig til de norske myndigheder. I den forbindelse henleder den det ærede medlems opmærksomhed på, at den i marts 1993 sendte en mission til Norge for at undersøge spørgsmålet om indførsel af russiske fiskerivarer i Norge. Efter denne mission satte de norske myndigheder deres egne undersøgelser i gang. Kommissionen er blevet underrettet om resultaterne heraf, og der er indledt tilbagebetalingsprocedurer i medlemsstaterne, herunder også Portugal.

Til dato har Kommissionen ikke modtaget nogen væsentlige oplysninger, der kan bekræfte, at systemet skulle fungere dårligt. Den opfordrer det ærede medlem til give Kommissionen alle de konkrete oplysninger, som han måtte have kendskab til. På grundlag af disse oplysninger vil Kommissionen foretage de nødvendige efterforskninger, både over for de norske myndigheder og myndighederne i medlemsstaterne, så der kan skabes et overblik over situationen og eventuelt træffes de foranstaltninger, der er nødvendige.

Kommissionen sender ved given lejlighed det ærede medlem en oversigt over, hvem Kommissionen har henvendt sig til, og hvilke skridt der er taget.

⁽¹⁾ EFT L 1 af 3.1.1994.

(1999/C 341/070)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0100/99

af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen

(20. januar 1999)

Om: Ansættelse af personale i European Training Foundation (ETF) i Torino

Kommissær Cresson sendte den 5. januar 1999 sit svar på min forespørgsel nr. E-3361/98 ⁽¹⁾. I denne forespørgsel rejste jeg spørgsmålet om den ensidige ansættelse af personale i European Training Foundation (ETF) i Torino og ignoreringen af ansøgere fra Grækenland, Portugal og Spanien. Kommissær Cresson forsøger

at begrunde denne handlemåde ved at minde om, at ETF er »uafhængig«, og understrege, at »direktøren er ansvarlig for samtlige spørgsmål vedrørende personalet«, idet hun endvidere tilføjer den uheldige udtalelse om, at »udvælgelsen sker på grundlag af de nødvendige kvalifikationer og egenskaber«, underforstået at de græske, portugisiske og spanske ansøgere til ETF ikke er tilstrækkeligt kvalificerede i forhold til kandidater fra andre lande, som i stort antal har fået ansættelse i ETF. Kommissæren understreger, at ETF er en »uafhængig institution«, selvom det altid er Kommissionen selv, der forelægger Parlamentet anmodninger om finansiering af ETF og argumenterer for økonomisk støtte til denne institution. Kommissæren er i øvrigt vel vidende om, hvor veldokumenterede og alvorlige de beskyldninger er, som høres i og uden for fællesskabsinstitutionerne, hvad angår ureglementeret ansættelse af personale og den manglende gennemskuelse med hensyn til disse forhold, der har skadet Kommissionens troværdighed, hvilket blev tydeligt for alle i forbindelse med Parlamentets forslag om et mistillidsvotum imod Kommissionen den 11.-15. januar 1999.

Hvordan agter Kommissionen at sikre, at man går bort fra denne provokerende ensidige ansættelsespolitik i ETF? Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe omgående, (eftersom tiden er ved at udløbe, og det er ved at være slut med de øvrige EU-institutioners tålmodighed) for at sikre, at Kommissionens tjenestegrene og de decentrale organisationer, som Kommissionen har opsyn med, fungerer upåklageligt?

(¹) EFT C 182 af 28.6.1999, s. 70.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson

(9. april 1999)

Kommissionen skal henlede det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed på, at Édith Cresson i sit svar på den skriftlige forespørgsel E-3361/98 har givet en redegørelse for den retlige og regulatoriske ramme, der gælder for personalepolitikken i Det Europæiske Erhvervsuddannelsesinstitut i Torino, og de kriterier, der bør være afgørende ved udvælgelsesprocedurerne for dette personale.

Det kan konstateres, at der ikke er noget nyt i den skriftlige forespørgsel i forhold til den tidligere skriftlige forespørgsel, som det ærede parlamentsmedlem har fremlagt, og Kommissionen kan derfor kun bekræfte indholdet i sit svar på den første skriftlige forespørgsel.

Hvis det ærede parlamentsmedlem har kendskab til andre konkrete elementer, der kan belyse de kritiske bemærkninger vedrørende udvælgelsesprocedurerne for instituttets personale, vil Kommissionen naturligvis se på disse med den nødvendige opmærksomhed.

(1999/C 341/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0102/99

af Robin Teverson (ELDR) til Kommissionen

(27. januar 1999)

Om: Femte rammeprogram og geotermisk energi

I tidligere EU-forsknings- og udviklingsprogrammer nævntes geotermisk energi specifikt, hvorimod dette ikke er tilfældet i det kommende program. Selv om Europa-Parlamentet har vedtaget et ændringsforslag for at rette op på denne situation og sikre, at geotermisk energi blev nævnt i afsnittet om vedvarende energikilder i bilag II(a)(v), har Kommissionen ikke accepteret ændringsforslaget og Rådet heller ikke medtaget det.

Vil Kommissionen bekræfte, at den fremtidige finansiering på dette område ikke vil blive bragt i fare til trods for ovennævnte udeladelse, og at projekter vedrørende geotermisk energi fortsat vil modtage den støtteandel, de er berettiget til, især eftersom kommissionsmedlem Edith Cresson har udtalt, at det er EU's mål at øge procentdelen for anvendelse af vedvarende energi fra 6 til 12?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson

(25. marts 1999)

Kommissionens erklærede mål, er at forøge de vedvarende energiformers andel fra 6 til 12 % og dette er en af drivkræfterne i energidelen i det femte rammeprogram (¹). Det er også et faktum at geotermiske energier kan yde et betragteligt bidrag til opfyldelsen af denne målsætning, navnlig såfremt det af Fællesskabet støttede,

europæiske for energiudvinding af tørre, varme bjergarter-projekt i Soultz-sous-Forêts, i Frankrig, fortsat lever op til de forventninger det har affødt.

Mange aspekter af teknologien i forbindelse med geotermisk energi er færdigudviklede og kan således ikke anses for højt prioriterede i forbindelse med forskningsfinansieringen. Dog kræver arbejdet i forbindelse med de varme tørre bjergarter fortsat forskning og vil kunne blive genstand for fremtidig støtte.

Fremgangsmåden i det femte rammeprogram er imidlertid at fokusere på problemerne og ikke på teknologien. Såfremt forsknings- og demonstrationsprojekter vedrørende geotermisk energi kan bidrage til at løse de problemer, der er identificeret i programmet, er egnede til europæisk snarere end ren national finansiering og kan opfylde de målsætninger, der er angivet i arbejdsprogrammet for de vedvarende energikilder, vil de blive behandlet på lige fod med alle de øvrige projekter for de vedvarende energi.

(¹) EFT C 137 af 7.6.1997.

(1999/C 341/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0106/99
af Sirkka-Liisa Anttila (ELDR) til Kommissionen

(2. februar 1999)

Om: EU's dyrebeskyttelseskrav som betingelse for indførsel fra tredjelande

Rådets direktiver om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af svin (91/630/EØF) (¹) og kalve (91/629/EØF) (²) indeholder en artikel 8, som ikke er blevet benyttet som følge af dens indhold vedrørende tredjelande. En tilsvarende artikel om tredjelande og indførsel fra disse er artikel 15 i direktiv om beskyttelse af dyr på slagte- eller aflivningstidspunktet (93/119/EF) (³).

Disse bestemmelser kræver, at dyr (eller kød) fra tredjelande, der indføres i Fællesskabet, skal ledsages af et certifikat udstedt af myndigheden i det pågældende land om, at dyrene i tredjelandet mindst har fået en lige så god behandling, som der stilles krav om i de pågældende fællesskabsbestemmelser.

I forbindelse med behandlingen af direktivet om beskyttelse af dyr til landbrugsformål (98/58/EF) (⁴) blev spørgsmålet om tredjeland et stort problem. I lyset af WTO-aftalen kunne kravet til tredjeland opfattes som diskriminering i form af en ulovlig hindring for handlen og konkurrencen og dermed som værende i strid med aftalen.

Mange EU-lande har ment, at det er nødvendigt på en eller anden måde at få sikkerhed for, at dyrene i tredjelandene behandles lige så godt som i EU i overensstemmelse med bestemmelserne for dyrebeskyttelse. Ved vedtagelsen af direktivet om dyrevelfærd stillede man imidlertid krav om, at det burde være muligt at påvirke de internationale krav om dyrevelfærd via internationale organisationer og aftaler, dvs. uden etablering af hindringer for indførsel.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at løse spørgsmålet om tredjelande og bringe kravene om dyrevelfærd op på EU's niveau?

(¹) EFT L 340 af 11.12.1991, s. 33.

(²) EFT L 340 af 11.12.1991, s. 28.

(³) EFT L 340 af 31.12.1993, s. 21.

(⁴) EFT L 221 af 8.8.1998, s. 23.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(19. marts 1999)

Som Kommissionen har erklæret tidligere, vil muligheden for at ændre Verdenshandelsorganisationens (WTO) regler, så at der kan tages hensyn til dyrs velfærd, blive undersøgt i forbindelse med fastlæggelsen af EU's forhandlingsmål for den næste fase af WTO-forhandlingerne.

Desuden har Kommissionen indledt proceduren i artikel 8 i Rådets direktiv af 20. juli 1998 om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål ⁽¹⁾, ved at anmode alle lande, der eksporterer dyr og animalske produkter til EU, om at meddele de love eller andre bestemmelser, de anvender for velfærd for dyr, der holder på bedrifterne, samt for dyr under transport og slagtning.

Når disse oplysninger er modtaget, vil de blive vurderet i lyset af forpligtelserne i henhold til både artikel 8 i direktiv 98/58/EF og WTO.

⁽¹⁾ EFT L 221 af 8.8.1998.

(1999/C 341/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0108/99
af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen

(2. februar 1999)

Om: Ombringelse af dyr med gift

Forgiftning af dyr er blevet et foruroligende fænomen i Italien, ikke engang byerne er nu længere et sikkert sted, og selv husdyr som hunde og katte mister livet efter at have indtaget forgiftet lokkemad, der ulovligt lægges ud.

Selv om der ikke foreligger præcise tal for problemets omfang, kan det konstateres, at der allerede er sket alvorlige skader på miljøet og det vilde dyreliv.

Det er imidlertid ulovligt at udlægge forgiftet lokkemad, og i Italien findes der faktisk en særlig lov imod det, som også fastsætter sanktioner.

Vil Kommissionen medvirke til etableringen af et net til undersøgelse af og kontrol med foranstaltninger til beskyttelse af dyr og miljø?

Vil Kommissionen anmode alle medlemsstaterne om at beskæftige sig med problemet og om at opfordre såvel private som foreninger til at indberette tilfælde af denne art, til hvilket formål der f.eks. kan indføres en gratis telefontjeneste, for ad den vej at skabe et sikkerhedsnet til beskyttelse af både dyr og miljø?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(15. marts 1999)

Fællesskabets kompetence i denne sag, er begrænset til at gælde for de arter af vilde dyr og planter, der er af betydning på fællesskabsplan, og som er opført i bilagene til Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle ⁽¹⁾, og 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽²⁾. Således er husdyr (- som for eksempel hunde og katte -) ikke omfattet.

Kommissionen er klar over, at brugen af forgiftet lokkemad kan forårsage utilsigtet dødsfald blandt arter, som er af betydning for Fællesskabet. Kun for disse arters vedkommende kan Kommissionen, i snævert samarbejde med landets egne myndigheder, gribe ind, når den får kendskab til et konkret enkelttilfælde.

For disse arters vedkommende støtter Kommissionen ligeledes en forebyggende indsats gennem finansiering af en række forskellige naturbevaringsprojekter som led i Life-Nature ⁽³⁾, hvori der blandt andet indgår aktioner i form af en målrettet kontrol med ulovlig virksomhed (ved hjælp af vagter samt bevidstgørelseskampagner m.v.).

Det foreslåede net med henblik på overvågning og kontrol af brugen af giftig lokkemad henhører ikke under Fællesskabets kompetence.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, som ændret ved EFT L 59 af 8.3.1996.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, som ændret ved EFT L 31 af 6.2.1998.

⁽³⁾ EFT L 181 af 20.7.1996.

(1999/C 341/074)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0110/99
af Florus Wijsenbeek (ELDR) til Kommissionen**

(2. februar 1999)

Om: Forskelsbehandling af udenlandske transportvirksomheder i Frankrig

1. Kan Kommissionen oplyse, hvornår den i svaret af 17. oktober 1997 på skriftlige forespørgsler E-2607/97 og E-2930/97 ⁽¹⁾ bebudede undersøgelse af diskriminatoriske bestemmelser i national lovgivning om kontrollen af udenlandske transportvirksomheder vil blive afsluttet og bekendtgjort?
2. Er det Kommissionen bekendt, at erhvervschauffører ved kontroller i Frankrig har måttet betale bøder i en beløbsstørrelse fra 20 000 til 24 000 FRF, og at deres køretøjer blev slæbt bort, når de nægtede at betale?
3. Er det også Kommissionens opfattelse, at artikel 26 i den franske færdselslov, som er grundlaget for idømmelsen af disse bødebeløb, nøje svarer til den belgiske bestemmelse, som Domstolen fandt diskriminatorisk? Vil det derfor ikke være anbefalelsesværdigt uafhængigt af undersøgelsen at opfordre Frankrig til at tilpasse lovgivningen?

⁽¹⁾ EFT C 117 af 16.4.1998, s. 28.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(25. marts 1999)

1. Kommissionen er i gang med at udarbejde en rapport til Rådet om effektiviteten og ensartetheden af den kontrol, medlemsstaterne tilrettelægger til at gennemføre Rådets direktiv 88/599/EØF af 23. november 1988 om standardkontrolprocedurer for gennemførelse af forordning (EØF) 3820/85 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport og af forordning (EØF) 3821/85 om kontrolapparatet inden for vejtransport ⁽¹⁾. En del af denne rapport vedrører sanktionerne. Der mangler stadig nogle bidrag fra medlemsstaterne, så Kommissionen kan ikke færdiggøre rapporten, og der er blevet udsendt rykkere. Imidlertid undersøger Kommissionen de indkomne resultater med henblik på at forberede rapporten for 1995/96 om gennemførelse af forordning (EØF) 3820/85 ⁽²⁾, hvad angår tegn på eventuel diskriminerende praksis.
2. Såvidt Kommissionen har forstået, kan der i henhold til fransk lov ved alvorlige overskridelser, såsom forfalskning af dokumenter og større overskridelser forbundet med fartskriveren, gives bøde til op til 200000 FF, og hvis bøden ikke betales, bliver køretøjet tilbageholdt. Da disse bøder vedrører meget alvorlige forhold, svarer de til Fællesskabets politik om, at sanktioner skal være effektive, stå i forhold til forseelsen og være afskrækkende.
3. Artikel 26 i fransk lov nr. 95-96 af februar 1996 er helt anderledes end den belgiske bestemmelse i kongeligt dekret af 12. juli 1989 om pålæggelse og afgivelse i form af depositum af en sum penge, ved opdagelse af bestemte overskridelser af vejtransportbestemmelserne, som er den lov, det ærede medlem henviser til. De franske bestemmelser vedrører førernes forpligtelser til at medføre et »document de suivi«, hvilket er en forpligtelse, de franske myndigheder ikke for øjeblikket anvender på international transport.

⁽¹⁾ EFT L 325 af 29.11.1988.

⁽²⁾ EFT L 370 af 31.12.1985.

(1999/C 341/075)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0114/99
af Gerhard Schmid (PSE) til Kommissionen**

(2. februar 1999)

Om: Data om behovet for stationær pleje af børn

I alle EU's medlemsstater findes der formler for beregning af behovet for hospitalssenge. I Tyskland findes der imidlertid ingen data over behovet for stationær pleje af børn.

Råder Kommissionen over data over antallet af hospitalssenge til børn i de enkelte medlemsstater og over de formler, der ligger til grund for beregningen af de respektive behov?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(4. marts 1999)

Kommissionen beklager at måtte meddele det ærede medlem, at den ikke råder over data om antallet af hospitalssenge til børn i medlemsstaterne.

Fællesskabets statistikker om hospitalssenge, som udarbejdes på grundlag af de data, medlemsstaterne indsender hvert år, vedrører antallet af hospitalssenge inden for psykiatri og antallet af senge til andre områder, idet der er betydelige forskelle i definitionerne af de forskellige områder. Statistikkerne viser en tendens i nedadgående retning for antallet af hospitalssenge i alle medlemsstaterne. Mere nøjagtige informationer vil fremkomme gennem et projekt, der finansieres inden for rammerne programmet for sundhedsovervågning, Eucomp, hvis mål det er at beskrive medlemsstaternes sundhedsordninger og hospitalsvæsen.

(1999/C 341/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0115/99 af Robert Evans (PSE) til Kommissionen

(22. januar 1999)

Om: Pensioner

Kan Kommissionen oplyse mig om, hvad den gør for at forenkle den proces, som de europæiske borgere skal igennem for at få udbetalt pension fra andre medlemsstater end den, hvor de bor for øjeblikket?

Hvad gør Kommissionen for at sikre, at borgerne kender deres rettigheder i denne henseende?

Flere af mine vælgere har haft problemer i denne henseende, og særlig én har måttet passere et bureaukratisk minefelt for at få udbetalt den pension, hun optjente, da hun for nogle år siden i en periode boede og arbejdede i Frankrig.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(26. februar 1999)

I rapporten fra Ekspertudvalget for Fri Bevægelighed for Personer blev der fremsat en række henstillinger til forenkling af bestemmelserne for koordineringen af de sociale sikringsordninger. Derudover er der blevet udarbejdet en særlig rapport, som er koncentreret om sikring af supplerende pensionsrettigheder for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der flytter inden for EU. På foranledning af disse rapporter forpligtede Kommissionen sig i sin handlingsplan for arbejdskraftens frie bevægelighed ⁽¹⁾ og i »Det Sociale Handlingsprogram 1998-2000« ⁽²⁾ til inden udgangen af 1998 at fremlægge et forslag til en revision og forenkling af forordning (EØF) 1408/71 ⁽³⁾ i forbindelse med tredje fase af »Simpler Legislation for the Internal Market« (enklere lovgivning for det indre marked), og dette forslag blev vedtaget den 21. december 1998 ⁽⁴⁾. På grundlag af et forslag fra Kommissionen ⁽⁵⁾ vedtog Rådet den 29. juni 1998 direktiv 98/49/EF ⁽⁶⁾, der skal fjerne hindringer inden for området supplerende pensioner, som hæmmer arbejdskraftens frie bevægelighed. Forslaget gør det lettere at bevare erhvervede rettigheder, forenkler grænseoverskridende betalinger og forbedrer muligheden for fortsat at indbetale bidrag til en supplerende pensionsordning i hjemlandet under udstationering af kortere varighed. I henhold til artikel 10, stk. 2, skal direktivet være gennemført i medlemsstaternes lovgivning senest den 25. januar 2002.

En forbedring af informeringen af borgerne om deres rettigheder i forbindelse med fællesskabslovgivningen er fortsat et højt prioriteret område for Kommissionen. Ud over publikationer og de informationer, der er på Internettet (<http://europa.eu.int>), samt udgivelse af vejledninger og brochurer har Kommissionen i 1998 givet støtte til flere uddannelsesseminarer inden for dette område i alle medlemsstaterne.

Kommissionen beklager enhver form for mangelfuld administrativ praksis inden for dette område, som i så høj grad berører borgerne i EU. Kommissionen støtter en forbedring af samarbejdet mellem de nationale forvaltninger, bl.a. ved hjælp af telematikprogrammet til brug for den sociale forsikring (TESS), som skal

forenkle og fremskynde sagsbehandlingen for at forbedre forholdene i forbindelse med erhvervelse af rettigheder og tildeling og udbetaling af sociale sikringsydelse. For at nå dette mål støtter Kommissionen fortsat anvendelsen af telematik tjenester til udveksling af informationer mellem organerne i de sociale sikringsordninger.

- (¹) KOM(97) 586 endelig udg. Jf. meddelelse om opfølgningen af anbefalingerne fra gruppen på højt plan om den frie bevægelighed for personer (KOM(98) 403.
(²) KOM(98) 259 endelig udg.
(³) En ajourført version er blevet offentliggjort i EFT L 28 af 30.1.1997.
(⁴) KOM(98) 779 endelig udg.
(⁵) EFT C 5 af 9.1.1998.
(⁶) EFT L 209 af 25.7.1998.

(1999/C 341/077)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0121/99
af Patricia McKenna (V) til Kommissionen**

(2. februar 1999)

Om: Bekæmpelse af problemet

Er Kommissionen ikke klar over, at der i Den Europæiske Union er et presserende behov for at træffe foranstaltninger til bekæmpelse af det stadig større problem vedrørende bortskaffelse af affald?

Hvorfor har Kommissionen endnu ikke forelagt noget forslag til direktiv om dette emne, især vedrørende kompostering, biogasfremstilling, elektrisk og elektronisk affald og PVC?

Bør ikke også »forsigtighedsprincippet« og tanken om at »forureneren betaler« og om »forebyggende indsats«, jf. artikel 130R i traktaten om Det Europæiske Fællesskab, bringes i anvendelse i videst muligt omfang?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(25. marts 1999)

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at forebyggelse er særdeles vigtigt i forbindelse med enhver ordning til håndtering af affald såvel som i forbindelse med affaldslovgivningen. Kommissionen søger at fremme princippet om producentens ansvar i spørgsmål vedrørende affaldshåndtering, hvilket kan anses for at være en konkret måde at bakke »forureneren betaler«-princippet op på.

Kommissionen overvejer at tage et initiativ med hensyn til kompostering som en logisk opfølgning af Fællesskabets drøftelser om deponering af affald. Det foreslåede direktiv (¹) tager sigte på en betydelig reduktion i deponeringen af biologisk nedbrydeligt husholdningsaffald i de kommende år. Alt sådant affald kunne med fordel blive anvendt til kompostering eller biogasfremstilling.

Kommissionen har i sit forslag til direktiv om udrangerede motorkøretøjer (²) meddelt, at den ville se nærmere på spørgsmålet vedrørende polyvinylchlorid (PVC) i al almindelighed. En undersøgelse heraf er blevet indledt.

I Kommissionens program for 1998 figurerer et forslag til direktiv om elektrisk og elektronisk affald. Arbejdet med dette emne er imidlertid blevet en smule forsinket.

(¹) KOM(98) 189 endelig udg.

(²) EFT C 337 af 7.1.1997.

(1999/C 341/078)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0122/99
af Patricia McKenna (V) til Kommissionen**

(2. februar 1999)

Om: Reduceret anvendelse af pesticider og biocider i Den Europæiske Union

Hvornår har Kommissionen til hensigt, sådan som den lovede i 1992 i det femte handlingsprogram på miljøområdet, at forelægge forslag om reduceret anvendelse af pesticider og biocider?

Vil Kommissionen træffe foranstaltninger til at forbyde de farligste pesticider og biocider og til at øge det tempo, med hvilket den vurderer de kemikalier, der for tiden kan købes i Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(23. marts 1999)

Efter vedtagelsen af det femte handlingsprogram på miljøområdet ⁽¹⁾ lancerede Kommissionen et projekt benævnt »Bæredygtig anvendelse af plantebeskyttelsesmidler«. Sigtet hermed var at undersøge de nuværende forbrugsmønstre for plantebeskyttelsesmidler (landbrugspesticider) og problemerne i tilknytning hertil og at forberede eventuelle fremtidige initiativer. Projektet blev afsluttet i maj 1998, hvor man på et seminar med deltagelse fra alle de berørte parter drøftede resultaterne af projekterne og vedtog en række konklusioner. Projektreporterne kan hentes direkte fra Kommissionens sider på Internetadressen <http://europa.eu.int/comm/dg11/ppps/home.htm>. Til opfølgning heraf er Kommissionen nu i færd med at udarbejde en meddelelse om bæredygtig anvendelse af plantebeskyttelsesmidler, som indgår i Kommissionens arbejdsprogram for 1999.

Projektet var koncentreret om landbrugets anvendelse af beskyttelsesmidler, men dele af det omfattede også anvendelse som biocider (uden for landbruget). Projektresultaterne vil blive anvendt til at vurdere, om der er behov for at tage yderligere skridt til at begrænse brugen af biocider, som til supplement til gennemførelsen af Rådets og Parlamentets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter ⁽²⁾.

Pesticider, som ikke opfylder de sundheds- og miljømæssige krav i artikel 5 i Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler ⁽³⁾ eller artikel 5 i ovennævnte direktiv om biocidholdige produkter (98/8/EØF), trækkes tilbage fra markedet, idet dette dog ikke berører foranstaltninger, der er truffet for at forbyde disse kemikalier i medfør af Rådets direktiv 79/117/EØF af 21. december 1978 om forbud mod markedsføring og anvendelse af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder visse aktive stoffer ⁽⁴⁾, eller direktiv 76/769/EØF af 27. juni 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater ⁽⁵⁾. Halvfems aktive stoffer undersøges for tiden i henhold til Kommissionens forordning (EØF) 3600/92 af 11. december 1992 om de nærmere bestemmelser for iværksættelsen af den første fase af det arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, i Rådets direktiv 91/414/EØF om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler ⁽⁶⁾. Flere af disse er trukket tilbage og for andre er der endnu ikke truffet endelig afgørelse. Der vil i den nærmeste fremtid blive truffet yderligere foranstaltninger til at fremskynde vurderingerne i medfør af direktiv 91/414/EØF, samtidig med at der gøres forberedelser til at påbegynde vurderinger af biocidholdige produkter, så snart medlemsstaterne har gennemført direktiv 98/8/EF, hvilket skal ske senest den 13. maj 2000.

Industrikemikalier er opdelt i »eksisterende« og »nye« kemikalier. »Eksisterende« kemikalier er kemikalier, som var markedsført i Fællesskabet inden den 18. september 1981. Oplysninger fra den europæiske industri viser, at der er ca. 2 500 »eksisterende« kemikalier på fællesskabsmarkedet i mængder over 1 000 tons, svarende til ca. 90 % af de markedsførte kemikalier. Disse kemikalier skal vurderes med hensyn til risikoen for sundhed og miljø, idet de farligste heraf vurderes først.

Alle »nye« kemikalier underkastes en miljø- og sundhedsvurdering, inden de markedsføres i Fællesskabet. Siden 1993 er ca. 600 nye kemikalier blevet vurderet.

Kommissionen er ved at gøre status over den vigtigste fælleskabslovgivning om industrikemikalier for at undersøge, hvilke forbedringer der behøves. I henhold til Kommissionens arbejdsprogram for 1999 skal der udsendes en meddelelse om dette spørgsmål, med en integreret strategi for regulering af industrikemikalier i Fællesskabet.

⁽¹⁾ EFT L 275 af 10.10.1998.

⁽²⁾ EFT L 123 af 24.4.1998.

⁽³⁾ EFT L 230 af 19.8.1991.

⁽⁴⁾ EFT L 33 af 8.2.1979.

⁽⁵⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

⁽⁶⁾ EFT L 366 af 15.12.1992.

(1999/C 341/079)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0133/99
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(2. februar 1999)

Om: Tredjelandes gennemførelse af bestemmelserne om fiskeri i Middelhavet

EU har vedtaget en række tekniske foranstaltninger (Rådets forordning nr. 1626/94)⁽¹⁾ til bevarelse af fiskeressourcerne i Middelhavet, herunder et forbud mod anvendelsen af uhensigtsmæssigt fiskegrej og fastlæggelsen af kystzoner, hvor fiskeri er tilladt, osv. Disse foranstaltninger finder ikke anvendelse på det fiskeri, som udføres af tredjelande, der grænser op til Middelhavet, som f.eks. Tyrkiet, hvilket skaber en situation, hvor fiskeressourcerne ikke beskyttes effektivt, og hvor konkurrencen fordrejes som følge af fiskeprodukter, der kommer ind på markedet i EU fra dette land.

Mener Kommissionen på baggrund af aftalen om toldunionen mellem EU og Tyrkiet, at fiskeprodukter fra Tyrkiet kan få fri adgang til EU's marked, uden at dette land opfylder de bestemmelser, der finder anvendelse på medlemsstaternes fiskere? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe over for Tyrkiet og de andre Middelhavslande, således at disse gennemfører de tekniske foranstaltninger, der er fastlagt i forordning nr. 1626/94 til bevarelse af fiskeressourcerne i Middelhavet?

⁽¹⁾ EFT L 171 af 6.7.1994, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(12. april 1999)

De pågældende EF-retsforskrifter gælder kun for kystlandenes fartøjer, herunder Tyrkiet, når disse fartøjer fisker i farvande, der er under en medlemsstats overhøjhed eller jurisdiktion. Tyrkiet anvender sine egne regler for bevarelse af fiskebestandene, og de er ikke nødvendigvis sammenfaldende med EF-lovgivningen.

Når dette er sagt, så findes der ingen lovmæssige hindringer for omsætningen af tyrkiske fiskeriprodukter, for så vidt disse overholder EF-lovgivningen på markedsområdet, herunder sundhedsbestemmelserne.

Kommissionen kan ikke tvinge et tredjeland til at kopiere en EF-forordning i landets egen lovgivning. Det ville imidlertid være ønskeligt med en vis grad af harmonisering mellem Middelhavslandenes lovgivninger gennem indførelsen af minimumsbetingelser, men sådan at kystlandene selv kan afpasse disse betingelser efter de særlige regionale forhold. En sådan proces kan kun finde sted inden for rammerne af Den Almindelige Kommission for Fiskeriet i Middelhavet, og det er da også her, Kommissionen har taget de fornødne skridt.

(1999/C 341/080)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0138/99
af Antoinette Spaak (ELDR) til Kommissionen**

(11. februar 1999)

Om: Fri bevægelighed for personer – begravelse

Indebærer princippet om fri bevægelighed for personer retten for europæiske borgere til at blive begravet eller brændt i en medlemsstat efter eget valg?

Findes der nogen harmonisering på europæisk niveau af lovgivningen vedrørende ligbrænding?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(18. marts 1999)

Kommissionen skal oplyse det ærede medlem om, at der ikke på EU-plan findes nogen harmonisering vedrørende ligbrænding.

Det indebærer dog ikke, at borgere, der har gjort brug af den frie bevægelighed for personer, ikke kan blive bisat i en anden medlemsstat end den, hvor de opholdt sig på død tidspunktet, hvad enten det er deres eget frie valg eller de pårørendes ønske.

Princippet om den frie bevægelighed anvendes i tilknytning til de nationale bestemmelser, som skal forlige dette princip og beskyttelsen af de almene hensyn (f.eks. den offentlige sundhed), der måtte være begrundede i forbindelse med bisættelsen.

(1999/C 341/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0153/99
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(27. januar 1999)

Om: Oprettelse og drift af det nationale center for bloddonering i Grækenland

Delprogrammet »Sundhed«, der indgår i handlingsprogrammet »Sundhed og Forsorg« under den anden fællesskabsstøtteramme for Grækenland, omfatter foranstaltning 1.5: Bloddonering, infrastruktur og udrustning til oprettelse og drift af det nationale center for bloddonering, som bl.a. har til formål at sikre en bedre kontrol med blodet for at undgå infektioner. Oprettelsen af dette center får yderligere betydning i lyset af de seneste nyheder om et uheld, hvor et spædbarn var blevet smittet med aids efter en blodtransfusion.

Eftersom der foreligger en gennemførelsesplan for den konkrete foranstaltning under delprogrammet fra 1994, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvor langt er man nået, og hvad er udnyttelsesgraden af bevillingerne i forbindelse med denne foranstaltning?
2. Hvis der er forsinkelser med hensyn til udnyttelsen af bevillingerne, hvad er så hovedårsagerne til disse forsinkelser?
3. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe med henblik på hurtigere at kunne sætte centeret i drift på grundlag af Rådets afgørelse om sikkerhed i forbindelse med blodtransfusioner og mangelen på blod i Fællesskabet?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(31. marts 1999)

Ifølge de græske myndigheders oplysninger om projektet for oprettelse og drift af det nationale center for bloddonering er situationen følgende:

1. Projektet blev antaget til medfinansiering i forbindelse med det operationelle program »Sundhedsforebyggelse« på det fjerde møde i overvågningsudvalget den 10. juli 1997. Bekendtgørelsen om udlicitering af arbejdet blev offentliggjort den 15. december 1997. I januar 1999 blev der efter evaluering af de modtagne bud underskrevet en kontrakt mellem organet for projektets gennemførelse (Depanom) og den valgte entreprenør (selskabet INSO-Verdot) til et beløb af 9 590 000 euro.
2. Den lange frist, der behøvedes for forberedelsen af licitationsproceduren og underskrivelsen af kontrakten, skyldtes de store tekniske problemer og de teknologiske og videnskabelige aspekter ved projektet, der krævede inddragelse af videnskabelige rådgivere til evaluering af de modtagne bud.
3. Ifølge kontrakten gives der en frist på 24 måneder til oprettelsen af centret (januar 2001). Kommissionen vil sørge for, at projektet gennemføres inden for den fastsatte frist.

(1999/C 341/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0155/99
af Caroline Jackson (PPE) til Kommissionen

(11. februar 1999)

Om: Røde eger og Warfarin

Kan Kommissionen oplyse, om den på nogen måde har planer om at forbyde anvendelsen af det stof, som markedsføres under betegnelsen »Warfarin«? Dette stof har vist sig at være et af de mest effektive midler til at reducere antallet af grå eger i Det Forenede Kongerige og kan som sådan vise sig at være et nyttigt middel til at bevare den svindende bestand af røde eger. Eftersom der sandsynligvis ikke findes nogen tilfredsstillende gift med tilsvarende egenskaber, vil et forbud kunne få alvorlige konsekvenser.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(16. marts 1999)

Som pesticid, der benyttes til beskyttelse af planter og planteprodukter, er det aktive stof warfarin ved at blive evalueret som aktivt stof i midler til udryddelse af gnavere, i henhold til Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler ⁽¹⁾.

Én af de anvendelser, hvortil warfarin er tilladt, er som middel til at holde bestanden af grå egern nede med henblik på at beskytte træerne. Dette aspekt af brugen heraf er blevet taget i betragtning under evalueringen af warfarin. Der forventes at foreligge en endelig afgørelse herom inden sommeren 1999.

⁽¹⁾ EFT L 230 af 19.8.1991.

(1999/C 341/083)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0161/99
af Antonios Trakatellis (PPE) til Kommissionen**

(11. februar 1999)

Om: Den græske landbrugsbanks ulovlige praksis

Agrotiki Trapeza Elladas (ATE, den græske landbrugsbank), hvis eneste aktionær er den græske stat, yder lån til landbrugere med renter på 16-17 %, hvilket er alt for højt, med det resultat, at de kommer i gæld og følgelig må opgive deres aktiviteter. Det bør endvidere bemærkes, at ATE ikke fungerer efter samme principper som private investorer i en markedsøkonomi, fordi dens afgørelser er under indflydelse af den græske regering, som endda udpeger dens bestyrelse.

1. Hvordan vurderer Kommissionen ATE's nuværende politik med de overdrevent høje renter, som pålægges landbrugerne, og som reelt gør de investeringer, der er så nødvendige for den påkrævede omstrukturering af den græske landbrugssektor, værdiløse?
2. Er ATE's virksomhed i overensstemmelse med konkurrenceretten og de afledte retsbestemmelser, der gælder for banker i Fællesskabet, og hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe i tilfælde af, at der er tale om overtrædelse?
3. Hvorledes vurderer Kommissionen den forskelsbehandling, ATE praktiserer ved sin långivning til de græske landbrugere, som omtales i meddelelsen ⁽¹⁾, og hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at sætte en stopper for overtrædelsen af reglerne om ligebehandling?

⁽¹⁾ EFT C 376 af 4.12.1998, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionen vegne af Karel Van Miert

(24. marts 1999)

1. Alt for høje priser — herunder for høje bankrentesatser — kan indebære en overtrædelse af EF-traktatens artikel 86, hvis virksomheden der fastsætter for høje priser har en dominerende stilling på et bestemt marked, og hvis de for høje priser indebærer misbrug af denne dominerende stilling.

Det ærede medlem fremlægger imidlertid ikke tilstrækkelige oplysninger til, at Kommissionen kan vurdere, om den græske landbrugsbank har en dominerende stilling på noget marked eller om de omtalte rentesatser indebærer misbrug af en eventuel dominerende stilling.

2. Kommissionen råder ikke over tilstrækkelige oplysninger til at afgøre, om denne praksis indebærer misbrug af en dominerende stilling eller krænker nogen anden EF-lovgivning.

3. Det ærede medlem henviser til en meddelelse vedrørende en kommissionsbeslutning om at indlede en procedure efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, med hensyn til en række græske statsstøtteforanstaltninger på landbrugsområdet. Kommissionen har dog ikke i de omhandlede sager kunnet finde tegn på, at den græske landbrugsbank har overtrådt reglerne om ligebehandling.

(1999/C 341/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0169/99
af Jaime Valdivielso de Cué (PPE) til Kommissionen

(11. februar 1999)

Om: Handel

Den 14. januar 1999 anmodede Europa-Kommissionen Rådet om tilladelse til at forhandle med de vietnamesiske myndigheder om et dobbelt toldkontrollsystem for fodtøj fra dette land, da der var mistanke om, at Vietnam udnyttedes af Kina, Thailand og Indonesien til omgåelse af EU's antidumping-bestemmelser for disse landes skoeksport.

Kan Europa-Kommissionen oplyse, hvornår dette system vil træde i kraft?

På hvilken måde agter man at yde erstatning til virksomhederne i denne sektor, som er af stor socioøkonomisk betydning i Den Europæiske Union generelt og særlig i Spanien, for de skader, de har lidt på grund af ovennævnte eksport?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af sir Leon Brittan

(18. marts 1999)

Den 22. februar 1999 godkendte Rådet officielt forhandlingsmandatet for en aftale om et dobbeltkontrollsystem for fodtøj fra Vietnam. Kommissionen vil snarest indlede forhandlinger med de vietnamesiske myndigheder, så man kan nå frem til en aftale senest i april 1999.

Rådet vil derefter sætte dobbeltkontrollsystemet i gang som en foreløbig foranstaltning, mens man venter på, at procedurerne for den formelle indgåelse af aftalen afsluttes. Da dette vil kunne vare ret længe, kan parterne ved en udveksling af diplomatiske noter enes om en midlertidig anvendelse af aftalen. Dette forventes at ske en til to måneder efter paraferingen af aftalen, dvs. i maj- juni 1999.

Der kan ikke i tilfælde som det foreliggende ydes erstatning til konkurrerende virksomheder, da der ikke findes nogen relevant EU-lovgivning herom.

(1999/C 341/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0173/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen

(11. februar 1999)

Om: Forsinket udbetaling af støtte til virksomheder i dårligt stillede byområder

Under henvisning til min tidligere forespørgsel P-3945/97 ⁽¹⁾ af 4. december 1997 om »Statsstøtte til virksomheder i forfaldne kvarterer i byerne« skal det bemærkes, at der på grundlag af artikel 14, stk. 3 i lov nr. 266 af 7. august 1997 om øjeblikkelige interventioner for økonomien, er bevilliget et beløb på 46 milliarder i 1997 til virksomhedsaktiviteter i periferiske områder i overensstemmelse med forordningen »EF-rammebestemmelser for statsstøtte til virksomheder i dårligt stillede byområder« (De Europæiske Fællesskabers Tidende af 14. maj 1997) ⁽²⁾. Fra udstedelsen af denne lov til udstedelsen af gennemførelsesbestemmelserne, som har muliggjort dens anvendelse i praksis, og som fandt sted i juli 1998, er der gået ca. et år. I gennemførelsesbestemmelserne overlades det til de berørte kommunale administrationer at træffe afgørelse om den praktiske gennemførelse af loven. Disse afgørelser er imidlertid endnu ikke blevet fastlagt i byen Rom, selv om gennemførelsesbestemmelserne fastsætter den 29. november 1998 som administrativ frist. Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse:

1. om den forsinkede gennemførelsesfrist skader målene i den forordning, der er fastsat af EU for at støtte virksomhederne i dårligt stillede byområder?
2. om gennemførelsen af ovennævnte nationale lovbestemmelse i visse byområder og ikke i Rom kan medføre en uligevægt, der også går ud over den frie konkurrence?
3. om Kommissionen kan afgive en generel bedømmelse af sagen?

⁽¹⁾ EFT C 187 af 16.6.1998, s. 99.

⁽²⁾ EFT C 146 af 14.5.1997, s. 6.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(22. marts 1999)

Kommissionen kan kun henvise til de svar, den tidligere gav det ærede medlem, da den svarede på skriftlig forespørgsel P-2628/97 ⁽¹⁾ og P-3945/97 ⁽²⁾.

Rammebestemmelserne for statsstøtte til virksomheder i dårligt stillede byområder ⁽³⁾ har til formål at få fastsat kriterier for Kommissionens undersøgelser af, om statsstøtte til fordel for dårligt stillede byområder er forenelig med fællesmarkedet. Der er tale om forklaringer over for medlemsstaterne og ikke en opfordring til at yde en sådan støtte. Det er op til medlemsstaterne at træffe en sådan beslutning, og træffer de den, skal de anmelde de projekter, de udarbejder i den forbindelse, til Kommissionen til godkendelse.

⁽¹⁾ EFT C 82 af 17.3.1998.

⁽²⁾ EFT C 18 af 16.6.1998.

⁽³⁾ EFT C 146 af 14.5.1997.

(1999/C 341/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0176/99**af José Torres Couto (PSE) til Kommissionen**

(11. februar 1999)

Om: Overgreb mod portugisiske journalisters pressefrihed i Angola

Angolas regering har netop givet ordre til udvisning af én portugisisk journalist og givet en anden forbud mod at komme ind i Angola. De angolanske myndigheder har indtaget denne holdning, fordi de to journalister, som begge arbejder for dagbladet Diário de Notícias, har været ophavsmænd til en artikel i denne avis, som mishagede myndighederne i Luanda.

Kommissionen bedes oplyse, hvilke forholdsregler den agter at træffe inden for rammerne af samarbejdsaftalerne med Angola for at forhindre dette overgreb mod pressefriheden.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(23. marts 1999)

Kommissionen er meget betænkelig over forværringen af situationen i Angola, hvor krigshandlingerne trods internationale demarcher, herunder fra De Forenede Nationers Sikkerhedsråd, er genoptaget med forfærdelige følger på det humanitære område, også hvad angår overholdelse af menneskerettighederne.

Formandskabet for Den Europæiske Union gav bl.a. udtryk for disse betænkeligheder i en erklæring af 28. december 1998, hvor »den angolanske regering, og i særdeleshed UNITA, opfordres til omgående at respektere menneskerettighederne...«.

Hvad angår specielt spørgsmålet om pressefrihed, henleder Kommissionen det ærede medlems opmærksomhed på, at den finansierer et program til fordel for RSF (Reporters sans frontières) med det formål at holde øje med de overtrædelser, der finder sted på dette område. Kommissionen kan i den sammenhæng meddele det ærede medlem, at RSF har reageret omgående og sendt en protestskrivelse til de angolanske myndigheder om det pågældende spørgsmål.

(1999/C 341/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0181/99**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(11. februar 1999)

Om: Afbrydelse af støtten til Ajion Oros

Til trods for Kommissionens beslutning om som et led i Raphael-programmet (Aktion 1) at finansiere mindesmærker af stor betydning, såsom Ajion Oros, Akropolis i Athen og Saint Jacques de Compostelle, er Ajion Oros blevet udelukket fra finansieringerne under GD X's programmer for 1998.

Kommissionen bedes besvare følgende:

1. På grundlag af hvilke kriterier er Ajion Oros blevet udelukket fra finansieringerne i 1998 på baggrund af, at der i budgettet for 1998 findes en særlig bemærkning vedrørende den fortsatte støtte til Ajion Oros på grundlag af Europa-Parlamentets beslutning herom?
2. Hvilke projekter er blevet finansieret i 1998 som et led i Raphael-programmet?
3. Vil der i de følgende år stadig blive ydet støtte til Akropolis med henblik på fortsættelse af det arbejde, der skrider fremad på tilfredsstillende vis ifølge udtalelser fra internationale eksperter samt en ekspertudtalelse fra 1992, som blev udarbejdet på Kommissionens foranledning, og hvori der gives udtryk for det synspunkt, at finansieringen bør fortsætte, til arbejdet er fuldført?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja

(23. marts 1999)

I forbindelse med aktion 1 under Raphael-programmet for 1998 ønskede Kommissionen at støtte særlig vigtige historiske bygningsværker og anlæg som klostrene på Athos-bjerget, the Akropolis i Athen, pilgrimsruten til Santiago de Compostela, især i forbindelse med dens engagement over for »de europæiske laboratorier for kulturarv«.

I overensstemmelse med de procedurer, der gælder for denne aktion, indkom der projektforslag fra de nationale myndigheder i de lande, der kan deltage i Raphael-programmet. Kommissionen modtog 12 projektforslag fra til (et fra Belgien, to fra Grækenland (Akropolis og Athos-bjerget), et fra Spanien, et fra Frankrig, to fra Irland, et fra Italien, et fra Sverige, et fra Det Forenede Kongerige og et fra Norge).

De mange indkomne forslag sammenholdt med det meget begrænsede budget til denne aktion betød, at Kommissionen efter råd fra en gruppe uafhængige eksperter så sig nødsaget til at foreslå, at der kun blev udvalgt et projekt fra hvert land. Dette forslag blev godkendt af Raphael-udvalget, der er sammensat af officielle repræsentanter for de lande, der kan deltage i Raphael-programmet. De ti projekter er: i Belgien slagmarken ved Waterloo, i Grækenland Akropolis i Athen, i Spanien pilgrimsruten til Santiago di Compostela, i Frankrig »AREA«: Sikring af arkiver om europæisk arkæologi, i Irland en arkæologisk park i Boyne Valley, i Italien det skæve tårn i Pisa, i Finland udvikling af teknik til langtidbeskyttelse af marmorbeklædte facader, i Sverige forhistoriske helleristninger i Tanum, i Det Forenede Kongerige jordsikringsarbejder på Hadrians mur og i Norge Nidaros Domkirke.

I betragtning af Athos-klostrenes store religiøse og kulturhistoriske betydning vil Kommissionen naturligvis alvorligt overveje at yde støtte til dem, hvis de græske myndigheder bringer dem i forslag som led i Raphael-programmets aktion »Europæiske laboratorier for kulturarv«.

Med hensyn til konserverings- og restaureringsprojektet på Akropolis kan Kommissionen meddele det ærede medlem, at der i år kun kan ydes støtte til projektet inden for rammerne af de europæiske laboratorier for kulturarv under Raphael-programmet for 1999, og kun hvis de græske myndigheder søger om det. Om Kommissionen fortsat kan støtte Akropolis-projektet efter 1999 afhænger af, hvilke regler der kommer til at gælde for rammeprogrammet Kultur 2000, der fortsat er til behandling i Europa-Parlamentet og Rådet.

(1999/C 341/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0182/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(11. februar 1999)

Om: Fortsat overtrædelse af Seveso-direktivet og 91/271 ved Thriasio Pedio

Til trods for de forpligtelser, som de græske myndigheder påtog sig under et besøg, som nogle af Europa-Parlamentets medlemmer aflagde ved Thriasio Pedio i oktober 1995 med henblik på den sidste kontrol i forbindelse med overholdelse af Seveso-direktivet, er der stadigvæk ikke udfærdiget nogen nødplan, og

indbyggerne er ikke blevet informeret. Endvidere fortsætter overtrædelsen af direktiv 91/271 ⁽¹⁾, eftersom det giftige affald fortsat nedgraves uden beskyttelsesforanstaltninger, garverierne udleder fortsat deres spildevand urensset, og i Elefsina-bugten anvender de private selskaber spredningsmaskiner til opløsning af oliepletterne, selvom vandet er eutrofisk.

I forlængelse af behandlingen af andragende 413/92 (direktiv 91/271) og 411/89 (Seveso-direktivet), som har været drøftet på adskillige møder i Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender under officiel tilstedeværelse af Kommissionen, bedes Kommissionen besvare følgende: Er Kommissionen bekendt med, at fællesskabslovgivningen stadig ikke overholdes i det miljømæssigt belastede Thriasio Pedio, og hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at sørge for, at de fællesskabsdirektiver, der i øjeblikket overtrædes, gennemføres fuldt ud?

⁽¹⁾ EFT L 135 af 30.5.1991, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(29. marts 1999)

Ved behandling af andragende nr. 413/92 (forurening i Thrias området) og nr. 411/89 (ulykke ved virksomheden Petrola), rettede Kommissionen henvendelse til de græske myndigheder den 12. oktober 1998, og bad dem om oplysninger om ajourføringen af Petrolas nødplan. Denne blev vedtaget i 1995 i henhold til artikel 5, stk. 3 og 8, i Rådets direktiv 82/501/EØF af 24. juni 1982 om risikoen for større uheld i forbindelse med en række industrielle aktiviteter (Seveso) ⁽¹⁾.

Som svar på dette brev underrettede de græske myndigheder Kommissionen (i et brev af 8. februar 1999) om godkendelsen i foråret 1998 af en ny rapport vedrørende Petrolas sikkerhedsforanstaltninger. Kommissionen fik ligeledes meddelt, at Petrola havde holdt en informationsdag for befolkningen i juli 1999, som havde været en sand succes. Den nye brochure om dette var vedlagt som bilag til meddelelsen.

De græske myndigheder meddelte ligeledes, at der i januar 1999 ville blive iværksat en nødplan for hele Thrias området. Ifølge denne plan skal der oprettes et operationelt center for uheldsforvaltning i området. Dette center skulle være funktionsdygtigt fra januar 1999. Ud fra de givne oplysninger vil der i løbet af foråret 1999 blive afholdt to store øvelser med det formål at teste det nye systems effektivitet og undersøge om befolkningen har modtaget den nødvendige information om sikkerhedsforanstaltningerne i tilfælde af uheld.

Da det er vigtigt, at der iværksættes en effektiv og komplet nødplan, vil Kommissionen på ny rette henvendelse til de græske myndigheder for at få yderligere oplysninger om, hvordan den nye plan fungerer.

Artikel 13 i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand indeholder bestemmelser om udledning til vandrecipienten af biologisk nedbrydeligt industrispildevand fra virksomheder i agroindustrien ⁽²⁾. Med hensyn til art og rensningsmåde minder disse biologisk nedbrydelige udledninger navnlig om byspildevand. Dette er årsagen til at de reguleres i det samme direktiv. Direktivet fastsætter dog ikke bestemmelser for de andre industrielle udledninger til vandrecipienten, som for eksempel udledninger fra garverier, som det ærede parlamentsmedlem nævner.

Direktivets artikel 11 indeholder ligeledes bestemmelser om udledning af industrispildevand til kloaknettet og til rensningsanlæg for byspildevand. Ifølge direktivet skal de ansvarlige myndigheder eller relevante organer sikre, at disse udledninger foregår i henhold til forudfastsatte bestemmelser og/eller særlige godkendelser. Disse bestemmelser eller godkendelser skal primært sørge for, at de nævnte industriudledninger forinden bliver underkastet fornøden rensning med henblik på at beskytte rensningsanlæggenes personale. De skal ligeledes sikre, at kloaknettet og rensningsanlæggene ikke beskadiges, og at deres drift og behandling af slammet ikke hindres. Endelig må udledninger fra byvandretningsanlæggene ikke forringe vandrecipienten.

Kommissionen vil bede de græske myndigheder om oplysninger om forrensning af spildevandet fra virksomhederne i Thrias området og om de tilladelser, de har modtaget i henhold til artikel 11 i direktivet 91/271/EØF.

⁽¹⁾ EFT L 230 af 5.8.1982.

⁽²⁾ EFT L 135 af 30.5.1991.

(1999/C 341/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0185/99**af Carlos Carnero González (PSE) til Kommissionen***(11. februar 1999)*

Om: Forundersøgelse af aftalen om stabilitet og kvalitet i beskæftigelsen undertegnet i 1997 af den autonome region Madrid og fagforeningerne CC.OO. og UGT

For nogle dage siden forlød det i forskellige spanske medier, at Europa-Kommissionen som svar på et initiativ fra visse erhvervsorganisationer havde indledt en forundersøgelse af aftalen om stabilitet og kvalitet i beskæftigelsen undertegnet i 1997 af den autonome region Madrid og fagforeningerne Comisiones Obreras og Union General de Trabajadores, som i sin tid fik en velvillig modtagelse af de vigtigste politiske kræfter og i størstedelen af befolkningen i regionen.

Kan Kommissionen bekræfte, at der er indledt en sådan orienterende forundersøgelse?

Mener Kommissionen i bekræftende fald, at der med den nævnte aftale kan være overtrådt nogen af de principper, som det indre markeds funktion bygger på, og i givet fald af hvilke grunde?

Har Kommissionen kendskab til, om aftalen i sin tid fik en positiv udtalelse fra det spanske statsråd?

Mener Kommissionen ikke, at kampen mod arbejdsløsheden generelt, men måske navnlig i lande som Spanien og i autonome regioner som Madrid med høje arbejdsløshedsprocenter, bør være et mål for samtlige administrationer og naturligvis for arbejdsmarkedets parter?

Er Kommissionen enig i det kriterium, at et af Den Europæiske Unions mål må være at skabe stabile arbejdspladser af høj kvalitet?

Mener Kommissionen ikke, at de offentlige myndigheder i øvrigt har en forpligtelse til at fremme en positiv integration af ugunstigt stillede grupper på arbejdspladsen, som f.eks personer med fysiske eller psykiske handicap?

Mener Kommissionen ikke, når man ser på aftalen fra 1997, at denne aftale mellem den autonome region Madrid og fagforeningerne peger i retning af indholdet i de tre sidste spørgsmål og desuden er et bidrag til oprettelsen af et nødvendigt socialt Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn*(9. april 1999)*

Efter modtagelse af en klage har Kommissionen henvendt sig til de spanske myndigheder for at få oplysning om det udkast til dekret, med hvilket den autonome region Madrid havde til hensigt at gennemføre rammeaftalen om stabilitet og kvalitet i beskæftigelsen samt om visse indkaldelser af bud, der var udsendt af den samme autonome region. I sit brev henledte Kommissionen de spanske myndigheders opmærksomhed på de problemer, der kunne opstå i forhold til fællesskabsretten, hvis dekretet blev vedtaget. Den gjorde ligeledes opmærksom på bestemmelserne i de direktiver, der koordiner procedurerne for indgåelse af offentlige kontrakter, herunder kriterierne for tildeling af sådanne kontrakter.

Det pågældende udkast til dekret, som blev vedtaget som dekret 213/1998 den 17. december, stiller det krav, at myndighederne i Madrid og alle de enheder, disse myndigheder omfatter, når de indgår offentlige kontrakter, tager hensyn til skabelse og opretholdelse af varige arbejdspladser som et kriterium for tildeling af kontrakten. Dette kriterium skal i alle tilfælde vægtes med 20 %. Men fællesskabsdirektiverne om offentlige kontrakter tager inden for rammerne af gennemførelsen af det indre marked bl.a. sigte på dels at sikre overholdelsen af principperne om at undgå forskelsbehandling og sikre ligebehandlingen, dels at sikre en sundere forvaltning af offentlige midler gennem opnåelse af det bedst mulige forhold mellem kvalitet og pris i forbindelse med forvaltningernes indkøb. Med dette formål fastsættes der kriterier for tildeling af kontrakten, som tager hensyn til det konkrete tilbuds egenskaber, enten det udelukkende er prisen eller en kombination af variable kriterier alt efter den pågældende kontrakt. I denne sammenhæng er det vanskeligt at godtage tildelingskriterier, der knytter sig til virksomhedens struktur frem for tilbuddets kvalitet. Når dette er sagt, er der dog intet til hinder for, at der i udbudsmaterialet kan fastsættes betingelser for gennemførelsen af kontrakten, som tager hensyn til overholdelsen af krav af social karakter, når blot disse krav ikke medfører en forskelsbehandling over for bydende, som har hjemsted i andre medlemsstater. I øvrigt giver direktiverne mulighed for at udelukke ansøgere, som ikke overholder lovgivningen på det sociale område.

Ja, Kommissionen er af den opfattelse, at en sådan aftale kunne være i modstrid med de principper, der knytter sig til det indre marked.

Formandsskabets konklusioner fra Det Europæiske Råd i Wien den 11.-12. december 1998 bekræfter igen, at »beskæftigelsen er Den Europæiske Unions topprioritet«.

Efterfølgende vedtoges retningslinjerne for beskæftigelsen i 1999 formelt ved en Rådsresolution af 22. februar 1999. I punkt 16 i disse retningslinjer for beskæftigelsen opfordrer Rådet arbejdsmarkedets parter til på alle passende niveauer at forhandle aftaler, der kan modernisere arbejdets tilrettelæggelse, herunder fleksible arbejdsordninger, med det formål at gøre virksomhederne produktive og konkurrencedygtige og nå den krævede balance mellem fleksibilitet og sikkerhed.

I punkt 9 i retningslinjerne for beskæftigelsen i 1999 fastslås det, at alle medlemsstaterne er særlig opmærksomme på behovene blandt handicappede, etniske mindretal og andre grupper og enkeltpersoner, der kan være ugunstigt stillede, og udvikler passende former for forebyggende og aktiv politik for at fremme deres integration på arbejdsmarkedet. Fra et beskæftigelsessynspunkt kan sådanne aspekter ved aftalen, som fremmer skabelsen af arbejdspladser, derfor anses for positive.

(1999/C 341/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0189/99

af Angela Sierra González (GUE/NGL) til Kommissionen

(11. februar 1999)

Om: Alvorlige skader på grund af uvejr over De Kanariske Øer

I den første uge af 1999 ramte et kraftigt uvejr De Kanariske Øer og forårsagede store skader på infrastrukturer, der er af stor vigtighed for øernes funktionsdygtighed.

De skader, som uvejret forårsagede, berørte navnlig øernes landbrugsbedrifter og infrastrukturer, så som veje og havne.

Lokalregeringen på De Kanariske Øer har nedsat en særlig kommission til at foretage en opgørelse over skaderne, og den har anslået tabene til 16,5 mia PTA.

Har Kommissionen kendskab til omfanget af skaderne?

Overvejer Kommissionen at træffe nogen foranstaltninger i form af finansiel støtte til genopbygning af de beskadigede infrastrukturer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(16. marts 1999)

Kommissionen har hidtil ikke modtaget nogen meddelelse fra de spanske myndigheder om skader som følge af det uvejr, der hærgede De Kanariske Øer i den første uge af januar af 1999.

På det næste møde i overvågningsudvalgene for strukturstøtte til De Kanariske Øer vil Kommissionen foreslå de nationale og regionale myndigheder i partnerskab at undersøge mulighederne for omprogrammering og eventuel anvendelse af de disponible ressourcer til aktioner, der tager sigte på at genopbygge de beskadigede infrastrukturer.

(1999/C 341/091)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0191/99

af Irene Soltwedel-Schäfer (V) til Kommissionen

(11. februar 1999)

Om: Dødsfald som følge af den nye variant af Creutzfeld-Jakob-sygdommen og den aktuelle situation med hensyn til konstaterede tilfælde af denne sygdom i Storbritannien

1. Hvor mange dødsfald som følge af den nye variant af Creutzfeld-Jakob-sygdommen blev der registreret i Storbritannien i 1996?
2. Hvor mange dødsfald som følge af den nye variant af Creutzfeld-Jakob-sygdommen blev der registreret i Storbritannien i 1997?

3. Hvor mange dødsfald som følge af den nye variant af Creutzfeld-Jakob-sygdommen blev der registreret i Storbritannien i 1998?
4. Hvor mange dødsfald som følge af den nye variant af Creutzfeld-Jakob-sygdommen er der registreret i Storbritannien i 1999?
5. Hvor mange konstaterede tilfælde af den nye variant af Creutzfeld-Jakob-sygdommen findes der for øjeblikket i Storbritannien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(31. marts 1999)

Som det fremgår af pressemeddelelsen fra de britiske myndigheder (Department of health), der blev udsendt den 1. marts 1999, var der 3 dødsfald i Det Forenede Kongerige på grund af Jakob-Creutzfeldt's sygdom (den nye variant) i 1995, 10 i 1996, 10 i 1997, 15 i 1998 og 1 i 1999. Disse officielle tal omfatter dødsfald i påviste og sandsynlige tilfælde. De påviste tilfælde er dem, hvor der foreligger en patologisk bekræftelse, i de fleste tilfælde ved undersøgelse af hjernevæv efter døden. Et sandsynligt tilfælde er baseret på kliniske diagnosekriterier, men uden en patologisk bekræftelse. For at give så komplette data som muligt om dødsfald på grund af Jakob-Creutzfeldt's sygdom (den nye variant) er sandsynlige tilfælde medtaget.

Som det er tilfældet i ethvert system til overvågelse af sygdomme, undersøges til enhver tid personer, som formodes at have sygdommen. De indgår ikke i de officielle statistikker, eftersom deres antal overstiger antallet af senere bekræftede tilfælde i forholdet ca. 4 til 1, og dette forhold kan variere fra måned til måned. Der er allerede udviklet kliniske diagnosekriterier til klassificering af formodede tilfælde som sandsynlige, mulige eller usandsynlige, men disse kriterier er endnu ikke valideret. Hvis det i videnskabelige kredse accepteres, at disse kriterier giver en rimelig nøjagtighed i diagnosen, vil det måske i nær fremtid være muligt at give fornuftige oplysninger om, hvor mange levende personer, der sandsynligvis har sygdommen.

(1999/C 341/092)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0194/99
af Freddy Blak (PSE) til Kommissionen**

(11. februar 1999)

Om: OL-korruption

I forbindelse med nylige afsløringer om de tvivlsomme metoder, der blev brugt til at skaffe vinter-OL til Salt Lake City – i form af gratis seksuelle ydelser, stipendier, rejser og gunstige ejendomshandler til medlemmer af Den Olympiske Komité (IOC) – vil jeg gerne vide, om Kommissionen kan redegøre for, hvor mange EU-midler der bliver givet i støtte til De Olympiske Lege generelt, og om der er tilstrækkelig kontrol med, at midlerne bliver brugt som tilsigtet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja

(24. marts 1999)

Kommissionen har aldrig ydet noget tilskud til Den internationale olympiske Komité.

Kommissionen ydede i 1992 to direkte tilskud til organisationsudvalgene for De Olympiske Lege i Barcelona (6 mio. €) og Albertville (4mio. €) for at få Fællesskabets logo vist ved åbningsceremonien. Kommissionen imødekom dermed en opfordring fra bl.a. Europa-Parlamentet. Der skal i øvrigt mindes om, at legene foregik i to byer i Fællesskabet i 1987.

Der blev redegjort for Fællesskabets deltagelse i De Olympiske Lege i 1992 i en meddelelse om status over Det europæiske Fællesskabs deltagelse i De Olympiske Lege i 1992 ⁽¹⁾, der er blevet oversendt til Europa-Parlamentet og Rådet.

⁽¹⁾ KOM(92) 575 endelig. udg.

(1999/C 341/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0195/99**af Christof Tannert (PSE) til Kommissionen**

(11. februar 1999)

Om: EU-programmer i Namibia

Kan Kommissionen oplyse, hvornår, med hvilke omkostninger, i hvilket omfang, i hvilken region og sammen med hvilke partnere henholdsvis

- a) »Animal Disease Control Programme« og
- b) »Livestock Marketing Project«, som Kommissionen har støttet, er blevet gennemført/gennemføres i Namibia?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(18. marts 1999)

Støtten til husdyrbrug i Namibia indgår som led i en sektorpolitik, som Namibia har udarbejdet og indført, og hvis vigtigste elementer er bæredygtig udvikling, varige investeringer, sikring og genoptagning af foranstaltninger med nationale ressourcer og ansvarliggørelse af de nationale veterinærtjenester. Denne politik skal øge de små landbrugeres indtægter, sikre beskyttelsen mod endemiske sygdomme (dyresygdomme) og forbedre kødeksportkapaciteten.

Det er på denne baggrund, at Namibia har nydt fordel af det regionale program »SADC — Southern African animal disease control programme«, der beløber sig til over 1,4 millioner €. Programmet er ved at være afsluttet; gennemførelsen varetages af de nationale veterinærtjenester. Programmet tager primært sigte på at beskytte de namibiske besætninger mod oksens lungesyge (PPCB) og mund- og klovesyge. Det gennemføres næsten fuldstændigt blandt små landbrugere i kommunerne nord for karantæneafspærringen. Finansieringen dækker primært vaccinationer. Programmet har gjort det muligt at iværksætte undersøgelser om husdyrmarkedet og husdyrbrugets udvikling i landets nordlige områder. Det har også gjort det muligt at indlede en dialog om den nationale politik med henblik på at finde midler til direkte eller indirekte at finansiere vaccinationskampagnerne (indførelse af slagteafgifter for at dække disse omkostninger).

Namibia deltog oprindeligt ikke i programmet »Regional tsetse and trypanosomiasis programme«, men der blev alligevel afsat et vejledende beløb på 200 000 € specielt til Namibia til dette formål, således at landet har kunnet nyde fordel af regionalprogrammet. De nationale veterinærtjenester har ansvaret for at gennemføre dette program. Landet har selv finansieret størsteparten af udstyret og de hold, der deltager i aktiviteterne på landets område. Projektet er ved at blive afsluttet; videreførelsen af foranstaltningerne er sikret over det nationale budget.

Det nationale projekt med betegnelsen »Livestock marketing project« til et beløb af 3,75 millioner € er omfattet af en finansieringsaftale, der blev undertegnet den 20. december 1995. Projektet gennemføres i Namibias nordlige kommuner (nord for karantæneafspærringen) og sigter generelt mod at øge de små landbrugeres indtægter fra salg af husdyr. Projektet, som er iværksat af de nationale veterinærtjenester, består primært i at forbedre eller oprette 7 husdyrkarantænestationer, fra øst (Caprivi) til vest (Kunene), langs hele karantæneafspærringen. Aktiviteterne omfatter forbedring af infrastrukturer, boliger og kontorer, vandforsyning og køb af udstyr til de enkelte enheder. Det påhviler veterinærtjenesterne at forvalte disse enheder. Projektet er i tråd med den nationale udviklingspolitik for denne sektor og supplerer andre EF-interventioner, i og med at det bidrager til, at de små landbrugere i de nordlige områder får større ressourcer; dermed letter det gennemførelsen af udviklingsprogrammer i landdistrikterne og sikrer disses levedygtighed (støtte til oplysnings-tjenester, kooperativer og mikroprojekter). Desuden medvirker det til at styrke de regionale kampagner til bekæmpelse af dyresygdomme i denne region ved at beskytte dem mod en udbredelse af sygdommene syd for karantæneafspærringen. Og endelig styrker det landets kapacitet til at eksportere kød både til Sydafrika og til Fællesskabet fra handelszoner (inden for rammerne af Lomé-konventionens protokol om oksekød), således at valutaindtægterne sikres.

(1999/C 341/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0208/99**af Armelle Guinebertière (UPE) til Kommissionen***(12. februar 1999)*

Om: Støtte til fåreavl

Fåreavlernes indkomstniveau er blandt de laveste inden for landbrugssektoren. Faldet i priserne på fåre- og lammekød (det er på 50 % fra 1997 til 1998) bevirker, at der må træffes afgørelse om at støtte denne sektor.

Det ser for det første ud til, at budgetstabilisatoren, som indførtes i 1988 med henblik på beregning af EF-præmien for får, er virkningsløs. Den betydelige vækst i fårebestanden i EU er bremset efter indførelsen med 1992-reformen af præmierettigheder. Ikke desto mindre er landbrugspræmien fortsat fuldt berettiget.

For det andet må man frygte en ubalance: den ekstensiveringspræmie, der skal indføres i henhold til den fælles markedsordning for oksekød, risikerer at føre til blandede producenter (fåre- og oksehold) i mange områder med oksekødsproduktion. En tilsvarende foranstaltning, som optræder i forslaget til forordning om udvikling af landdistrikter, og som består i indførelse af en ekstensiveringspræmie for fåresektoren, ville være velkommen.

Finder Kommissionen ikke, at sådanne løsninger, om end de er knyttet til en ordning, som er afhængig af godtgørelse fra Fællesskabet, er nødvendige for at afhjælpe og forebygge vanskelighederne i denne sektor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(12. marts 1999)*

Det er sandt, at 1998 var et meget vanskeligt år for mange kødsektorer, og fårekødssektoren er ingen undtagelse. Priserne på fårekød faldt dog relativt mindre end for andet kød, og prisfaldet blev fuldt ud opvejet af moderfårspræmien, som steg med 50,3 % i forhold til året før. Sammenlignet med forrige års gennemsnit, faldt priserne på lammekød med 13,3 % i 1998.

Mens indkomstniveauet er lavere i fårekødssektoren end i mange andre sektorer, nyder den til gengæld godt af et relativt højt støtteniveau. Fårekødssektorens andel af udgifterne (7-8 %) på budgettet for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) er over fire gange større end sektorens endelige produktion.

Kommissionen har ikke til hensigt at foreslå en forhøjelse af basisprisen ved at fjerne stabilisatoren. Enhedssatsen på 7 %, som blev indført under 1992-reformen, blev udlignet ved indførelsen af præmien til udvikling af landdistrikterne for producenter i ugunstigt stillede områder. En ophævelse af stabilisatoren ville derfor så tvivl om udbetalingen af præmien til udvikling af landdistrikterne. En fjernelse af stabilisatoren ville ydermere forøge udgifterne på budgettet og således resultere i, at udgifterne til moderfårspræmien i 1998 ville blive forøget med ca. 25 % (365 mio. EUR).

Der foreligger heller ingen planer om at foreslå en ekstensiveringspræmie for fårekød. Det er sandt, at antallet af moderfår, som anmeldes i forbindelse med moderfårspræmien, medregnes i besætningstætheden i oksekødssektoren for at undgå forskelsbehandling mellem blandede producenter (fåre- og oksehold) og producenter, som udelukkende holder kvæg. Indførelse af en lignende ordning for fåreavlere ville derimod skade de producenter i visse regioner i EU, som ikke ejer tilstrækkeligt med jord til at kunne anmelde dette i en ansøgning om arealstøtte og dermed være berettiget til en ekstensiveringspræmie. I oksekødssektoren har der desuden siden 1993 eksisteret en ekstensiveringspræmie, uden at dette har haft nogen indvirkning på fårekødssektoren.

(1999/C 341/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0216/99**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(12. februar 1999)

Om: Bortskaffelse af affald i Thriasos-området — overtrædelse af direktiv 91/156 og 75/442

I Thriasos-området, som tegner sig for 5 % af Athen-regionens indbyggere, er der ved ministeriel afgørelse blevet valgt et sted til henholdsvis bortskaffelse af alt fast husholdningsaffald fra Athen-regionen (3.500 t/dag), forbrænding af alt smittefarligt hospitalsaffald fra samme region (30 t/dag) samt bortskaffelse af slam fra den biologiske rensning af alt byspildevand (150 t/dag) og af giftigt industriaffald (150 t/dag), uden at der er truffet nogen foranstaltninger til beskyttelse eller udskadeliggørelse heraf.

Denne afgørelse, som vel at mærke er i modstrid med holdningen i Vestattikas amtsråd med hensyn til mængder og kategorier, repræsenterer ikke alene en overtrædelse af direktiv 91/156 ⁽¹⁾ og 75/442 ⁽²⁾ om bortskaffelse af fast affald, idet afgørelsen er blevet truffet uden at være baseret på kriterier vedrørende fysisk planlægning og miljø, og evalueringen burde have omfattet mindst to forskellige bortskaffelsessteder, men også af direktiv 84/360 ⁽³⁾ og 85/337 ⁽⁴⁾, for så vidt som valget af sted ikke er blevet forhåndsgodkendt og der ikke er foretaget en undersøgelse af miljøvirkningerne.

Hvorledes Kommissionen på den baggrund gribe ind for at få EF-bestemmelserne behørigt gennemført, og det til fordel for et miljømæssigt særligt belastet område såsom Thriasos?

⁽¹⁾ EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

⁽²⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

⁽³⁾ EFT L 188 af 16.7.1984, s. 20.

⁽⁴⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(31. marts 1999)

Ifølge Kommissionens oplysninger om Thriasos-området har de græske myndigheder planlagt og iværksat to projekter, som sigter mod at forbedre affaldshåndteringen i Attika, nemlig en ny losseplads i Ano-Liossia og et forbrændingsanlæg til hospitalsaffald.

Disse projekter samfinansieres af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) gennem det operationelle flerfondsprogram for Attika og det operationelle flerfondsprogram for miljøet. Ifølge oplysninger fra medlemsstaten er disse projekter blevet underkastet en miljørisikovurdering, som er blevet foretaget i henhold til den græske lovgivning til gennemførelse af Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, hvorimod Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg, Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald og Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 om ændring af direktiv 75/442/EØF om affald ikke finder anvendelse.

Ifølge de samme oplysninger er de ovennævnte anlæg ikke beregnet til farligt affald medens metoden til bortskaffelse af slam fra spildevandsrensningsanlæg, er acceptabel i henhold til miljølovgivningen.

Derudover finansierer Samhørighedsfonden, som led i saneringen af Attikas affaldshåndtering, et rehabiliteringsprojekt for to tidligere lossepladser i henholdsvis Schisto og Ano Liossia.

Ifølge en affaldshåndteringsplan for Attika, som tidligere er blevet forelagt Kommissionen, planlægger de græske myndigheder andre projekter (herunder nye lossepladser), som vil blive gennemført i andre af Attikas lokaliteter, så snart de administrative og juridiske procedurer er afsluttet.

(1999/C 341/096)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0235/99
af Antonio Tajani (PPE) til Kommissionen**

(12. februar 1999)

Om: Kontrakter for arbejder i Leonardo da Vinci-lufthavnen ved Rom

Selskabet Aeroporti di Roma tildelte den 21.9.1998 de tre kontrakter for udførelsen af rengøringsarbejde og mindre vedligeholdelsesarbejder i Leonardo da Vinci (Fiumicino)-lufthavnen til følgende selskaber:

- Linda ApS.
- Snam Lazio Sud ApS.
- Bona Dea ApS.

Kan Kommissionen, i betragtning af Leonardo da Vinci-lufthavnens store betydning som international lufthavn, oplyse, om EU-bestemmelserne om konkurrence og kontrakter blev overholdt ved kontrakttildelingen?

**Supplerende svar
afgivet af Mario Monti på Kommissionens vegne**

(27. april 1999)

Kommissionen kan indledningsvis påpege, at der ikke er indkommet klager over det tilfælde, som det ærede parlamentsmedlem henviser til. Kommissionen vil dog kontakte de italienske myndigheder for at finde ud af, om fællesskabsbestemmelserne for offentlige aftaler er overholdt i forbindelse med tildelingen af rengørings- og mindre vedligeholdelsesarbejder i LeonardodaVinci-lufthavnen til de anførte virksomheder.

(1999/C 341/097)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0242/99
af Ulf Holm (V) til Kommissionen**

(12. februar 1999)

Om: CE-mærket vildleder forbrugerne

CE-mærket sættes på bl.a. legetøj, hjelme og elektroniske apparater som et bevis på, at producenten garanterer, at produktet opfylder de fælles sikkerhedskrav i EU. Kontrollen af, at produkterne opfylder sikkerhedskravene, foretages dog ikke på fabrikkerne, men af inspektører ude i forretningerne, hvor varerne sælges. Ekspertter fra den svenske forbrugerstyrelse har vurderet, at omkring 30 % af de solgte CE-mærkede legetøjsprodukter er fejlagtigt mærket. Der finder således en udbredt svindel sted, og som indebærer, at forbrugerne gives en falsk følelse af sikkerhed.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe, for at CE-mærkningssystemet virkelig vil indebære en sikkerhed for forbrugerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(25. marts 1999)

Produkter, som falder ind under anvendelsesområdet for direktiverne om teknisk harmonisering, som er udarbejdet efter den nye og globale metode (Rådets beslutning af 7. maj 1985 om en ny metode i forbindelse med teknisk harmonisering og standarder (!)), såsom legetøj og elektriske husholdningsapparater, kan kun markedsføres, hvis de opfylder de relevante direktivers væsentlige krav, især sikkerhedskravene. Den nye metodes produktoverensstemmelsesvurdering er fabrikantens eller importørens ansvar i henhold til de procedurer, der er fastsat i direktiverne, og som kan omfatte bistand fra bemyndigede organer (en uafhængig tredjepart). Anbringelsen af CE-mærket er en bekræftelse på, at denne procedure er afsluttet.

Kommissionen skønner, at problemet med den manglende overensstemmelse og den uberettigede anbringelse af CE-mærket, bl.a. kan løses ved at give fabrikanterne og importørerne bedre oplysning om deres forpligtelser, samt gennem en bedre markedsovervågning

Markedsovervågningen kan udføres på forskellige måder og på forskellige steder. Den er ikke begrænset til det endelige salgsted. Artikel 12 i Rådets direktiv 88/378/EØF af 3. maj 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om sikkerhedskrav til legetøj ⁽²⁾ fastslår, at kontrolmyndigheden kan få adgang til fabrikations- eller lagerstedet.

Direktivernes krav samt en tydeliggørelse af forpligtelserne med hensyn til markedsovervågning er forklaret i en vejledning om den nye metode, som snart vil blive offentliggjort. Markedsovervågningen hører under medlemsstaternes ansvar, og de skal have de nødvendige beføjelser til at kunne sikre overholdelsen af fællesskabsretten, herunder forbrugersikkerheden, hvad enten dette sker ved kontroller udført på fabrikationsstedet eller ved salgsstederne. Kommissionen har ligeledes forpligtet sig til at lancere initiativer for at forbedre markedsovervågningen for produkterne i henhold til handlingsplanen til fordel for det indre marked ⁽³⁾. Et af disse initiativer er et program for gensidig fællesinspektioner foretaget af overvågningsmyndighederne på de nationale markeder ⁽⁴⁾, som i øjeblikket er i gang. Det er programmets formål at identificere svaghederne ved og fremme forbedringerne de nationale markedsovervågningssystemer.

⁽¹⁾ EFT C 136 af 4.6.1985.

⁽²⁾ EFT L 187 af 16.7. 1988.

⁽³⁾ Meddelelse fra Kommissionen til Det Europæiske Råd, dok. CSE(97)1 endelig udg.

⁽⁴⁾ Program for legetøj, personlige værnemidler, maskiner, lavspændingsudstyr og elektromagnetisk kompatibilitet.

(1999/C 341/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0243/99

af Ulf Holm (V) til Kommissionen

(12. februar 1999)

Om: Kampen mod hiv/aids

Hvordan støtter EU kampen mod udbredelsen af hiv/aids i EU-landene?

Hvem modtager denne støtte?

Er der foretaget nogen vurdering af denne støtte? I givet fald hvad har resultatet været af denne vurdering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(25. marts 1999)

Fællesskabets foranstaltninger til bekæmpelse af AIDS gennemføres inden for rammerne af handlingsprogrammet vedrørende forebyggelse af AIDS og visse andre overførbare sygdomme som led i indsatsen inden for folkesundhed (1996-2000), der blev vedtaget ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 647/96/EF af 29. marts 1996 ⁽¹⁾.

Under dette program er der vedtaget en række aktioner, som er samlet i fire grupper:

- a) overvågning af og kontrol med overførbare sygdomme (herunder HIV/AIDS);
- b) bekæmpelse af smitteoverførsel;
- c) information, undervisning og uddannelse; og
- d) støtte til HIV/AIDS-ramte samt bekæmpelse af diskrimination.

Fællesskabsstøtten i henhold til dette program tildeles på grundlag af indkaldelse af forslag, der offentliggøres i EFT efter en procedure, der er fastsat i artikel 5 i afgørelse 647/96/EF, og modtagerne er ikke-statslige organisationer, forskningscentre på universiteter og offentlige institutioner, der beskæftiger sig med forebyggelse af AIDS. Kommissionen oversender hvert år en liste til Parlamentet med oplysninger om den støtte, der bevilliges under programmet (beløb, løbetid, fordeling og modtagere).

I artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse 647/96/EF er det fastsat, at der udarbejdes en midtvejsrapport og en endelig rapport ved afslutningen af handlingsprogrammet. Midtvejsrapporten, som i øjeblikket er under udarbejdelse, vil blive oversendt til Parlamentet og Rådet i løbet af andet kvartal 1999.

Lige siden 1983, kun to år efter at den første AIDS-diagnose blev stillet, har Kommissionen tillagt AIDS-forskningen en høj prioritering inden for de medicinske forskningsprogrammer. Inden for det fjerde rammeprogram (1994-1998) og mere specifikt Biomed 2-programmet støttes der i øjeblikket i alt 32 projekter, som direkte vedrører HIV/AIDS (med et samlet budget på 16 mio. €), og disse projekter vedrører en lang række emner, herunder udvikling af vaccine mod HIV og nye metoder i AIDS-terapien under hensyntagen til de relevante resistensproblemer. De vigtigste partnere i disse projekter er forskningsinstitutter, hospitaler og industrien.

Bestræbelserne på at opnå bedre resultater af forskningen i HIV-vaccine er et politisk mål, der videreføres i det femte rammeprogram (1998-2002), især under den overordnede aktion 2 »kontrol med overførbare sygdomme«. Der er i alt bevilliget 300 mio. € til forskning i overførbare sygdomme hos mennesker og dyr. For at sikre, at den europæiske forsknings bestræbelser kommer borgerne tilgode, er det femte rammeprogram udformet på en sådan måde, at der gennemføres en ny metode i forskningen, som organiseres for at møde de store socio-økonomiske udfordringer, det europæiske samfund står over for i dag. Den europæiske forskning i overførbare sygdomme vil fremover blive endnu mere målrettet mod udvikling af vaccine og nye strategier for diagnose, behandling og kontrol med overførbare sygdomme.

(¹) EFT L 95 af 16.4.1996.

(1999/C 341/099)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0252/99

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(12. februar 1999)

Om: Slaggebjerge fra skiferbrud i San Pedro de Trones (Castilla y León — Spanien)

San Pedro de Trones i León er truet af følgerne af de talrige slaggebjerge fra skiferbrud. Nogle af disse er op til 100 meter høje og har talrige revner og sprækker, hvilket har skabt frygt blandt indbyggerne for en eventuel nedstyrtning over landsbyen.

Hele denne situation har skabt alvorlige miljømæssige skader, som forhindrer de lokale bysamfund og myndigheder i at udvikle nogen form for aktivitet med økonomisk fordel, som f.eks. turisme.

Er Kommissionen bekendt med ovennævnte forhold?

Kan Kommissionen oplyse, om ovennævnte skiferbrud er i modstrid med et af følgende direktiver:

- a) direktiv 92/43/EØF (¹) om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter;
- b) direktiv 85/337/EØF (²) om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet;
- c) direktiv 87/216/EØF (³) om risikoen for større uheld i forbindelse med en række industrielle aktiviteter?

Finder Kommissionen ikke, at de kompetente myndigheder ufortrødent bør fastsætte rimelige grænser for omfanget og størrelsen af sådanne slaggebjerge? Er der i denne forbindelse fastsat sådanne grænser i noget direktiv?

Påtænker Kommissionen at pålægge de kompetente myndigheder snarest at udarbejde en teknisk undersøgelse af hver af de eksisterende slaggebjerge i San Pedro de Trones, på grundlag af hvilken der vil kunne udarbejdes en særlig handlingsplan for hver af disse, som indebærer indstilling af driften og en efterfølgende reetablering af området i forbindelse med hver af de slaggebjerge, som udgør en alvorlig risiko for lokalsamfundet?

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

(²) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

(³) EFT L 85 af 28.3.1987, s. 36.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(18. marts 1999)

Kommissionen har ikke kendskab til den situation, som det ærede parlamentsmedlem omtaler. Da spørgsmålet ikke oplyser skiferslagernes oprindelse, vil Kommissionen bede de spanske myndigheder om en nærmere beskrivelse af problemet.

Ved første øjekast kan Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ikke finde anvendelse. Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer ⁽¹⁾, som har erstattet tidligere bestemmelser, kan heller ikke finde anvendelse, såfremt affaldets bortskaffelse ikke stammer fra en specifik industri. Da det ærede parlamentsmedlem ikke nævner, at der findes et naturområde i nærheden af lokaliteten, kan Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter heller ikke finde anvendelse.

I henhold til Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald ⁽²⁾, skal medlemsstaterne forbyde ulovlig bortskaffelse af affald. Derudover, skal de træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre at affaldet nyttiggøres eller bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at der anvendes fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet.

⁽¹⁾ EFT L 10 af 14.1.1997.

⁽²⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

(1999/C 341/100)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0253/99
af Riccardo Nencini (PSE) til Kommissionen**

(12. februar 1999)

Om: Omplacering af ansatte på virksomheden Nuovo Pignone i Firenze

Virksomheden Nuovo Pignone, der er beliggende i Firenze og kontrolleres af General Electric, har bebudet, at den agter at omplacere 400 af sine i alt 3.100 ansatte.

Virksomheden har gennem de senere år haft et overskud på mellem 20 og 14 % (800 mia. på fire år), og de ordrer, den for nylig har vundet, gør det muligt for den at bevare en dominerende stilling på en stor del af markedet.

Firenze Kommune har ydet et betydeligt tilskud på nogle milliarder til etableringen af et uddannelsescenter beregnet til videreuddannelse af virksomhedens ansatte.

Desuden har Nuovo Pignone nydt godt af forskellige fællesskabsmidler til uddannelse af sit personale.

Agter Kommissionen på baggrund af ovenstående at gribe ind for at undgå, at virksomhedens ledelse omplacerer en så betydelig del af de ansatte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(6. april 1999)

En beslutning om at gennemføre kollektive afskedigelser skal under alle omstændigheder overholde bestemmelserne i Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kollektive afskedigelser ⁽¹⁾.

Fællesskabsretten tager hovedsagelig sigte på en styrkelse af beskyttelsen af arbejdstagerne i tilfælde af kollektive afskedigelser, idet den søger at mindske forskellene mellem de nationale lovgivninger i spørgsmålene om vilkår og procedurer og i spørgsmålet om foranstaltninger, der kan dæmpe følgerne af afskedigelserne for arbejdstagerne.

I artikel 2 i dette direktiv fastsættes det således, at arbejdsgiveren er »forpligtet til i tilstrækkelig god tid at indlede konsultationer med arbejdstagerens repræsentanter med henblik på at nå frem til en aftale«, når han påtænker at foretage kollektive afskedigelser. »Konsultationerne skal i det mindste dreje sig om mulighederne

for at undgå eller begrænse de kollektive afskedigelser samt at afbøde følgerne af disse ved hjælp af sociale ledsageforanstaltninger, der navnlig tager sigte på støtte til omplacering eller omskoling af de afskedigede arbejdstagere».

Intet tyder på, at fællesskabsretten eller de nationale bestemmelser ikke skulle være overholdt i den foreliggende sag. Under alle omstændigheder er det de nationale myndigheder og domstole, der i første række har kompetence til at behandle de juridiske konsekvenser af denne sag.

(¹) EFT L 225 af 12.8.1998.

(1999/C 341/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0256/99

af Manuel Porto (PPE) til Kommissionen

(5. februar 1999)

Om: Overtrædelser af konkurrencebestemmelserne i forbindelse med kraftvarmeproduktion i Portugal

De portugisiske myndigheder tildelte uden forudgående licitation med en protokol af maj 1987 det private konsortium SCORECO et reelt monopol på bortskaffelse, oplagring, forbrænding og endelig lagring af farligt industriaffald ved opfyldning.

Denne afgørelse blev truffet forud for det portugisiske ministerråds resolution, som afstikker de politiske rammer på området, til skade for andre eventuelle interesserede.

Formanden for den nævnte virksomhed er desuden bestyrelsesmedlem i EGF, en virksomhed med offentlig kapital, som har en dominerende stilling på det portugisiske affaldsmarked, og han har dermed særlig adgang til alle de oplysninger, som EGF modtager.

På baggrund af disse og andre ikke mindre påfaldende forhold, f.eks. anmodningen om tilladelse til etablering af kraftvarmeanlæg forud for offentliggørelsen af det lovdekret, som indeholder bestemmelser desangående, og inden afslutningen af den offentlige behandling af den VVM-vurdering, som skal gennemføres ifølge fællesskabsretten, rejser spørgsmålet om manglende overholdelse af EU's konkurrencepolitik sig.

Følgende to spørgsmål ønskes derfor besvaret:

1. Finder fællesskabsretten om konkurrencebestemmelser anvendelse for behandlingen af industriaffald?
2. Har de portugisiske myndigheder i bekræftende fald overholdt disse bestemmelser med hensyn til alle de interesserede parters lige mulighed for at foreslå professionelle løsninger af disse alvorlige miljøproblemer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(15. marts 1999)

Der skal ikke herske tvivl om, at EF's konkurrenceregler (EF-traktatens artikel 85 til 94) finder anvendelse i sektoren for behandling af industriaffald. Tilbud om tjenesteydelser mod betaling er nemlig som regel en økonomisk virksomhed, der henhører under disse bestemmelser, og derfor må såvel virksomhederne som de offentlige myndigheder overholde de regler, der har til formål at sikre, at konkurrencen i fællesmarkedet ikke hindres, indskrænkes eller forvrides.

Reglerne forbyder konkurrencebegrænsende aftaler mellem virksomheder og misbrug af dominerende stilling på markedet, når en sådan aftale eller adfærd kan påvirke samhandelen mellem medlemsstater i væsentlig grad. De forbyder også statslig regulering, når staten herved får virksomheder til at antage en konkurrencebegrænsende praksis, der kan påvirke samhandelen mellem medlemsstater eller øge virkningerne af en sådan praksis.

Oplysningerne i det ærede medlems forespørgsel viser imidlertid ikke, at der findes en sådan konkurrencebegrænsende praksis i Scoreco-konsortiet, der hævdes rent faktisk at have monopol på behandling af farligt industriaffald i Portugal. De foreliggende oplysninger er ikke tilstrækkelige for Kommissionen til at afgøre, om EF's konkurrenceregler er overtrådt eller ej.

Kommissionen har ikke kendskab til eventuelle uregelmæssigheder i forbindelse med tildelingen af den offentlige indkøbsaftale, som det ærede medlem henviser til. Det er ikke muligt at vurdere denne sag udelukkende på grundlag af oplysningerne fra det ærede medlem.

Kommissionen vil foretage sig det nødvendige for at undersøge, om tildelingen af denne offentlige indkøbsaftale er sket i overensstemmelse med EF-retten vedrørende offentlige indkøbsaftaler. I den forbindelse vil den også gennemgå alle yderligere oplysninger, som det ærede medlem måtte fremsende.

(1999/C 341/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0260/99
af Maartje van Putten (PSE) til Kommissionen

(5. februar 1999)

Om: Gennemførelse af CITES-bestemmelserne i Grækenland

I september 1998 udsendte CITES-konventionens sekretariat en meddelelse, hvori alle CITES-konventionens parter opfordredes til at standse handelen med Grækenland, fordi dette land ikke har bestræbt sig tilstrækkeligt på at gennemføre CITES-konventionen og de tilhørende EU-retsakter i sin nationale lovgivning.

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes den snarest agter at få Grækenland til omsider at gennemføre nationale lovbestemmelser vedrørende CITES, og agter Kommissionen at bistå Grækenland med at løse denne opgave?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(12. marts 1999)

Efter at have konstateret at Grækenland ikke havde taget de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af forordning (EF) 338/97 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed ⁽¹⁾, besluttede Kommissionen i oktober 1998 at indbringe sagen for domstolen på grundlag af EF-traktatens artikel 169.

De græske myndigheder har i mellemtiden meddelt Kommissionen teksten til lov 2637/98, der blev vedtaget den 27. august 1998. Herved indfører Grækenland et nyt regelsæt om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen, i henhold til forordningen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter ⁽²⁾. Kommissionen undersøger for øjeblikket, om denne tekst er overensstemmende med forordning (EF) 338/97.

⁽¹⁾ EFT L 61 af 3.3.1997.

⁽²⁾ EFT L 384 af 31.12.1982.

(1999/C 341/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0261/99
af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen

(5. februar 1999)

Om: Offentliggørelse af nationale indikativprogrammer og udbudsprocedurer i tilknytning til Lomé-konventionen

Forvaltningen af visse aspekter af Den Europæiske Udviklingsfond har hidtil været præget af utilstrækkelig gennemsigtighed og problemer for eventuelle tilbudsgivere med at få udleveret de oplysninger, der er nødvendige for at kunne deltage på lige fod med andre i udbudsprocedurerne i forbindelse med projekterne under de nationale indikativprogrammer.

Med de moderne informationsteknologier er det ellers let at løse dette problem. F.eks. kan Kommissionen på Internettet offentliggøre ordlyden af de nationale indikativprogrammer, udbudsprocedurerne, listen over de virksomheder (eller andre enheder), der deltager i udbudsprocedurerne, og resultaterne heraf.

På denne baggrund bedes Kommissionen oplyse

1. om og i givet fald hvornår den agter at offentliggøre alle oplysninger om de nationale indikativprogrammer og udbudsprocedurerne under Den Europæiske Udviklingsfond?
2. hvilke forhold (i Kommissionen og/eller Rådet) der hidtil har forhindret efterkommelsen af dette fundamentale krav?
3. om der findes nogen bestemmelser om, at der skal foreligge en eksplicit tilladelse fra AVS-landene, inden oplysninger om Den Europæiske Udviklingsfond må offentliggøres?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(10. marts 1999)

1. Kommissionen sørger for offentliggørelsen af udbudene for de projekter, der bliver finansieret under Den Europæiske Udviklingsfond (EUF), dels i De Europæiske Fællesskabers Tidende og dels på Internet. Således bliver udbud af bygge- og anlægskontrakter til et beløb på mere end 5 millioner EUR og for indkøbskontrakter til et beløb på mere end 100000EUR samt bekendtgørelser om forudgående udbudsprocedurer for levering af tjenesteydelser til et beløb på mere end 2 millioner EUR offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende, serie S. Disse oplysninger er ligeledes til rådighed på on-line databasen »TED« (»tenders electronic daily«) og på et websted for Generaldirektoratet for Udvikling. Udbudene af bygge- og anlægskontrakter og indkøbskontrakter under disse beløb vil blive offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende eller i den lokale presse i det pågældende land.

Desuden er et websted under forberedelse med en oversigt over alle udbud for hjælpeprogrammer for tredjelande og vil snart være til rådighed på et Internet-sted for Fællesskabets Eksterne Forbindelser. Denne tjenesteydelse har også påbegyndt arbejdet med at harmonisere udbudsprocedurerne for kontrakter om tjenesteydelser, indkøbskontrakter og bygge- og anlægskontrakter, der er indgået inden for rammerne af Fællesskabets samarbejde til fordel for tredjelande.

Listen over tilbudsgivere offentliggøres ikke. Hvad angår resultaterne af udbudene, offentliggør Kommissionen årligt en rapport, der for hver udbudsprocedure angiver antallet af tilbudsgivere og deres nationalitet, samt navnet på den tilbudsgiver, der har fået tildelt kontrakten.

2. Der findes ingen interne hindringer i Kommissionen eller Rådet for en offentliggørelse af kontrakterne. Det skal dog understreges, at offentliggørelsen af internationale udbud er en praksis, som allerede er blevet anvendt af Fællesskabet fra EUF's begyndelse.

3. Hvad angår de nationale indikativprogrammer, har Kommissionen af hensyn til en større gennemsigthed besluttet at stille al nødvendig dokumentation til rådighed på Internet, forudsat at myndighederne i landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-staterne) tillader dette.

(1999/C 341/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0264/99

af Jesús Cabezón Alonso (PSE) til Kommissionen

(17. februar 1999)

Om: Statsstøtte til spanske elselskaber

Liberaliseringen af elektricitetsmarkedet vil ifølge den spanske regerings skøn medføre ekstra omkostninger for den spanske elsektor. Med henblik på at afbøde virkningerne heraf har den spanske regering anmodet Kommissionen om at godkende, at der ydes en støtte på i alt 1,37 billioner pesetas til sektoren som kompensation for åbningen af det spanske elmarked for konkurrence.

Er denne støtte forenelig med EU-bestemmelserne for fri konkurrence?

Agter Kommissionen at indlede en undersøgelse eller tage andre skridt med henblik på at konstatere, hvorvidt den nævnte foranstaltning er konkurrenceforvridende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(18. marts 1999)

De spanske myndigheder sendte den 18. februar 1998 Kommissionen en anmeldelse af overgangsordningen for elmarkedet i overensstemmelse med artikel 24, stk. 2, i Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet ⁽¹⁾, og ordningen blev ligeledes for alle tilfældes skyld anmeldt den 29. januar 1999 i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 93, stk. 3.

Kommissionen er i færd med at undersøge indholdet af disse anmeldelser. Det er derfor for tidligt at udtale sig om arten af denne foranstaltning og om, hvorvidt den er forenelig med EF-bestemmelserne om fri konkurrence, samt om, hvorvidt proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, kan indledes.

⁽¹⁾ EFT L 27 af 30.1.1997.

(1999/C 341/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0265/99**af Jesús Cabezón Alonso (PSE) til Kommissionen**

(17. februar 1999)

Om: Støtte til skibsværfter

Hvordan kan det være, at Kommissionen indleder en sag mod Spanien på grund af en formodet statsstøtte til skibsværfter, når man samtidig kan se, hvordan den illoyale konkurrence fra Sydkoreas side i skibsbygningssektoren får stadig lettere spil, bl.a. under anvendelse af støttemidler fra IMF?

Hvordan skal de europæiske skibsværfter under sådanne omstændigheder kunne klare sig i konkurrencen med de sydkoreanske værfter?

Hvad er Kommissionens syn på den illoyale konkurrence fra Sydkorea?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Sir Leon Brittan

(18. marts 1999)

Kommissionen har ganske rigtigt indledt en undersøgelsesprocedure i forbindelse med de særlige skattelempelser på 111 millioner € (dvs. 18,451 milliarder pesetas), som der i 1998 blev ydet til offentlige handelsmæssige skibsværfter i Spanien. Kommissionen tvivler på, at disse særlige skattelempelser er i overensstemmelse med dens beslutning fra 1997 om undtagelsesvis at tillade bistand til omstrukturering af skibsværfter, som ellers ville have været forbudt efter de EF-forskrifter, der gælder for statsstøtte til skibsbygningsindustrien. Der er derfor tale om en eventuel konkurrencefordrejning inden for Fællesskabet.

Hvad angår lånene fra Den Internationale Valutafond (IMF), skulle disse bruges til at stabilisere den koreanske centralbanks reserver. Desuden tilkommer det IMF at undersøge, om den internationale bistand anvendes korrekt, og lade udbetalingen af de successive trancher være betinget af, at Korea overholder de betingelser, det har fået pålagt.

Kommissionen er på sin side sammen med de medlemsstater, der er medlemmer af IMF, fortsat meget opmærksom på spørgsmålet om anvendelsen af den finansielle bistand, de internationale institutioner har ydet til Korea. Den forsikrer sig navnlig om, at disse lån ikke anvendes til ulovlig støtte til værfterne, og at landet fortsat overholder sine internationale forpligtelser. Kommissionen vil, såfremt den får forelagt beviser på illoyal praksis, være rede til at anvende sine handelspolitiske instrumenter for at imødegå en sådan situation. I den sammenhæng er det klart, at iværksættelsen af OECD-aftalens bestemmelser ville have givet Fællesskabet yderligere muligheder for at bekæmpe sådanne former for illoyal praksis på effektiv vis.

Til trods for den finansielle krise i Asien, som i Korea har givet sig udslag i en kraftig devaluering af won'en og en særdeles aggressiv prispolitik hos de koreanske værfter, har EF's skibsværfter i 1998 formået at opretholde en mere end hæderlig plads på verdensmarkedet (fra januar til september 1998 gik 29 % af de nye ordrer i kompenseret tonnage til EF, mod 22 % til Korea).

(1999/C 341/106)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0270/99
af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen**

(17. februar 1999)

Om: Manglende gennemskuelighed i CEDEFOP

Kommissær Liikanen svarede (den 22. januar 1999) på min forespørgsel E-3391/98 ⁽¹⁾ om CEDEFOP's funktion, at »Kommissionen ikke har noget at tilføje til sit tidligere svar på forespørgsel E-2549/98« ⁽²⁾.

Jeg har gentagne gange henledt Kommissionens opmærksomhed på de besynderlige procedurer for ansættelse i CEDEFOP, som skader institutionens image og (uden grund) nedsætter dens værtslands omdømme.

I den græske presse (dagsaviser og tidsskrifter) vokser antallet af beskyldninger, og kandidaterne til de opslåede stillinger i CEDEFOP protesterer over den manglende gennemskuelighed, som hersker, men Kommissionen erklærer i sine svar, at den »ikke har noget at tilføje«, og dækker derved over de manipulationer, der foregår.

Hvornår vil Kommissionen beslutte at beskæftige sig seriøst med ansættelserne i CEDEFOP (og andre decentrale EU-institutioner), som fortsat foregår på uigennemskuelig vis og bidrager til at skade institutionens rygte yderligere?

Mener Kommissionen ikke, at den omgående bør skride ind og effektivt efterprøve disse beskyldninger om manglende gennemskuelighed inden for de pågældende institutioner, så den ikke længere kan anklages for tilsløring, hvilket uundgåeligt ville medføre, at der til stadighed blev stillet mistillidsforslag imod Kommissionen indeholdende alvorlige anklager imod personer med politisk og tjenstligt ansvar inden for Kommissionen?

⁽¹⁾ EFT C 207 af 21.7.1999, s. 63.

⁽²⁾ EFT C 118 af 29.4.1999, s. 92.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(31. marts 1999)

Kommissionen har intet at føje til sine tidligere svar på skriftlig forespørgsel E-2549/98 og 3391/98.

(1999/C 341/107)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0271/99
af Manuel Escolá Hernando (ARE) til Kommissionen**

(17. februar 1999)

Om: Omledning af vand og Samhørighedsfonden

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer har for nylig udgivet en publikation med titlen Evaluación Hidrológica España/Portugal (Vurdering af de hydrologiske forhold i Spanien og Portugal).

I denne publikation foreslår konsulentfirmaet Montgomery Watson (MLW), at der gennemføres forskellige undersøgelser, bl.a. med hensyn til omledning af vand mellem forskellige vandløbssystemer i Spanien og med hensyn til analyse af finansieringen af vandbygningsværker og udvikling af retningslinjer, der giver EU mulighed for at bidrage til udvikling af vandbygningsværker med flere anvendelsesmuligheder. Blandt de foranstaltninger, der straks bør iværksættes, anføres også etablering af infrastruktur til forbindelse af vandløbssystemer. På baggrund heraf bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

Har Kommissionen gennemført nogen af de af MLW foreslåede undersøgelser eller givet ordre til, at de gennemføres?

Anser Kommissionen det for nødvendigt at gennemføre undersøgelser af muligheden af at forbinde Ebroflodens vandløbssystem med andre vandløbssystemer?

(1999/C 341/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0272/99**af Manuel Escolá Hernando (ARE) til Kommissionen**

(17. februar 1999)

Om: Omledning af vand og Samhørighedsfonden

På side 11 i den publikation om vurdering af de hydrologiske forhold i Spanien og Portugal («Evaluación hidrológica España/Portugal»), som Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer for nylig har udgivet, anføres det, at de spanske myndigheder i en skrivelse af 8. november 1995 fremsatte forskellige bemærkninger til den af konsulentfirmaet MWL udarbejdede rapport, der gengives i ovennævnte publikation, vedrørende omledning af vandressourcer fra et vandløbssystem til et andet, som er nødvendig for at afhjælpe de alvorlige strukturproblemer, der findes i talrige spanske regioner.

Er Kommissionen enig i denne opfattelse? Mener Kommissionen, at der findes andre alternative muligheder, som ikke indebærer iværksættelse af arbejder, der vil støde på stor politisk og social modstand?

(1999/C 341/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0273/99**af Manuel Escolá Hernando (ARE) til Kommissionen**

(17. februar 1999)

Om: Omledning af vand og Samhørighedsfonden

Ifølge side 13 i den spanske version af en publikation udgivet af Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer anfører konsulentfirmaet MLW, som blev engageret af Samhørighedsfonden med henblik for at udarbejde en rapport om de hydrologiske forhold i Spanien og Portugal, at overførsel af vand mellem forskellige vandløbssystemer bør betragtes som den mest stabile og hensigtsmæssige måde til at udligne den vandmangel, der skyldes uregelmæssig fordeling af vandressourcerne i tidsmæssig og geografisk henseende. På side 15 anføres ligeledes som det vigtigste resultat, at disse undersøgelser peger mod muligheden af at udvikle ressourcerne ved at øge reguleringen af flodernes gennemstrømningsmængde samt at omlede vandoverskuddet fra Spaniens nordlige del til den sydlige og østlige del.

Endelig – for ikke at komme med flere eksempler – står der på side 19 under overskriften om planlagte forbedringer, at der foreslås to hovedgrupper af foranstaltninger for at afhjælpe situationen med vandmangel i visse vandløb,... omfordeling af vandet mellem vandløbssystemerne via omledning... Den eneste reelle mulighed for at løse problemerne med vandmangel i vandløbssystemerne er at iværksætte arbejder til omledning af vandressourcerne. De planlagte omledninger er Norte-Duero- projektet og Ebro-projektet (sidstnævnte vil overføre 1.855 hm³).

I betragtning af at firmaet MWL's dokumentation, som gengives i den omtalte publikation, blev udarbejdet under den socialistiske regering, og at den spanske regering siden 1996 har været af en anden partifarve, bedes følgende oplyst:

- Er Kommissionen enig i MWL's oplysninger i publikationen med hensyn til behovet for at gennemføre omledning af vand fra Ebro? Mener Kommissionen i bekræftende fald, at Samhørighedsfonden kunne være et passende finansielt instrument til dette formål?
- Har den nuværende spanske regering over for Kommissionen givet udtryk for sin holdning til oplysningerne og forslagene i MWL's rapport om det hensigtsmæssige i at gennemføre omledning af vand fra Ebro-floden til andre vandløb og de dermed forbundne finansieringsmuligheder?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies
på skriftlige forespørgsler E-0271/99, E-0272/99, E-0273/99**

(25. marts 1999)

Montgomery-Watson-rapporten, som Samhørighedsfonden finansierede, indeholder en analyse og en sammentragning af oplysninger om vandressourcerne på Den Iberiske Halvø og angiver forskellige muligheder for at forbedre vandforsyningen især i de mest ekstreme situationer. Det er i denne forbindelse, at man har overvejet at omlede vand fra nogle vandløbssystemer til andre bl.a. som alternativ eller supplement til andre metoder.

Kommissionen mener, at der i nævnte rapport er foretaget en relevant undersøgelse, og at rapporten ved flere af sine forslag har sat skub i debatten. Det drejer sig om en ekspertundersøgelse og ikke om et dokument, der udtrykker Kommissionens holdning til et valg, der henhører under medlemsstaternes kompetence.

Indtil dags dato har Kommissionen ikke bestilt andre undersøgelser. I øvrigt har de spanske myndigheder ikke forelagt Kommissionen en ansøgning om støtte fra Samhørighedsfonden for at omlade vand fra Ebro-floden. Hvis Kommissionen forelægges en sådan ansøgning, vil den blandt sine interventionsinstrumenter vælge det instrument, der til sin tid giver den bedste løsning på problemet. En forudsætning for EF-finansiering af ethvert projekt ifølge passende finansielle instrumenter er, at det ligger på linje med både EF-retten og EF-politikken på området, herunder miljøpolitikken.

Kommissionen vil understøtte alle bestræbelser på at opnå en mere rationel udnyttelse af vandressourcerne ved at tage hensyn til de socio-økonomiske aspekter og prioritere de bestående ressourcer (vedligeholdelse og forbedring af vandnettene og udryddelse af vandtab), før den tilskynder til nye infrastrukturer, hvis omkostninger ikke kan begrundes eller forsvares. Den bekræftede i så henseende retningslinjerne i sit forslag til ramedirektivet for vand ⁽¹⁾.

Ved i 1998 i forbindelse med EU-initiativet Interreg II C at godkende de portugisiske og spanske operationelle programmer for bekæmpelse af tørke afsatte Kommissionen i øvrigt midler til at forske i og iværksætte de mest passende løsninger for de pågældende vandløbssystemer.

⁽¹⁾ KOM(97) 49 endelig udg., ændret ved KOM(98) 76 endelig udg.

(1999/C 341/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0275/99
af Riccardo Nencini (PSE) til Kommissionen

(17. februar 1999)

Om: Situationen for kvinder med børn i italienske fængsler

Italienske fængsler huser endnu i dag 52 børn under tre år, fordi deres mødre afsone straffe af forskellige længde.

Fængselslivet har en dyb negativ indvirkning på deres opvækst og opdragelse.

Desuden er deres antal ikke så højt, at der ikke kunne findes andre måder, hvorpå deres mødre kunne afsone straffen for de forbrydelser, de har begået.

De retningslinjer, Europa-Parlamentet har vedtaget for nydelse af menneskerettighederne og de borgerlige rettigheder, er i åbenbar modstrid med en fængselsordning af denne art, som berører meget små børn.

Agter Kommissionen straks at gribe ind over for den italienske regering for at give fængslede mødre mulighed for at passe og opdrage deres børn inden for et andet system end fængselsystemet, således at der kan ske overholdelse af de mest elementære af de principper, der ligger til grund for de europæiske retningslinjer for frihed og nydelse af menneskerettighederne og de borgerlige rettigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anita Gradin

(31. marts 1999)

Kommissionen understreger nødvendigheden af at respektere menneskerettighederne. Kommissionen støtter navnlig forbedringerne i fængselsforholdene i Fællesskabet i overensstemmelse med den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettighederne og de generelle fængselsregler for behandling af fanger vedtaget af Europarådet i 1973.

Fængselsforholdene i medlemsstaterne hører imidlertid ind under de nationale myndigheders ansvar. Denne situation kan eventuelt ændres i en vis grad med Amsterdam-traktatens ikrafttræden. Den nye artikel 31 i traktaten om Den Europæiske Union indeholder bestemmelser om, at der i nødvendigt omfang skal ske en tilnærmelse af reglerne for, hvad der udgør kriminelle handlinger, straffene og samarbejdet vedrørende retspleje, navnlig fuldbyrdelse af afgørelser. Sådanne foranstaltninger er en del af instrumenterne til opnåelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed og bør tage sigte på et højt sikkerhedsniveau gennem forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet.

(1999/C 341/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0278/99**af Riccardo Nencini (PSE) til Kommissionen***(17. februar 1999)*

Om: Støtte til vinavlere ramt af kraftige haglbyger i Massa, Carrara og Montignoso (Toscana)

Den 10. april 1998 ramte nogle særdeles kraftige haglbyger vinmarker og olivenlunde i kommunerne Massa, Carrara og Montignoso (Toscana).

Der regnes med skader på 1998-høsten svarende til mellem 45 og 60 %.

Vinproduktionen tegner sig for en betydelig del af velstanden i regionen.

Der er ligeledes sket store skader på vinstokkene.

Agter Kommissionen at hjælpe områdets vinavlere med formålsbestemt økonomisk støtte, således som den tidligere har gjort i lignende tilfælde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(1. april 1999)*

I den fælles markedsordning for vin er der ikke generelt fastsat støtte i tilfælde af skader som følge af uvejr. Reglerne i denne markedsordning omfatter i øvrigt ikke støtte efter produktion eller areal.

Kun i artikel 78 i Rådets grundforordning (EØF) 822/87 af 16. marts 1987 om den fælles markedsordning for vin ⁽¹⁾, er der en henvisning til naturkatastrofer forstået på den måde, at vinavlerne kan fritages fra visse forpligtelser såsom obligatorisk destillation, hvilket ikke er aktuelt i det foreliggende tilfælde.

Med hensyn til haglskader bør det i øvrigt erindres om, at denne type skade normalt dækkes af landbrugsforsikringerne.

Med hensyn til mulighederne for EF-støtte til vinavlere, der har behov for at omplante vinarealer, der er skadet af hagl, åbner den nuværende EF-lovgivning to muligheder på medlemsstaternes eget initiativ: dels national støtte til investeringer i beplantning af vinarealer på grundlag af kriterierne i Kommissionens forordning (EØF) 2741/89 af 11. september 1989, om kriterierne for anvendelse af artikel 14 i Kommissionens forordning (EØF) 822/87 om den nationale støtte til beplantning af vindyrkningsarealer ⁽²⁾ (denne støtte skal forinden meddeles Kommissionen) og dels EF-støtte via Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Udviklingssektionen, til områder under mål 1 og 5b). I så tilfælde følges den procedure, der er fastsat i EU-støtterammen med henblik herpå, eventuelt med ændring af driftsprogrammet efter Rådets forordning (EØF) 2052/88 af 24. juni 1988 om strukturfondenes opgaver og effektivitet samt om samordningen af deres interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter ⁽³⁾. Denne støtte ydes eventuelt i forbindelse med det samlede programmeringsdokument, hvis iværksættelse henhører under den pågældende medlemsstat og det pågældende område. De kommuner, som det ærede medlem omtaler, falder dog ikke ind under mål 5b).

⁽¹⁾ EFT L 84 af 27.3.1987.

⁽²⁾ EFT L 264 af 12.9.1989.

⁽³⁾ EFT L 185 af 15.7.1988.

(1999/C 341/112)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0279/99
af Riccardo Nencini (PSE) til Kommissionen**

(17. februar 1999)

Om: Administrative sanktioner på skatteområdet

Lovdekret nr. 472/97 indeholder bestemmelser om administrative sanktioner på skatteområdet.

I henhold til disse bestemmelser påhviler ansvaret for betalingen af den bøde, der idømmes for overtrædelser af skattereglerne begået af en juridisk person, den involverede fysiske person.

I kraft af denne nye sanktionsordning, der har været gældende siden den 1.4.1998, er det den fysiske person, der har medvirket ved overtrædelser af skattereglerne, der idømmes skattebøden, uanset om vedkommende person har handlet i sin egenskab af administrator eller ansat i en virksomhed.

Princippet om, at ansvaret påhviler administratorer og/eller ansatte, synes ikke at være indført i nogen anden EU-medlemsstat.

Agter Kommissionen på baggrund af gældende EU-retsakter at undersøge korrektheden af den ovenfor beskrevne fremgangsmåde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(1. april 1999)

Da der ikke findes nogen EF-harmonisering af sanktioner på skatteområdet, står det medlemsstaterne frit for at fastsætte de skattemæssige sanktioner, skatteyderne kan idømmes, dog under forbehold af, at EF-traktatens almindelige principper, bl.a. princippet om, at der ikke må udøves forskelsbehandling, overholdes.

Eftersom artikel 5 og 11 i lovdekret nr. 472/97 af 18. december 1997 ikke synes at indeholde foranstaltninger, der giver anledning til forskelsbehandling, er EF-retten således ikke til hinder for, at disse artikler giver mulighed for at idømme juridiske persons ledere eller ansatte skattebøder som følge af deres handlinger som led i den juridiske persons virke.

I øvrigt agter Kommissionen ikke at fremsætte forslag om harmonisering af skattesanktioner i EF.

(1999/C 341/113)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0280/99
af Riccardo Nencini (PSE) til Kommissionen**

(17. februar 1999)

Om: Ponte Vecchio (Firenze)

Ponte Vecchio og de tilstødende kvarterer i Firenzes historiske centrum figurerer på Unescos liste over verdens mest værdifulde kulturarv.

I årenes løb har de forskellige tilsynsførende i Ministeriet for Kultur- og Miljøværdier henledt de lokale og nationale myndigheders opmærksomhed på behovet for at valorisere og bevare denne arv ved ikke at udsætte den for den risiko, der er forbundet med alt for store turiststrømme, og for forarmelse som følge af tilstedeværelsen af uautoriserede gadehandlere og stigende mikrokriminalitet.

De hidtil truffne foranstaltninger har vist sig utilstrækkelige til at kunne begrænse vandalismen og sikre beskyttelsen af kunstarven og af håndværkerværkstederne og butikkerne i nævnte bydel, og Ponte Vecchio og de tilstødende kvarterer er derfor dagligt udsat for risiko.

Agter Kommissionen på baggrund af ovenstående at henvende sig til myndighederne i Firenze og til de nationale italienske myndigheder for at få disse til at sikre bevarelsen og valoriseringen af en meget værdifuld kunstnerisk og historisk arv, som figurerer på Unescos liste over verdens mest værdifulde kulturarv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja

(23. marts 1999)

Although fully understanding the worries expressed by the Honourable Member, the Commission would inform him that, on the basis of Article 128 and the principle of subsidiarity enshrined in the EC Treaty, any measures for the protection of cultural heritage are the exclusive responsibility of the national or regional authorities.

(1999/C 341/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0282/99

af Riccardo Nencini (PSE) til Kommissionen

(17. februar 1999)

Om: Beklagelig miljø- og sundhedsmæssig situation i Tamburi-kvarteret i Taranto

I Taranto og navnlig i byens Tamburi-kvarter, som er nabo til stålvirksomheden Ilva og et Shell-raffinaderi, har der gennem længere tid kunnet konstateres en beklagelig miljø- og sundhedsmæssig situation. I 1997 viste tallene for den konstaterede forekomst af kræftsvulster på ubestridelig vis, at Taranto indtager en af de første pladser på verdensranglisten over de byer, der er udsat for størst risiko som følge af miljøforurening.

Ca. 90 % af de materialer, der anvendes af Ilva, indeholder asbest (ifølge analyser foretaget af ASL i Taranto), hvilket giver anledning til en forhøjet forekomst af hermed forbundne sygdomme.

Har Kommissionen kendskab til denne situation, og agter den at træffe foranstaltninger i denne forbindelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(31. marts 1999)

Kommissionen har ikke kendskab til den situation, det ærede medlem nu omtaler.

For så vidt angår forebyggelse eller reduktion af luftforureningen, må det antages, at Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg ⁽¹⁾ gælder for de metalindustri-virksomheder og det raffinaderi, det ærede medlem omtaler. I henhold til dette direktiv skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der ved drift af sådanne anlæg stilles krav om forudgående godkendelse fra de kompetente myndigheders side. En godkendelse kan kun gives, når der er truffet alle passende foranstaltninger til at forebygge luftforurening, herunder anvendelse af den bedste tilgængelige teknologi, medmindre sådanne forebyggende foranstaltninger medfører uforholdsmæssigt store omkostninger. Myndighederne skal ligeledes sikre sig, at driften af anlægget medfører betydelig luftforurening. Medlemsstaterne skal ligeledes gennemføre en politik og en strategi med passende foranstaltninger med henblik på at tilpasse de eksisterende anlæg til den bedste tilgængelige teknologi.

Olieraffinaderier og anlæg til metalproduktion og forarbejdning er udtrykkeligt medtaget i direktivets bilag I. Asbest indgår i bilag II, som er listen over de vigtigste forurenende stoffer.

Der er dog ikke i direktivet fastsat emissionsgrænseværdier for forurenende stoffer.

På grundlag af de oplysninger, det ærede medlem er fremkommet med, er det ikke muligt at slutte, at der har været tale om overtrædelse af fællesskabslovgivningen.

⁽¹⁾ EFT L 188 af 16.7.1984.

(1999/C 341/115)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0284/99
af Irini Lambraki (PSE) til Kommissionen**

(17. februar 1999)

Om: Kvoter for tobakssorten Katerini

I Kommissionens seneste forslag vedrørende garantitærskler for tobak for de enkelte medlemsstater samt for 1999-, 2000- og 2001-høsten fastlægges der for første gang en kvote for sorten Katerini for Italien. Kommissionens repræsentant for landbrug har påpeget, at dette skete efter en anmodning fra en privat forarbejdningsevirsomhed, som foretog nogle forsøg med denne sort i Italien.

Kan Kommissionen, idet der ses bort fra tvivlsspørgsmålene i forbindelse med Kommissionens omgående imødekomme af denne konkrete anmodning, forelægge oplysninger vedrørende den ovennævnte private forarbejdningsevirsomheds aktiviteter samt alle øvrige informationer (sted, tidsperiode, resultater) vedrørende den forsøgsproduktion, som virksomheden har gennemført?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(17. marts 1999)

I beretningen til Rådet og Europa-Parlamentet om den fælles markedsordning for råttobak ⁽¹⁾ understregede Kommissionen nødvendigheden af, at kvoten for de bedste sorter udvides til skade for kvoten for de sorter, der er svære at afsætte, og som opnår uacceptabelt lave priser. I sektion V, stk. 3, punkt b4, i nævnte dokument (s. 38) er det fastsat, at kvoten for gruppe V – sun-cured – bør justeres i nedadgående retning, og de pågældende mængder overføres til andre grupper såsom VI og VII, uden at EF-budgettet berøres.

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at forslaget til Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EØF) 2075/92 og om fastsættelse af præmier og garantitærskler for tobak i blade pr. sortgruppe og pr. medlemsstat for 1999-, 2000- og 2001-høsten ⁽²⁾ tager sigte på denne omlægning ved at overføre kvoter fra gruppe V til gruppe VII i Italien. Der er foretaget forsøg på at indføre sorter fra gruppe VII i denne medlemsstat fra 1997-høsten i produktionsområdet Puglia, og resultaterne vurderes af de nationale organer.

⁽¹⁾ KOM(96) 554 endelig udg.

⁽²⁾ EFT C 361 af 24.11.1998.

(1999/C 341/116)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0296/99
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen**

(17. februar 1999)

Om: Forarbejdede levnedsmidler på basis af korn til ernæring af spædbørn

Kan Kommissionen oplyse, om og hvornår Grækenland har offentliggjort de nødvendige, lovgivningsmæssige, normative og administrative bestemmelser med henblik på at gennemføre Kommissionens direktiv 96/4/EF og 96/5/EF af 16. februar 1996? Hvilke foranstaltninger agter den at træffe i tilfælde af, at den konstaterer, at der er tale om mangelfuld gennemførelse af de pågældende bestemmelser?

(1999/C 341/117)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0297/99
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen**

(17. februar 1999)

Om: Levnedsmidler bestemt til særlig ernæring

Kan Kommissionen under henvisning til, at, brug af levnedsmidler til anvendelse i energifattige diæter med henblik på vægttab er vidt udbredt og derfor kræver særlig opmærksomhed med henblik på at sikre forbrugernes sundhed, og Kommissionen på grund af arten af og formålet med disse levnedsmidler bestemt

til »særlig ernæring« i direktiv 96/8 ⁽¹⁾ af 26. februar 1996 fastsætter kravene for deres sammensætning og mærkning, oplyse følgende:

Har Grækenland meddelt, at det har indført de nødvendige lovgivningsmæssige, normative og administrative bestemmelser med henblik på at gennemføre det ovennævnte direktiv? Hvornår? Hvad agter Kommissionen at foretage sig i tilfælde af, at der er tale om mangelfuld gennemførelse af direktivet fra de græske myndigheders side?

⁽¹⁾ EFT L 55 af 6.3.1996, s. 22.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann på skriftlige forespørgsler E-0296/99 og E-0297/99

(9. april 1999)

De græske myndigheder har underrettet Kommissionen om vedtagelsen af de nationale bestemmelser til gennemførelse af de tre direktiver, der er vedtaget for levnedsmidler bestemt til særlig ernæring.

Kommissionens direktiv 96/4/EF af 16. februar 1996 om ændring af direktiv 91/321/EØF om modermælksstatninger og tilskudsblandinger til spædbørn og småbørn ⁽¹⁾ er blevet gennemført ved ministeriel beslutning vedtaget den 12. november 1997 og offentliggjort den 25. november 1997.

Kommissionens direktiv 96/5/EF af 16. februar 1996 om forarbejdede levnedsmidler baseret på cerealier og babymad til spædbørn og småbørn ⁽¹⁾ er blevet gennemført ved ministeriel bekendtgørelse vedtaget den 12. november 1997 og offentliggjort den 25. november 1997.

Kommissionens direktiv 96/8/EF af 26. februar 1996 om levnedsmidler til anvendelse i energifattige diæter med henblik på vægttab ⁽²⁾ er blevet gennemført ved ministeriel bekendtgørelse vedtaget den 15. oktober 1997 og offentliggjort den 13. marts 1998.

Efter en foreløbig undersøgelse af de forskellige forskrifter mener Kommissionen, at de græske myndigheder har implementeret de pågældende direktiver tilfredsstillende.

⁽¹⁾ EFT L 49 af 28.2.1996.

⁽²⁾ EFT L 55 af 6.3.1996.

(1999/C 341/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0299/99
af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(17. februar 1999)

Om: Regulering af fiskeriaktiviteterne i det sydvestlige Atlanterhav

Da Kommissionens svar på min skriftlige forespørgsel E-3471/98 ikke er tilfredsstillende, bedes følgende spørgsmål besvaret:

1. Hvor langt er man nået med forhandlingerne?
2. Hvad er grundene til, at der ikke er sket større fremskridt i forhandlingerne?
3. Hvornår forudser Kommissionen, at forhandlingerne kan afsluttes og SAFO kan oprettes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(26. marts 1999)

Det er endnu for tidligt at skønne om afslutningen af forhandlingerne om den multilaterale ordning for det sydvestlige Atlanterhav. Kommissionens og Argentinas bilaterale kontakter udgør nemlig en indledende fase forud for de multilaterale forhandlinger, der vil forpligte alle de interesserede parter.

På nuværende tidspunkt er den eneste præcisering, der kan anføres i forhold til svaret på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-3471/98 ⁽¹⁾, at Kommissionen i august 1998 sendte de argentinske myndigheder et uofficielt dokument, der afspejler Fællesskabets holdning.

Kommissionen afventer de argentinske myndigheders officielle reaktion på dette dokument.

På det uformelle møde, som Kommissionen afholdt med de argentinske myndigheder den 2. marts 1999, lod disse vide, at de agtede at afgive et svar inden sommeren 1999.

(¹) EFT C 207 af 21.7.1999, s. 74.

(1999/C 341/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0300/99
af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen

(17. februar 1999)

Om: Tilskud til svineavlere

Kan Kommissionen bekræfte, at de franske og spanske myndigheder har besluttet at bevilge finansiering på gunstige vilkår til svineavlere, så de lettere kan komme gennem den krise, sektoren befinder sig i?

Mener Kommissionen i bekræftende fald ikke, at sådanne tilskud fører til illoyale konkurrenceforhold, idet andre lande, hvis svinesektor har lige så store vanskeligheder, ikke yder deres svineavlere lignende tilskud?

Kan Kommissionen oplyse, om det i medfør af de gældende bestemmelser er tilladt at gennemføre en sådan forskelsbehandling set i lyset af det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. marts 1999)

Kommissionen kan bekræfte, at den franske regering har ydet en vis støtte til svineproducenterne. Kommissionen har indledt en formel undersøgelse af disse støtteforanstaltninger i overensstemmelse med proceduren i EF-traktatens artikel 93, stk. 2. Kommissionens brev til de franske myndigheder er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende (¹), så at de interesserede parter kan fremsætte deres bemærkninger.

I Spanien ser det ud til, at den centrale regering og visse regionale myndigheder har ydet støtte til svinesektoren. Kommissionen er i kontakt med de spanske myndigheder for at få klarlagt arten af de pågældende foranstaltninger.

I EF-traktatens artikel 92, stk. 1, er det fastsat, at statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, er uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

Forbuddet er dog ikke absolut. I EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), er det fastsat, at støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrøner kan anses for forenelig med fællesmarkedet, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

Når der ydes støtte til producenter i finansielle vanskeligheder, vil Kommissionen kun tillade en sådan støtte, hvis den ydes efter de kriterier, der er fastsat i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (²).

(¹) EFT C 61 af 3.3.1999.

(²) EFT C 283 af 19.9.1997.

(1999/C 341/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0301/99
af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(17. februar 1999)

Om: Forenelighed mellem de supplerende bestemmelser i den franske lov 97-1051 af 18. november 1997 om retningslinjer for havfiskeri og havbrug med fællesskabsretten

Som svar på min tidligere skriftlige forespørgsel E-4112/97 ⁽¹⁾ erklærede Kommissionen, at den ville efterprøve, om de supplerende bestemmelser i den franske lov 97-1051, som de franske myndigheder har vedtaget, er i forenelige med fællesskabsretten, således som denne fortolkes af Domstolen.

Har Kommissionen kendskab til de supplerende bestemmelser i denne franske lov, som ikke er offentliggjort i det franske Lovtidende men er fremsendt til fransk/spanske virksomheder?

Har Kommissionen navnlig kendskab til cirkulæret af 26. oktober 1998, som »Direktion Interdepartementale des Affaires Maritimes pour les Landes et les Pyrénées-Atlantiques« i det franske ministerium, Ministère de l'Équipement, des Transports et du Logement, har udsendt, og til prøveeksemplaret af den formular, som nævnte virksomheder skal udfylde i henholdt til dette cirkulære?

Hvis Kommissionen ikke har kendskab til disse dokumenter, har den så til hensigt at anmode om at få dem forelagt som led i dens bestræbelser for at overvåge gennemførelsesforanstaltningerne for den pågældende lovgivning, og vil den under alle omstændigheder oplyse, om den mener, at disse supplerende bestemmelser og navnlig bestemmelserne i førnævnte cirkulære om, at der skal være tale om en »stabil virksomhed« er forenelige med fællesskabsretten, således som denne fortolkes af Domstolen?

⁽¹⁾ EFT C 187 af 16.6.1998, s. 125.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(26. marts 1999)

Som følge af det ærede medlems spørgsmål har Kommissionen anmodet de franske myndigheder om at meddele de nævnte bestemmelser.

(1999/C 341/121)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0302/99
af Carlos Robles Piquer (PPE) til Kommissionen

(17. februar 1999)

Om: Fremme af grænseoverskridende samarbejde mellem virksomheder inden for sektoren for vedvarende energikilder

Kommissionens afholdelse af møder til fremme af aftaler om grænseoverskridende virksomhedssamarbejde har skabt interesse i mange virksomheder inden for forskellige sektorer.

En sektor, som kunne være af særlig interesse, er sektoren for vedvarende energikilder (virksomheder på begge sider af en grænse mellem EU-medlemsstaterne).

Kan Kommissionen ud fra de foreliggende oplysninger om allerede afholdte møder, oplyse, i hvor høj grad virksomheder inden for sektoren for vedvarende energikilder har deltaget i disse møder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis

(8. april 1999)

Inden for det grænseoverskridende samarbejde deltager Kommissionen i Interprise-programmet. Programmet, der har til formål at fremme udviklingen af partnerskaber mellem Fællesskabets virksomheder, har i høj grad været medvirkende til, at der kommer møder i stand mellem virksomhedsledere, når eventuelle samarbejdsaftaler skal drøftes og forhandles.

Der er tale om sektoropdelte arrangementer med deltagelse af mindst 15 virksomheder fra 3 medlemsstater.

Ingen af Interprise-arrangementerne har specifikt beskæftiget sig med sektoren vedvarende energikilder, men følgende miljøorienterede Interprise-arrangementer har delvist berørt sektoren for vedvarende energikilder:

- Interprise-arrangement for Helsingforsregionen, som blev afholdt i Helsingfors den 6. marts 1997 af The Finnish Foreign Trade Association (den finske udenrigshandelsforening). Der deltog ca. 108 virksomheder fra Tyskland, Finland, Det Forenede Kongerige og Sverige.
- Interprise-arrangementet Ecobusiness, som blev afholdt i Toledo den 17. april 1997 af handels- og industrikammeret i Toledo. Der deltog ca. 65 virksomheder fra Italien, Finland og Spanien.
- Interprise-arrangementet Ecobusiness, som blev afholdt i Graz den 25. maj 1998 af International Consulting Executives. Der deltog ca. 180 virksomheder fra Tyskland, Grækenland, Spanien, Frankrig, Italien, Finland, Østrig og Sverige.

(1999/C 341/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0306/99
af David Bowe (PSE) til Kommissionen

(17. februar 1999)

Om: Radioaktivt affald

Siden opløsningen af det tidligere Sovjetunionen har man i en foruroligende grad opdaget et stigende antal tilfælde af herreløse radioaktive kilder i EU. De opdages ofte rent tilfældigt. Mener Kommissionen ikke, at der med henblik på at løse dette problem bør gøres en indsats for at uddanne grænsebetjente og udstyre grænserne med detektionsudstyr, således at opklaringsprocenten øges?

(1999/C 341/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0307/99
af David Bowe (PSE) til Kommissionen

(17. februar 1999)

Om: Radioaktivt affald

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at forbedre koordineringen mellem medlemsstaterne af herreløst radioaktivt affald? Mener den ikke, at der burde gøres en indsats for at koordinere og dele tekniske informationer i lighed med det amerikanske tekniske samarbejdsprojekt, der stod bag det nylige fund af radioaktivt affald i Georgia?

(1999/C 341/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0308/99
af David Bowe (PSE) til Kommissionen

(17. februar 1999)

Om: Radioaktivt affald

Har Kommissionen planer om et program til fastslåelse af autoriserede strålingskilders placering for at forhindre bortkomne eller stjålne kilder i at indgå i genbrugskredsløbet?

(1999/C 341/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0309/99
af David Bowe (PSE) til Kommissionen

(17. februar 1999)

Om: Radioaktivt affald

Mener Kommissionen ikke, at medlemsstaterne burde blive enige om ensartede målinger og metoder til indberetning af herreløst radioaktivt affald for at få en bedre forståelse for problemets omfang?

(1999/C 341/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0310/99**af David Bowe (PSE) til Kommissionen***(19. februar 1999)**Om: Radioaktivt affald*

Når man finder herreløst radioaktivt affald, er den oplagsplads, hvor det findes, for øjeblikket ofte ansvarlig for at bringe det til et sikkert sted. Mener Kommissionen ikke ud fra omkostningerne ved en sådan operation, at ansvaret for at flytte dette affald burde ligge hos de kompetente myndigheder og ikke hos den oplagsplads, hvor det forurenede affald blev fundet?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard
på skriftlige forespørgsler E-0306/99, E-307/99, E-308/99, E-0309/99 og E-0310/99**

(19. marts 1999)

Kommissionen har taget en række initiativer for at klare problemet med ulovligt overdragede radioaktive kilder og radioaktivt metalaffald. Den har bl.a. igangsat særlige kurser for toldbetjente fra medlemsstaterne, og den vil videreføre denne indsats over for toldbetjente fra ansøgerlandene. Den har opstillet en liste over måleudstyr der kan detektere stråling på en lang række forskellige forsendelser. Dertil kommer at Kommissionen har ydet øst- og centraleuropæiske lande økonomisk støtte til køb af dette særlige udstyr og tilbudt de nationale myndigheder sagkyndig bistand fra Det Fælles Forskningscenter i Karlsruhe til bekæmpelse af ulovlig aktivitet. Denne indsats vil fortsætte, men den har allerede bidraget væsentligt til at forbedre effektiviteten af den nationale grænsekontrol og øge antallet af opdagede tilfælde af ulovlig handel med nukleare materialer.

Foruden den direkte støtte har Kommissionen iværksat en konstruktiv dialog med nationale myndigheder inden for strålingsbeskyttelse, med relevante erhvervsinteresser (også i transportsektoren) og med grænsekontrolmyndighederne for at finde frem til alle de aspekter af problemet hvor der er behov for samordning. Et grundlag for effektiv kontrol og tilsyn med strålingskilder og radioaktivt affald på nationalt plan foreligger i eksisterende EF-retsakter som f.eks. Rådets direktiv 80/836/Euratom af 15. juli 1980 om ændring af direktiverne om fastsættelse af de grundlæggende normer for beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling ⁽¹⁾, Rådets direktiv 96/29/Euratom af 13. maj 1996 om fastsættelse af grundlæggende sikkerhedsnormer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, som er forbundet med ioniserende stråling ⁽²⁾, Rådets direktiv 92/3/Euratom af 3. februar 1992 om overvågning af og kontrol med overførsel af radioaktivt affald mellem medlemsstaterne samt ind i og ud af Fællesskabet ⁽³⁾, Rådets forordning (Euratom) nr. 1493/93 af 8. juni 1993 om overførsel af radioaktive stoffer mellem medlemsstaterne ⁽⁴⁾.

Kommissionen vil fortsætte sin dialog med alle berørte parter for at samordne og støtte initiativer til yderligere at forbedre systemerne for forebyggelse og opdagelse af og reaktion på ulovlige aktiviteter med nukleare materialer og radioaktive stoffer. Kommissionen arbejder også hen imod økonomisk og økologisk acceptable løsninger på problemet med endelig bortskaffelse af radioaktivt affald og overflødige strålingskilder både i medlemsstaterne og i de øst- og centraleuropæiske lande. Dette vil medvirke til at mindske antallet af tilfælde hvor indehavere af radioaktivt affald eller strålingskilder fristes til at skaffe sig af med dem på ulovlige måder. Et EF-dækkende system for kontrol og tilsyn med hver enkelt strålingskilde vil være meget kompliceret og svært at få til at fungere, fordi der er så mange af dem (over 100 000 i Fællesskabet). Kommissionen undersøger dog hvilke muligheder der er. På internationalt plan er der drøftelser i gang om ejerskab m.v. af tabte og fundne strålingskilder — et forhold der håndteres forskelligt i de nationale retssystemer.

Endelig samarbejder Kommissionen på dette som på andre relevante områder tæt med IAEA (Den Internationale Atomenergiorganisation). Herunder har man i fællesskab søgt at vurdere mulighederne for at forbedre sikkerheds- og sundhedsforholdsreglerne i forbindelse med radioaktive strålingskilder og andre radioaktive stoffer. Kommissionen bidrager således aktivt til databasen over sager om smugleri af radioaktive stoffer; den tilpasses hele tiden for at tage højde for nye former for ulovlig handel med nukleart materiale.

Dertil kommer at den samarbejder med IAEA om at udvide systemet for klassificering og hurtig informationsformidling i sammenhæng med den internationale vurderingsskala for nukleare episoder, som IAEA arbejder med, så det også kommer til at omfatte ulovlig handel med nukleart materiale.

(¹) EFT L 246 af 17.9.1980.

(²) EFT L 159 af 29.6.1996.

(³) EFT L 35 af 12.2.1992.

(⁴) EFT L 148 af 19.6.1993.

(1999/C 341/127)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0311/99

af Eolo Parodi (PPE) til Kommissionen

(10. februar 1999)

Om: Motorvejsforbindelsen Edinburgh-Palermo og færdiggørelsen af A 12

Motorvejsforbindelsen Edinburgh-Palermo, en af de nord-syd-gående forbindelser med strategisk betydning for hele Europa, ser på uforklarlig vis sine bane afbrudt på en strækning på ca. 180 km mellem Rosignano og Civitavecchia (Italien), hvilket på såvel nationalt plan som fællesskabsplan skaber en flaskehals med heraf følgende negative konsekvenser for den økonomiske, sociale og handelsmæssige udvikling i Alto Tirreno. Faktisk behøver man blot tænke på varebevægelserne til og fra havnene og lufthavnene i det berørte område og på behovet for at genskabe balancen i de nord-syd-gående trafikstrømme i Italien, hvilket, så længe denne vigtige strækning ikke er færdiggjort, ikke kan lade sig gøre i fuldt omfang, også fordi kapaciteten på motorvej A 1, en forbindelse der gør det muligt at undgå den tyrrhenske flaskehals, allerede er fuldt udnyttet (især mellem Bologna og Firenze) og således ikke længere kan tilfredsstille efterspørgslen.

Færdiggørelsen af motorvej A 12 mellem Rosignano og Civitavecchia har derfor vital betydning for en optimal forbindelse mellem det tyrrhenske område og Central- og Nordeuropa, for sikringen af vigtige havneinfrastrukturers funktion (i Genova, La Spezia, Carrara, Livorno og Civitavecchia) og vigtige lufthavnsinfrastrukturers funktion (i Genova, Pisa, Grosseto og Fiumicino) og for løsningen af vejnet- og trafikproblemerne mellem Bologna og Firenze.

Vil Kommissionen på denne baggrund oplyse:

1. om ikke den mener, at færdiggørelsen af motorvejsforbindelsen Edinburgh-Palermo har primær betydning for Den Europæiske Union?
2. om ikke den følgelig mener, at anlæggelsen af strækningen mellem Rosignano og Civitavecchia ved revisionen af de transeuropæiske transportnet må opføres som et prioriteret europæisk projekt?
3. om ikke den mener, at der også på nationalt plan er brug for en konkret indsats fra regeringens side for endelig at få A 12 færdiggjort?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(16. marts 1999)

1. Vejforbindelsen mellem Edinburgh og Palermo er medtaget i retningslinjerne for det transeuropæiske transportnet (TEN-T) som et projekt af fælles interesse i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF af 23. juli 1996 om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet (¹). Specielt er delstrækningen mellem Rosignano og Civitavecchia en planlagt vejstrækning og kan derfor modtage finansiel støtte fra Fællesskabet på begæring af de pågældende medlemsstater.

2. Forud for revisionen af retningslinjerne for TEN-T skal der forelægges en rapport i form af en som hvidbog, hvori der blandt andet skal redegøres for, hvilke ændringer af retningslinjerne der bør foretages for TEN-T. Det er derfor endnu for tidligt at drage nogen konklusion vedrørende opdateringen af listen over specifikke projekter i bilag III.

3. Medlemsstaterne er ansvarlige for gennemførelsen af projekter af fælles interesse, som er medtaget i retningslinjerne, og for prioriteringen i deres nationale planer. Den definitive afgørelse vedrørende udbedringen af vejstrækningen mellem Rosignano og Civitavecchia er følgelig et anliggende for den italienske regering.

(¹) EFT L 228 af 9.9.1996.

(1999/C 341/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0312/99**af Klaus Lukas (NI) til Kommissionen***(19. februar 1999)*

Om: Den Europæiske Uddannelsesfond og forsvundne EU-midler — fortsættelse

Edith Cressons svar på Kommissionens vegne på skriftlig forespørgsel E-3560/98 ⁽¹⁾ lod flere spørgsmål ubesvarede. Undertegnede medlem stiller derfor i denne forbindelse Kommissionen nedenstående spørgsmål:

Hvor stor en del af de 471 000 ecu, der blev nævnt i ovenstående svar, er nu blevet tilbagebetalt til Kommissionen?

Hvor store midler overførte Kommissionen mellem september 1996 og januar 1997 til dette polsk-franske projekt?

Hvor stort et beløb fik Kommissionen ind gennem salg af materiale, som blev stillet til rådighed for dette projekt?

Hvor stort et beløb håber Kommissionen endnu at få ind og hvornår?

⁽¹⁾ EFT C 289 af 11.10.1999.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson*(1. april 1999)*

Den fransk/polske skole har til Kommissionen tilbagebetalt et beløb på 264538 €.

Mellem september 1996 og januar 1997 blev der til Den fransk/polske skole udbetalt et beløb på 143 125 € (69 450 € den 17.9.1996 og 73 675 € den 13.12.1996).

Likvidatoren stillede pr. brev af 11. februar 1999 Kommissionen et første forslag over instituttet i Torino om salg af udstyr vedrørende projekt PEC 09742-97. Han foreslår, at Kommissionen accepterer et beløb på 5000 PLZ (ca. 1 208 €), som er den pris, der blev tilbudt på en auktion. Kommissionen er i øjeblikket ved at tage stilling til likvidatorens forslag.

Kommissionen kan desværre ikke give det ærede medlem et endeligt beløb, ikke engang vejledende, for konkursproceduren er stadig i gang. Kommissionen vil sørge for, at Fællesskabets interesser forsvares bedst muligt for at få det størst mulige beløb tilbagebetalt.

(1999/C 341/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0319/99**af John McCartin (PPE) til Kommissionen***(19. februar 1999)*

Om: Import af okse- og kalvekød i EU

Vil Kommissionen oplyse, hvor meget okse- og kalvekød der dette år vil blive importeret i EU under GATT-aftalen og andre aftaler, hvor meget af dette der allerede er kommet på markedet, og hvor stor importafgiften er?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(17. marts 1999)*

Kommissionen har ikke statistikker over, hvilke mængder oksekød der faktisk er indført under præferenceordningerne for indeværende år. Følgende tabel viser, hvilke mængder der blev udstedt importlicenser for i januar 1999, og de forskellige kontingenter og den tilsvarende told:

Præferenceordninger	Mængde (tons)	Told	
		ad valorem %	Specifikt beløb EUR/100 kg
GATT (almindelig overenskomst om told og handel)	10 870	20	0
AVS (lande i Afrika, Vestindien og Stillehavet)	1 130	0	16,8-28,9 ⁽¹⁾
Østeuropa	4 300	3,04	42-72,2 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Varierer efter oksekødsproduktet.

(1999/C 341/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0324/99

af Ernesto Caccavale (UPE) til Kommissionen

(23. februar 1999)

Om: Ulovligt udbud vedrørende private væddemål om hestevæddeløb

I Italien fastsætter præsidentens dekret nr. 169 af 8. april 1998 om udøvelse af væddemål om hestevæddeløb, at det er finansministeriet, som efter aftale med landbrugsministeriet tildeler sådanne tilladelser til fysiske personer eller virksomheder ved udbud i overensstemmelse med EU's regler. Det fastsættes desuden, at disse ministerier senest den 31. december hvert år offentliggør listen over de tilladelser, som vil blive udbudt det kommende år. Med artikel 25 forlænges udtrykkeligt de tilladelser, som er tildelt UNIRE (den nationale sammenslutning for forbedring af hesteracer) til afholdelse af væddemål indtil forordningens ikrafttræden, og forlængelsen udvides indtil den 31. december 1999, hvis det viser sig at være umuligt at gennemføre udbuddet inden den 31. december 1998. Finansministeriet har endnu ikke offentliggjort listen over tilladelser og heller ikke fastsat udbuddet i medfør af EU's regler, men fortsætter med at godkende forlængelserne. UNIRE har derfor en dominerende stilling på det nationale marked i henhold til den lov, som giver sammenslutningen eneret til at gennemføre væddeløb på heste, hvortil kommer, at der er tale om et offentligt organ, hvis formål er støtte til virksomheder, som opdrætter heste.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse:

- om der er tale om en tildeling af tjenesteydelser ved udbud, som falder ind under anvendelsesområdet for direktiv 92/50/EØF ⁽¹⁾, eller en tildeling af tjenesteydelser, som til gengæld falder ind under de almindelige bestemmelser i EØF-traktaten
- om den mener, at den midlertidige tildeling, så længe der ikke er afholdt en udskrivning efter EU's bestemmelser, ikke vil medføre, at man favoriserer de monopoler, som allerede er aktive på markedet for hestevæddeløb, hvilket er en overtrædelse af EU-bestemmelserne om fri konkurrence
- om den agter at gribe ind for at sikre, at der fastsættes en dato for offentliggørelsen af en udbudsbekendtgørelse om oprettelse af nye kontorer for hestevæddeløb i henhold til EU's konkurrenceregler og svarende til de betingelser, som gælder for aktørerne i denne branche?

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(19. april 1999)

På baggrund af det ærede medlems oplysninger er Kommissionen ikke i stand til at fastslå, hvorvidt tildelingen af aftaler om administrationen af væddemål ved hestevæddeløb i henhold til omtalte italienske lovgivning bør betegnes som offentlige tjenesteydelsesaftaler eller koncessionsaftaler i fællesskabslovgivningens forstand, og dermed heller ikke, hvorvidt det er bestemmelserne i direktiv 92/50/EØF eller de generelle principper i EF-

traktaten, der finder anvendelse i dette særlige tilfælde. Dette må afgøres på grundlag af en række faktorer, bl.a. hvorledes administrationsselskaberne aflønnes, såvel som omfanget af den risiko, de påtager sig.

Kommissionen anser det derfor for hensigtsmæssigt at indhente disse oplysninger hos de italienske myndigheder og sender dem et brev herom så hurtigt som muligt. Hvis Kommissionen skulle konstatere, at der er sket en overtrædelse af EF-retten, vil den vurdere, om det er berettiget at indlede en overtrædelsesprocedure i medfør af EF-traktatens artikel 169.

Det ærede medlems andet spørgsmål kan dog allerede nu besvares. Selv hvis man forestillede sig, at en sammenslutning som UNIRE (den nationale sammenslutning til forbedring af hesteracer) midlertidigt ville være den eneste, der havde en koncessionsaftale, ville den omstændighed i sig selv ikke være i modstrid med EF's konkurrencebestemmelser.

(1999/C 341/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0336/99

af Gianni Tamino (V) til Kommissionen

(23. februar 1999)

Om: Indretning af en plads for autocampere i naturreservatet Pian di Spagna (Sondrio provinsen)

Naturreservatet Pian di Spagna — Lago di Mezzola (Sondrio provinsen) oprettedes med regionalt dekret af 6. februar 1985 nr. III/1913 og blev tilføjet den liste over vådområder af international betydning (navnlig af betydning som levesteder for svømmefugle), som blev undertegnet i Ramsar den 2. februar 1971 og ratificeret af Italien med præsidentdekret nr. 448 af 13. juli 1976. Reservatet har et areal på 1.586 ha, som befinder sig i fem kommuner (Dubino, Novate Mezzola, Verceia — i Sondrio provinsen — Gera Lario og Sorico — i Como provinsen) og er karakteriseret ved en lang række søer og vandløb, som er indbyrdes forbundet ved rørskove, engdrag og dyrkede arealer.

Sorico kommune har godkendt et projekt om en plads for autocampere i et område, som dels anvendes til landbrugsformål, dels befinder sig i naturreservatet. Arbejdet består i indretning af en bygning til modtagelse af turister, et område til en vindsurferskole, omklædningsrum, brusere og toiletter, et serviceområde for autocampere (fjernelse af affald og vandforsyning) og en plads for autocampere og campingvogne på i alt 20.000 m². 50 % af udgifterne til projektet finansieres over planen for udvikling af landområder — mål 5b — aktion 2.4 — forbedring af turistmæssige aktiviteter og strukturer.

Mener Kommissionen, at det projekt, som kort er beskrevet ovenfor, er i overensstemmelse med målsætningerne for de nævnte EU-fonde, med målsætningerne om beskyttelse af naturområder som indeholdt i Ramsar-konventionen og med direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾ med senere ændringer?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(22. marts 1999)

Lokaliteten Lago di Mezzola e Pian di Spagna er af de italienske myndigheder blevet udpeget som særligt beskyttet område (kodenummer IT2040022) i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle ⁽¹⁾. Derfor gælder bestemmelserne i artikel 6, stk. 2-4, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽²⁾.

Kommissionen kan bekræfte, at projektet »Camper Service« er blevet medfinansieret med støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU). Der er sendt et brev til de italienske myndigheder for at få yderligere oplysninger om projektet.

Kommissionen vil træffe alle nødvendige forholdsregler for at sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(1999/C 341/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0337/99**af Giuseppe Rauti (NI) til Kommissionen**

(23. februar 1999)

Om: Amerikansk spionagesystem i Europa

Har Kommissionen kendskab til den opsigtsvækkende og dokumenterede afstandtagen fra »vogteren af privatlivets fred« i Italien, parlamentsmedlemmet Stefano Rodotà, af den udbredte spionage, som USA udfører ved hjælp af det såkaldte »Echelon-system«? Stefano Rodotà, der er en af verdens mest ansete eksperter på dette område — og som i en årrække har været Europarådets konsulent i Paris og Strasbourg, har i et interview på Internettet haft en foramtale af sin rapport til Europa-Parlamentet (med »snesevis af sider, som beskriver nye scenarier og rummer en fordømmelse« — læs »La Repubblica« af 2. februar 1999, interview med Andrea Di Nicola) og understreger alvoren af det forhold, at USA »fortsat tier om det tophemmelige system for civil spionage«, som er et ekstremt sofistikeret »verdensomspændende aflytningssystem, der kan indføres overalt og aflytte fax, telefon og elektronisk post« og som — hvad også Europa-Parlamentet har oplyst — anvender 25 geostationære satellitter og »Vortex«-spionsatellitter fra NASA.

Har Kommissionen til hensigt at gribe ind og orientere om, hvad den med bestemthed ved om sagen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Sir Leon Brittan

(24. marts 1999)

Der findes to direktiver (Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 ⁽¹⁾ og Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 ⁽²⁾) om hhv. beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger samt beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren. Gennemførelsesfristen for begge direktiver er udløbet.

Disse direktiver udtrykker EU's holdning til begge disse følsomme spørgsmål og sigter mod at sikre fysiske personers rettigheder og frihedsrettigheder med hensyn til behandling af personoplysninger, især retten til privatlivets fred, og samtidig sikre den frie udveksling af personoplysninger i EU. Direktivernes rækkevidde er begrænset til spørgsmål, der falder ind under EU's kompetence. Begge indeholder undtagelser for at beskytte særlige interesser så som den offentlige sikkerhed eller forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i straffesager. Enhver borger, der mener, at hans privatliv krænkes, kan enten klage til den nationale tilsynsmyndighed for beskyttelse af personoplysninger eller gå rettens vej.

Med hensyn til »Echelon«-systemet henvises det ærede medlem til svarene på de skriftlige forespørgsler E-1039/98 fra Nel Van Dijk, E-1040/98 fra Nel Van Dijk ⁽³⁾, E-1306/98 fra Cristiana Muscardini ⁽⁴⁾ m.fl., E-1429/98 fra Daniela Raschhofer ⁽⁵⁾, E-1776/98 fra Lucio Manisco ⁽⁶⁾, E-1987/98 fra Nikitas Kaklamani ⁽⁷⁾ og på de mundtlige forespørgsler H-1067/98 fra Patricia McKenna under spørgetiden i Parlamentets mødeperiode i december 1998 ⁽⁸⁾ og H-0092/99 fra Ioannis Theonas under spørgetiden i Parlamentets mødeperiode i februar 1999 ⁽⁹⁾.

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995.

⁽²⁾ EFT L 24 af 30.1.1998.

⁽³⁾ EFT C 354 af 19.11.1998, s. 55.

⁽⁴⁾ EFT C 402 af 22.12.1998, s. 109.

⁽⁵⁾ EFT C 50 af 22.2.1999, s. 35.

⁽⁶⁾ EFT C 50 af 22.2.1999, s. 90.

⁽⁷⁾ EFT C 13 af 18.1.1999, s. 130.

⁽⁸⁾ Parlamentets forhandlinger (december 1998).

⁽⁹⁾ Parlamentets forhandlinger (februar 1999).

(1999/C 341/133)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0341/99
af Riccardo Nencini (PSE) til Kommissionen**

(23. februar 1999)

Om: Øget konkurrence inden for risimport på grund af indrømmelser fra Den Europæiske Union

Den fælles markedsordning for ris har vist, at den ikke er effektiv inden for planlægning og forvaltning af markedet. Den har ikke taget tilstrækkelig hensyn til forøgelsen af arealer og produktion, det stabile forbrug eller den øgede konkurrence inden for risimport sektoren som følge af flere indrømmelse til tredjelande fra Den Europæiske Union og indgåelse af GATT aftalerne.

Høstårene 1996/1997 og 1997/1998 har været kendetegnet af virkelige krisesituationer, idet Den Europæiske Unions berørte arealer oversteg 420.000 ha, et tal som imidlertid er betydeligt lavere end det garanterede maximale areal. Som følge heraf er produktionspriserne faldet betydeligt og betydelige mængder ris er holdt tilbage.

Problemets alvor kræver sandsynligvis en ændring af forordning 3072/95 ⁽¹⁾, men denne ændring bør først ske efter afslutning af de kommende forhandlinger om international handel (WTO-aftalerne) og når man kender til virkningerne af agenda 2000 navnlig inden for kornsektoren.

Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger for at undersøge, om det er muligt at overføre en stor del af arealerne (mindst 50.000 ha) fra lokale sorter til verdenssorter, indføre en skelnen mellem udligningsbeløb vedrørende ris til verdensmarkedet og ris til lokale markeder og er det endelig muligt at opnå en nedsættelse af markedsprisen på ris til verdensmarkedet, der svarer til forhøjelsen af udligningsbeløbene uden af nedskære interventionsprisen?

⁽¹⁾ EFT L 329 af 30.12.1995, s. 18.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(31. marts 1999)

Som anført af det ærede medlem har markedet for ris siden produktionsåret 1996/97 været præget af uligevægt, som har givet sig udslag i omfattende brug af intervention.

Kommissionen mener, at det vil være hensigtsmæssigt at iværksætte foranstaltninger til genoprettelse af ligevægten mellem udbuddet af og efterspørgslen efter ris på EU's marked. Kommissionen er i øjeblikket ved at analysere forskellige løsningsforslag, herunder den af det ærede medlem nævnte model, for at få afklaret spørgsmålet om, hvorvidt de foreslåede foranstaltninger er forenelige med de internationale aftaler, og hvilke virkninger de kan få på EU's marked.

(1999/C 341/134)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0342/99
af Nelly Maes (ARE) til Kommissionen**

(23. februar 1999)

Om: Kommissionens klage mod Belgien for manglende gennemførelse af direktivet om affaldsforbrænding

Kan Kommissionen oplyse, i hvilken forstand den finder den flamske lovgivning om affaldsforbrændingsovne utilfredsstillende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(9. april 1999)

Kommissionen har ganske rigtigt besluttet at indbringe klage for Domstolen for, at få bekræftet Belgiens ukorrekte gennemførelse af Rådets direktiv 89/369/EØF af 8. juni 1989 om forebyggelse af luftforurening fra nye kommunale affaldsforbrændingsanlæg ⁽¹⁾ og Rådets direktiv 89/429/EØF af 21. juni 1989 om nedbringelse af luftforurening fra bestående kommunale affaldsforbrændingsanlæg ⁽²⁾.

Ifølge reglerne om offentlighed i forbindelse med overtrædelsesprocedurer er de nærmere oplysninger herom fortrolige. Dette skal sikre, at sagen afvikles hensigtsmæssigt ved Domstolen, og at den sagsøgte medlemsstat får mulighed for at forsvare sig.

(¹) EFT L 163 af 14.6.1989.

(²) EFT L 203 af 15.7.1989.

(1999/C 341/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0343/99

af Wilmya Zimmermann (PSE) til Kommissionen

(23. februar 1999)

Om: Eurostats forvaltning af data om arbejdsstyrken i EU

Vil det fremover være muligt at få adgang til de anonymiserede data »EU-Labor Force Survey«, da disse data kunne være relevante for universiteternes samfundsvidenskabelige og økonomiske undersøgelser?

Det ville desuden være vigtigt at vide, om den ubegrænsede adgang til disse data kan ske gratis?

Baggrunden for forespørgslen er, at aftalerne mellem lederen af EFFNATIS-projektet og Eurostat ikke var fuldt tilfredsstillende. Der kunne gennemføres mere vidtrækkende undersøgelser og opnås større fremskridt på forskningsområdet, hvis Eurostat principielt stillede de forvaltede data om arbejdsstyrken i EU i anonymiseret form gratis til rådighed for den europæiske forskning.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy

(9. april 1999)

Kommissionens behandling af fortrolige oplysninger sker i henhold til fællesskabslovgivningen, nemlig Rådets forordning (EF) 322/97 af 17. februar 1997 om EF-statistikker (¹) og Rådets forordning (Euratom, EØF) nr. 1588/90 af 11. juni 1990 om fremsendelse af fortrolige statistiske oplysninger til De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor (²). Disse lovgivningsmæssige rammer giver normalt ikke Kommissionen mulighed for at frigive fortrolige data til udenforstående organisationer. Drøftelser i arbejdsgruppen om arbejdsmarkedsstatistikker har vist, at mikrodata fra arbejdsstyrkeundersøgelsen kun vil kunne frigives, hvis de vil kunne klassificeres som ikke-fortrolige, hvilket betyder, at de ikke blot skal være anonymiserede, men at der skal anvendes en metode, der kan gøre det praktisk umuligt at identificere individer. Mulighederne for at udarbejde en sådan metode vil blive undersøgt af udvalget om statistisk fortrolighed.

Prissætningen for data fra arbejdsstyrkeundersøgelsen sker som led i den generelle prissætningspolitik, der gælder i det europæiske statistiske system. Dette tager hensyn til udgifterne i forbindelse med indsamling og behandling af oplysningerne, dels af de nationale statistiske kontorer, dels af Kommissionen. I de fleste medlemsstater opkræves der en afgift, når data stilles til brugernes rådighed, både i elektronisk form og på papir. Det vil derfor ikke være muligt for Kommissionen at stille data til rådighed for en lavere pris end den, der for tiden opkræves i medlemsstaterne, da dette reelt ville skade salget i medlemsstaterne og derigennem sætte samarbejde mellem Kommissionen og de nationale statistiske kontorer – hvorfra oplysningerne oprindelig kommer – på spil. Det specifikke spørgsmål om prissætningen for mikrodata fra arbejdsstyrkeundersøgelsen vil blive undersøgt af arbejdsgruppen om offentliggørelse, der er ansvarlig for prissætningspolitikken.

(¹) EFT L 52 af 22.2.1997.

(²) EFT L 151 af 15.6.1990.

(1999/C 341/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0345/99**af Paul Rübige (PPE) til Kommissionen**

(23. februar 1999)

Om: Diskriminerende færgetakster fra offentlige virksomheders side

Spørgeren takker det kompetente medlem af Kommissionen for besvarelsen af spørgsmål H-1068/98 ⁽¹⁾ på plenarmødet den 15. december 1998 samt i skrivelse (nr. 0207) af 1. februar 1999. Han er enig i bemærkningerne om overtrædelse af EU-retten fra private virksomheders side, som ikke har en dominerende stilling på markedet.

To delasppekter er endnu ikke fuldt klarlagt:

1. Har Kommissionen i den konkrete sag heller ingen betænkeligheder ved aftaler, som strider mod artikel 85?
2. Hvordan ville situationen ændre sig, hvis det er en offentlig virksomhed, der driver overfarten? Må det pågældende færgeforselskab klassificeres som offentlig virksomhed?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (december 1998).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(31. marts 1999)

Med henblik på at forebygge misforståelser skal det understreges, at det klart fremgår af det svar og den forespørgsel, som det ærede medlem henviser til, at Kommissionen ikke finder, at EU's konkurrenceregler er blevet overtrådt af en privat virksomhed, der ikke har en dominerende stilling på markedet.

1. Hvad angår EF-traktatens artikel 85 har Kommissionen ikke noget bevis for, at der foreligger en horisontal kartelaf tale mellem operatørerne.
2. Offentlige virksomheder er i lighed med andre virksomheder bundet af EU's konkurrenceregler. I henhold til artikel 90 skal medlemsstaterne, for så vidt angår offentlige virksomheder, afstå fra at træffe eller opretholde foranstaltninger, som er i strid med konkurrencereglerne, bortset fra de i artikel 90, stk. 2, anførte tilfælde. Det ser ikke ud til, at en privat virksomhed har overtrådt EU-retten, og der vil heller ikke være tale om en anden situation, hvis færgeforbindelsen blev drevet af en offentlig virksomhed.

I det foreliggende tilfælde er det færgeforselskab, som det ærede medlem omtaler, et privat selskab, som hverken ejes eller kontrolleres af de offentlige myndigheder. Det er derfor ikke en offentlig virksomhed.

(1999/C 341/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0349/99**af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen**

(23. februar 1999)

Om: Vådområdet Marjal de Pego-Oliva

Kommissionen udtalte i november 1998 som svar på en skriftlig forespørgsel (E-3006/98) ⁽¹⁾, at der efter dens opfattelse ikke var sket krænkelse af fællesskabslovgivningen i sagen vedrørende miljøforringelserne i Marjal de Pego-Oliva (Valencia). Den anførte, at de spanske myndigheder havde truffet administrative og retlige foranstaltninger til at standse forringelsen af området, som er et af de vigtigste vådområder i Spanien.

Der er imidlertid i løbet af det forgangne år, altså samtidig med de procedurer, de spanske myndigheder hævder at have gennemført, sket en betydelig forværring af miljøsituationen i området, uden at de selv samme kompetente myndigheder har gjort noget for at bremse udviklingen. Der foreligger mere konkret en undersøgelse foretaget af eksperter fra universitetet i Alicante, hvori de allerede forvoldte miljøskader på området opgøres til 1,5 mia. pesetas. Der findes endvidere en rapport fra naturparkens styrelse, ifølge hvilken halvdelen af de fuglearter, som yngler i området, enten er forsvundet eller har oplevet en nedgang i bestanden på 50 %. Ud over truslen mod fuglene i parken er der sket andre skader på miljøet, herunder den fiskedød, der forårsages af pumpeanlæggene, udledningen af pesticider fra landbruget, forureningen af dyrenes drikkevand, ophobningen af affald i landarbejdernes improviserede bebyggelser, det faldende grundvandsspejl, udtørringen

af vådområderne og den ødelæggelse på landskabsværdierne, der skyldes dyrkningen af afgrøder som f.eks. solsikke, der på ingen måde harmonerer med områdets særlige karakter.

I betragtning af ovenstående og ihukommende at Marjal de Pego-Oliva er opført på den liste over fredede vådområder, som det regionale miljøministerium i Valencia har udarbejdet, at det endvidere optræder blandt de særligt beskyttede områder for fugle (direktiv 79/409/EØF)⁽¹⁾, samt at det modtager støtte fra Life-programmet, bedes Kommissionen besvare følgende:

- Mener den ikke, at såvel de miljøforringelser, der er konstateret i de to ovennævnte rapporter, som de øvrige beskrevne forhold tyder på, at de spanske myndigheder ikke gør nogen effektiv indsats for at standse forringelsen af området?
- Hvad foranstaltninger agter den at træffe for at sikre bevarelsen af Marjal de Pego-Oliva?

⁽¹⁾ EFT C 142 af 21.5.1999, s. 68.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(6. april 1999)

Som allerede nævnt i Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel nr. E-3006/98, hedder det i artikel 6, stk. 2, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter som følger:

»Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne i de særlige bevaringsområder samt forstyrrelser af de arter, for hvilke områderne er udpeget, for så vidt disse forstyrrelser har betydelige konsekvenser for dette direktivs målsætninger«.

Ifølge svaret fra de spanske myndigheder på Kommissionens anmodning om nærmere kommentarer vedrørende de foranstaltninger, der er truffet med henblik på at bringe forringelsen af det pågældende område til ophør, var der blevet truffet såvel administrative som lovgivningsmæssige foranstaltninger for at standse områdets forringelse, herunder indbringning af sagen for de kompetente domstole.

Blandt de foranstaltninger, Kommissionen har truffet for at bistå myndighederne med at løse de problemer, der er nævnt i denne skriftlige forespørgsel, er medfinansieringen af et LIFE-projekt, der går ud på, at Valencias lokalregering opkøber jord i området med henblik på at sikre fuld beskyttelse af lokaliteten

(1999/C 341/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0352/99

af Eva Kjer Hansen (ELDR) til Kommissionen

(12. februar 1999)

Om: Regelsæt for fangst og opdræt af den europæiske ål

I svaret på mit spørgsmål P-3994/97⁽¹⁾ henviste Kommissionen til, at den ikke ville tage initiativ til indførelse af et regelsæt for fangst og opdræt af den europæiske ål (*Anguilla anguilla*) under henvisning til, at den afventede Det Internationale Havundersøgelsesråds (ICES) rapport. Denne rapport er nu offentliggjort, og Kommissionen bedes redegøre for, hvilke initiativer den vil træffe som opfølgning på rapportens alarmerende konklusion om situationen for den truede ål.

Kommissionen bedes herunder beskrive indholdet af eventuelle genudsætningsprogrammer.

Kommissionen bedes ligeledes redegøre for, om det overvejes at indføre et midlertidigt eksportforbud for at stabilisere det europæiske marked.

⁽¹⁾ EFT C 187 af 16.6.1998, s. 108.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(17. marts 1999)

Kommissionen har taget Det Internationale Havundersøgelsesråds (ICES) udtalelse om nedgangen i ålefangsterne og situationen for bestanden af europæisk ål til efterretning. Det fremgår også klart af ICES' udtalelse, at forskerne ikke har været i stand til at fastslå de primære årsager til nedgangen. ICES har påpeget, at den foreliggende viden om ålens biologi og ålefiskeriet fortsat er præget af betydelige mangler, hvorfor den ikke giver det nødvendige grundlag for udformning af en samlet forvaltningsstrategi for ål baseret på praktiske og operationelle foranstaltninger, der kan bidrage til en bedre udvikling af bestanden.

Der er derfor brug for flere oplysninger fra forskerne, medlemsstaterne og erhvervet, før der kan udvikles en forvaltningsordning. Kommissionen har haft en række møder med erhvervet i 1998, og flere er planlagt i 1999. ICES er også blevet anmodet om i 1999 at fremlægge supplerende oplysninger om mulige forvaltningsforanstaltninger. Kommissionen er i øvrigt rede til at støtte yderligere forskning vedrørende ål og har bidraget til at finansiere et projekt, der drejer sig om overvågning af tilstrømningen af ålelarver til Europa.

Et forbud mod eksport af glasål ville være en handelsrestriktion af en type, som Fællesskabet traditionelt har undgået, og ville kun kunne begrundes, hvis der forelå tilstrækkelige beviser og data til støtte for det. Men de videnskabelige beviser er i øjeblikket ikke klare nok. Indtil videre overvejer Kommissionen, hvordan den kan få de kinesiske myndigheder til at være med til at løse problemet vedrørende den ubegrænsede handel med glasål på bilateral basis.

(1999/C 341/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0363/99

af Joaquín Sisó Cruellas (PPE) til Kommissionen

(1. marts 1999)

Om: Kloning i Spanien

Det første spanske ekspertudvalg om kloning bestående af videnskabsmænd, jurister og sociologer, er ved at udarbejde en positiv udtalelse om en lovændring, der skal ophæve det gældende forbud og tillade kloning i Spanien, forudsat formålet er sygdomsbehandling. Udvalget, som nedsattes af instituttet for bioetik under fonden for sundhedsvidenskaber, har praktisk taget afsluttet undersøgelsen, som vil blive forelagt officielt i juni, når de juridiske og sociologiske aspekter er afklaret. Derefter vil konklusionerne blive forelagt de ansvarlige spanske myndigheder, EU og andre involverede internationale organisationer. Det understreges i rapporten, at kloning kan være et yderst effektivt redskab til relevante formål, fordi der kan fremstilles vævstyper, som kan anvendes til helbredelse af visse sygdomme. Efter udvalgets opfattelse kan der imidlertid opstå alvorlige problemer, hvis man forsøger at kopiere mennesker, og dette kan vanskeligt accepteres.

Kan Kommissionen, selv om indholdet af det spanske ekspertudvalgs rapport endnu ikke foreligger, alligevel udtale sig om så kompliceret og omstridt et spørgsmål som kloning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer

(7. april 1999)

I februar 1997 rådførte Kommissionen sig med sin rådgivningsgruppe om de etiske virkninger af bioteknologi, som i maj 1997 afgav en udtalelse om etiske aspekter af kloningsteknikker (udtalelse nr. 9). Gruppen undersøgte de forskellige former for kloningsteknikker og kom til den konklusion, at »ethvert forsøg på at producere et genetisk identisk menneskeligt individ ved nuklear substitution fra en menneskelig celle fra en voksen eller et barn (reproduktiv kloning) bør være forbudt«.

Kommissionens holdning svarer til ovennævnte udtalelse, og den fordømmer således klart reproduktiv kloning af mennesker. I samme hensigt har Europa-Parlamentet og Rådet ved en fælles beslutning udelukket reproduktiv kloning af mennesker fra både fjerde og femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling.

Det skal ligeledes erindres, at Det Europæiske Råd i Amsterdam (juni 1997) vedtog en erklæring, som understregede medlemsstaternes vilje til at træffe alle nødvendige foranstaltninger til at forbyde kloning af mennesker.

(1999/C 341/140)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0365/99
af Joaquín Sisó Cruellas (PPE) til Kommissionen**

(1. marts 1999)

Om: Bekæmpelse af undergrundsøkonomi

Arbejdsmarkedets parter inden for rengøringssektoren, FENI (arbejdsgivere) og EURO-FIET (fagforbund) sendte i december 1998 en meddelelse til den østrigske social- og sundhedsminister, som var formand for Rådet af socialministre, samt til det kommissionsmedlem, der er ansvarlig for området. Heri meddeltes det, at parterne ville underskrive en fælleserklæring, hvori de forpligtede sig til at bekæmpe ikke-registreret beskæftigelse, ligesom de opfordrede EU's medlemsstater til at træffe konkrete foranstaltninger, så arbejdsmarkedets parter kunne få konkrete midler til at bekæmpe denne form for sort arbejde, uden hvilke enhver aftale ville være virkningsløs. I den europæiske rengøringssektor anslås der at være hen ved 47.000 virksomheder og 2,3 mio. arbejdstagere.

Kan Kommissionen oplyse, om den har til hensigt at foretage sig noget i denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(7. april 1999)

Fælleserklæringen fra arbejdsmarkedets parter inden for rengøringssektoren, Den Europæiske Sammenlutning af Arbejdsgivere inden for Virksomhedsrengøring (FENI) og Den Internationale Funktionærsammenlutning (Euro-Fiet) om ikke-registreret beskæftigelse, der blev vedtaget i oktober 1998 inden for rammerne af deres europæiske sociale dialog, er en opfølgning af Kommissionens meddelelse af 7. april 1998 om sort arbejde ⁽¹⁾. Med denne fælleserklæring ønskede arbejdsmarkedets parter at give et fælles bidrag til strategien for beskæftigelsen, herunder retningslinjerne for medlemsstaternes beskæftigelsespolitik i 1999 ⁽²⁾, som Rådet vedtog den 22. februar 1999.

FENI og Euro-Fiet mente, at det var nødvendigt at give udtryk for deres vilje til at bekæmpe sort arbejde, som de opfatter som skadeligt, både for deres sektor og for skabelsen af arbejdspladser i Fællesskabet. I deres fælleserklæring forpligter de sig til at bidrage aktivt til bekæmpelsen af sort arbejde. De viser således deres vilje til at understøtte beskæftigelsen, håber, deres appel vil blive hørt, og forventer, at de retningslinjer, der er vedtaget på det europæiske plan, vil blive fulgt op af effektive og konkrete foranstaltninger.

Det er Kommissionens opfattelse, at medlemsstaterne kan løse problemerne omkring sort arbejde under flere af de retningslinjer, der foreslås for 1999, herunder en omstrukturering af beskatningsordningerne for at gøre arbejde mere attraktivt, en nedsættelse af virksomhedernes samlede omkostninger og administrative byrder, nedsættelse af følgeomkostningerne for relativt ufaglært og lavt betalt arbejdskraft og anerkendelse af mere atypiske og fleksible ansættelsesforhold. Også sanktioner og kontrol af overholdelsen kan spille en rolle.

Medlemsstaterne anerkendte dette spørgsmåls betydning i den begrundelse, der ledsager retningslinjerne for medlemsstaternes beskæftigelsespolitik i 1999. Kommissionen vil fortsat følge den politiske udvikling på dette område.

⁽¹⁾ KOM(98) 219 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(98) 574 endelig udg.

(1999/C 341/141)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0367/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen**

(1. marts 1999)

Om: Liberalisering af salget af tidsskrifter og dagblade

Deputeretkammeret i Italien vedtog den 12. januar 1999 med nye bestemmelser om salgssteder for dagblade og tidsskrifter, hvorigenennem der skal indføres en forsøgsordning med nye former for salg af aviser, der også kan distribueres fra andre salgssteder end de autoriserede såsom tobakshandlere, tankstationer, barer og supermarkeder samt boghandlere.

Også forretninger, der sælger artikler inden for en specifik sektor (f.eks. fiskeriudstyr), vil kunne sælge tidsskrifter, der vedrører deres sektor. Det fastsættes desuden i lovforslaget, at de salgssteder, der deltager i forsøgsordningen, også senere vil kunne fortsætte med at sælge aviser og tidsskrifter. Denne omdiskuterede bestemmelse har fremkaldt indvendinger fra de autoriserede sælgere, også som følge af en opinionsundersøgelse fra ugebladet »Il Borghese«.

Lovforslaget, som endnu ikke er vedtaget i Senatet, sigter mod en definitiv »liberalisering« uden normer og regler. Hvis denne liberalisering gennemføres, vil den kunne medføre alvorlige økonomiske skader for indehaverne af de autoriserede salgssteder (aviskiosker), for hvilke der i øjeblikket gælder strenge bestemmelser om åbningstider og ferieordninger.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse følgende:

1. kan en vilkårlig og pludselig liberalisering ikke forårsage så store økonomiske skader for indehaverne af autoriserede salgssteder, at den medfører lukning heraf og dermed tab af arbejdspladser?
2. kan Kommissionen afgive en generel bedømmelse af sagen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(4. maj 1999)

Kommissionen takker det ærede medlem for at have informeret den om dette lovforslag, som er under udarbejdelse i det italienske parlament. I henhold til de oplysninger, der fremsættes af det ærede medlem, indgår denne nye ordning, som sigter mod at ændre bestemmelserne om salgssteder for dagblade og tidsskrifter, i et harmoniseringstiltag med det formål at lette bestemmelserne for udøvelse af en sådan aktivitet. Der synes således ikke at være tvivl om, at formålet med det nye lovforslag er foreneligt med principperne for det indre marked, herunder navnlig den fri etableringsret.

Det tilkommer i øvrigt ikke Kommissionen at udtale sig om en undersøgelse, som gennemføres af myndighederne i en medlemsstat, af hvilke økonomiske virkninger en ny, lovmæssig foranstaltning vil få for de handlende, som allerede er etableret på nationalt plan.

(1999/C 341/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0371/99

af Konstantinos Hatzidakis (PPE) til Kommissionen

(17. februar 1999)

Om: Forsinkelse i forbindelse med bygningen af Athens metro

Arbejdet med at bygge Athens Metro, som støttes af Den Europæiske Union, burde have været fuldført i slutningen af 1998. Ifølge den seneste vurderingsrapport, der blev udfærdiget af selskabet Global View, er der imidlertid opstået visse uforudsete vanskeligheder forbundet med projektet, men kun over en lille strækning, og de udgør ikke nogen væsentlig årsag til forsinkelsen. De fleste problemer skyldes forkert valg af maskinelt udstyr (gravemaskiner) til visse former for terræn, selvom dette var valgt i henhold til, hvad de geotekniske undersøgelser viste. Ministeriet for Miljø, Fysisk Planlægning og Offentlige Arbejder accepterede dog en forsinkelse på to år inden fuldendelsen af projektet på grund af uforudsete geologiske forhold uden at pålægge entreprenøren noget ansvar. Det understreges, at med den ændrede kontrakt for projektet blev der i 1994 med henblik på at fremskynde projektet stillet 6,7 mia. drakmer til rådighed, som entreprenøren modtog for at færdiggøre projektet, så det kunne tages i brug fra oktober 1998.

Kommissionen bedes på denne baggrund besvare følgende:

1. Hvad mener Kommissionen om årsagerne til forsinkelsen, eftersom de geotekniske undersøgelser havde forudset de tekniske vanskeligheder?
2. Hvilken garanti giver kontrakten om bygningen af Athens metro med henblik på at sikre, at den rettidigt er klar til at blive taget i brug, og hvorfor aktiveres den ikke i dette tilfælde?
3. I hvilket omfang er fællesskabsbevillingerne blevet udnyttet? Er der risiko for, at støtten til projektet afbrydes på grund af for ringe udnyttelsesgrad?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(19. marts 1999)

Ifølge de oplysninger, de græske myndigheder har tilsendt Kommissionen, skyldes forsinkelserne i forbindelse med bygningen af Athens Metro hovedsagelig to forhold: dels de arkæologiske udgravninger, der har været meget længere end de seks måneder pr. udgravning, der var fastsat i den kontrakt, der blev undertegnet i 1991, dels uforudsigelige geologiske forhold til trods for, at der har været foretaget 1 125 jordprøvninger på den strækning på 18 km, hvor tunnelen er projekteret.

Kontrakterne indeholder klausuler, der anvendes i tilfælde af uberettigede forsinkelser. Det er de to kontraherende parter, der i givet fald skal anmode om klausulernes anvendelse, såfremt der skulle opstå sådanne forsinkelser. Dette har hidtil ikke været tilfældet.

Den Europæiske Fond for Regionaludvikling har under EF-støtterammen for 1994-1999 afsat et beløb på 783 mio. EUR til Athens Metro, heraf skal der udbetales 90 mio. EUR i 1999 og 2000. Hele beløbet er med sikkerhed udbetalt inden udgangen af år 2000.

(1999/C 341/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0374/99

af Antoni Gutiérrez Díaz (GUE/NGL) til Kommissionen

(17. februar 1999)

Om: Bygning af landevej C-37 fra Torelló til Valle en Bas i Catalonien (Spanien)

Projektet om bygning af en vej mellem byerne Vic og Olot i Catalonien har i de senere år fremkaldt betydelig modstand blandt miljøorganisationerne og fra politiske og lokale kræfter i området.

Projektet omfatter anlægget af en tunnel ved Bracons på strækningen mellem Torelló og Valle de en Bas, som i vurderingen af virkningerne for miljøet (VVM) karakteriseres som et alvorligt indgreb i naturen.

Til trods for den stigende modstand mod projektets gennemførelse har den selvstyrende region Cataloniens departement for fysisk planlægning og offentlige arbejder besluttet at iværksætte den administrative behandling, som er nødvendig for at projektet kan påbegyndes, og har anmodet den spanske regering om at lade det indgå blandt EU's transeuropæiske net (TEN).

Kan Kommissionen oplyse, om den spanske stat har behandlet anmodningen om optagelse af den nævnte strækning i TEN? Vil der i bekræftende fald være tale om finansiering fra Samhørighedsfonden?

Har Kommissionen kendskab til den ufravigelige vurdering af virkningerne for miljøet? Hvad er dens holdning til denne? Finder Kommissionen, at indvirkningen på naturområder af særlig interesse, som der ifølge VVM-vurderingen er tale om, kan være i strid med fællesskabsbestemmelserne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(22. marts 1999)

Spanien har ikke indgivet en anmodning om at få inkluderet denne særlige vejstrækning, nemlig motorvej C-37 Torelló — Valle da En Bas in Catalonien, i planen for EU's transeuropæiske transportnet (TEN-T). I Samhørighedsfonden og på TEN-budgettet er der ikke afsat midler til denne særlige vejstrækning. Det skal bemærkes, at Samhørighedsfonden har finansieret to andre afsnit af motorvejen, der er kendt under navnet »Eje de Cataluña«: afsnittet mellem Rajadell og Artés ⁽¹⁾ og afsnittet mellem Artès og Sta. Maria de Oló ⁽²⁾.

Kommissionen har ikke kendskab til resultaterne af den undersøgelse af miljøvirkningerne, som Spanien har foretaget.

Ifølge det ærede medlems oplysninger skulle vejen gennemskære en zone, som Spanien har foreslået inkluderet i nettet Natura 2000 (Sistema Transversal Catalá, code ES51110005). Kommissionen vil henvende sig til de spanske myndigheder for at anmode dem om oplysninger om de procedurer, der blev fulgt for at sikre

overholdelsen af artikel 6, stk. 3, og artikel 6, stk. 4, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning C(95)3068 af 11. december 1995, som ændret ved beslutning C(96)3776 af 12. december 1996.

⁽²⁾ Kommissionens beslutning C(96)2626 af 23. september 1996.

⁽³⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(1999/C 341/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0380/99
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. marts 1999)

Om: Driften af afvænningsafdelingen 18 ANO i Grækenland

Samtidig med, at stofmisbruget er ved at antage lavineagtige dimensioner i Grækenland og Europa generelt, er afvænningsafdelingen under Attikas psykiatriske hospital, som er en af de få afvænningsinstitutioner i landet, i fare for at måtte indstille driften og afbryde de igangværende programmer for afvænning fra og forebyggelse af stofmisbrug på grund af afskedigelse af plejepersonale, hvilket skaber problemer i forbindelse med behandlingsforløbet for personer, der er afhængige af narkotika, idet der under afvænningsprocessen skabes et bånd mellem behandlere og stofmisbrugere.

1. Hvad er Kommissionens holdning til den hyppige udskiftning af plejepersonale i den slags institutioner?
2. Kan Kommissionen i tilfælde af, at den anerkender de negative virkninger af udskiftningen af plejepersonale, tage skridt over for den græske regering med henblik på at sørge for, at disse institutioner fritages fra bestemmelserne om ansættelse i den offentlige sektor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(20. april 1999)

1. Det er generelt anerkendt, at en pludselig afbrydelse af forholdet mellem behandler og patient, især når det drejer sig om en person, der er afhængig af narkotika, kan have negative konsekvenser for patienten. Det er imidlertid op til de enkelte medlemsstater selv at afhjælpe sådanne problemer.
2. Kommissionen er overbevist om, at de græske myndigheder gør, hvad der er nødvendigt for at løse problemet, og i den forbindelse har de Kommissionens fulde støtte. Man bør i denne sammenhæng bemærke, at Kommissionen for øjeblikket behandler de græske myndigheders forslag om særlige foranstaltninger på Attikas psykiatriske hospital med henblik på at forbedre levevilkårene for patienterne og at fremme afinstitutionalisering af det størst mulige antal patienter.

(1999/C 341/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0382/99
af Nuala Ahern (V) til Kommissionen

(19. februar 1999)

Om: Gennemførelse af Joule-Thermie-programmet inden for rammerne af det fjerde F&U-program

Kan Kommissionen under henvisning til Revisionsrettens særberetning nr. 17/98 om Joule-Thermie - programmet ⁽¹⁾ forklare, hvorfor de planlagte udgifter til projekterne er 20 % lavere end udgifterne i bilag II til Rådets beslutning om et særprogram for forskning og teknologisk udvikling, herunder demonstration inden for ikke-nuklear energi inden for det fjerde rammeprogram (94/806/EF) ⁽²⁾ og navnlig hvorfor bevillingerne til SMV'er er opført separat i stedet for at være optaget i projektbevillingerne, hvilket ville indebære, at SMV'erne deltog i programmerne med 5 %?

Kan Kommissionen forklare, hvorfor der for vedvarende energi under Joule-bevillingerne frem til slutningen af 1997 er tale om uudnyttede midler til et beløb på 70 mio ecu, mens budgettet for rationel energiudnyttelse og fossilt brændsel er overskredet med henholdsvis 8,9 mio ecu og 6,8 mio ecu?

Er det under disse omstændigheder muligt, at der frem til programmets afslutning kan rådes bod på den manglende udnyttelse af 70 mio ecu for derved at opfylde de tilsagn, som kommissær Cresson har givet Parlamentet, og hvad skal der i benægtende fald gøres?

⁽¹⁾ EFT C 356 af 20.11.1998, s. 39.

⁽²⁾ EFT L 334 af 22.12.1994, s. 105.

(1999/C 341/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0383/99

af Hiltrud Breyer (V) til Kommissionen

(19. februar 1999)

Om: Gennemførelse af Joule-Thermie-programmet inden for rammerne af det fjerde F&U-program

Kan Kommissionen angive forskellene i beløb mellem de faktiske udgifter frem til programmernes slutning og de vejledende beløb, som er anført i bilag II til Rådets beslutning om et særprogram for forskning og teknologisk udvikling, herunder demonstration inden for ikke-nuklear energi under det fjerde rammeprogram (94/806/EF) ⁽¹⁾ som delvis gengivet i Revisionsrettens særberetning nr. 17/98 ⁽²⁾ og navnlig hvorvidt der frem til slutningen af 1998 for så vidt angår vedvarende energi under Joule-programmet var rådet bod på den store underudnyttelse til et beløb på ca. 70 mio ecu frem til december 1997?

Mangler på dansk.

Kan Kommissionen, eftersom kommissær Cresson i forbindelse med kontroverserne i 1995/96 fremsatte garantier om, at den del af midlerne, der var afsat til forskning i vedvarende energi, ville blive udnyttet, oplyse, hvilke konsekvenser den manglende opfyldelse af dette måltal vil medføre, hvis det reelt skulle være tilfældet?

⁽¹⁾ EFT L 334 af 22.12.1994, s. 105.

⁽²⁾ EFT C 356 af 20.11.1998, s. 39.

Samlet svar

**afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson
på skriftlige forespørgsler P-0382/99 og P-0383/99**

(1. april 1999)

Ud over de 153,3 mio. €, der er omtalt i Revisionsrettens særberetning nr. 17/98, er der i JOULE-programmet i 1998 afsat 97 mio. € til projekter på området vedvarende energi.

Den samlede beløb i form af fællesskabsfinansiering på dette område beløber sig til 250,3 mio. €, hvilket svarer til 58,8 % af budgettet, sammenholdt med den vejledende procentsats på 58,6 % i bilag II til Rådets beslutning nr. 94/806/EF af 23. november 1994 om vedtagelse af et særprogram for forskning og teknologisk udvikling, herunder demonstration, inden for ikke-nuklear energi (1994-1998) ⁽¹⁾. For så vidt angår den særskilte tildeling til små og mellemstore virksomheder, er oversigten i tabel 2 i Revisionsrettens særberetning helt i tråd med den fodnote, der er medtaget i bilag II til den nævnte rådsbeslutning.

⁽¹⁾ EFT L 334 af 22.12.1994.

(1999/C 341/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0385/99

af Jan Wiersma (PSE) til Kommissionen

(19. februar 1999)

Om: Den politiske situation i Den Dominikanske Republik

Har Kommissionen kendskab til de problemer, der for nylig er opstået i Den Dominikanske Republik, navnlig med hensyn til den måde, hvorpå regeringen har behandlet oppositionen?

Har man allerede reageret herpå?

I bekræftende fald, hvordan?

Er Kommissionen i benægtende fald villig til at skaffe sig kendskab til situationen i Den Dominikanske Republik og tage eventuelle skridt om nødvendigt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(18. marts 1999)

Kommissionen følger nøje den politiske situation i Den Dominikanske Republik og er klar over spændingerne mellem regeringen og oppositionen. Disse spændinger skal ses i en bredere kontekst, men vedrører i øjeblikket især sammensætningen af »Junta Central Electoral« (den centrale valgkommission).

Kommissionen udsendte for nylig en mission på højt niveau til Den Dominikanske Republik. Missionens deltagere mødtes med Den Dominikanske Republiks præsident samt formændene for senatet og deputeretkammeret (i oppositionen) og understregede navnlig det ansvar, som alle de statslige institutioner har, og nødvendigheden af, at de alle samarbejder med henblik på at styrke demokratiet og retsstaten.

(1999/C 341/148)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0390/99
af Gerhard Schmid (PSE) til Kommissionen**

(1. marts 1999)

Om: Mål 5b-støtte til golfbaner i Bayern

1. Er det sandt, hvad tidsskriftet Focus beretter om, nemlig at tildelingen af EU-støtte under mål 5b til anlæg af golfbaner ikke er i overensstemmelse med retningslinjerne i det operationelle program? Hvad er i bekræftende fald forklaringen herpå?
2. Skal støttemodtageren eller fristaten Bayern betale pengene tilbage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. april 1999)

1. Mellem 1.-5. december 1997 og 28.-29. januar 1998 reviderede Den Europæiske Revisionsret det bayerske mål 5b-program for 1989-1993. Revisionsretten skrev i sin sektorskrivelse af 16. april 1998, at støtte til golfbaner inden for rammerne af dette program ofte ikke var i overensstemmelse med programmets formål. Revisionsretten fandt det også tvivlsomt, om økonomisk støtte til golfbaner er berettiget under programmet »gårdferie«, og den foreslog støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling. Den oplyste også, at hverken resultaterne af en projektvurdering af miljøet eller en anlægstilladelse forelå på det tidspunkt, da den retlige forpligtelse til offentlig støtte forelå.

Som svar på disse iagttagelser forklarede Tyskland, at ifølge beskrivelsen af foranstaltningen »gårdferie« inden for EF-støtterammen hedder det i forbindelse med dette operationelle program, at »det var formålet at udføre og forbedre mulighederne for logi og gastronomi. Turisme relateret til sport, sundhed og kultur kan derfor godt tages i betragtning«. Udviklingsplanerne, som blev sendt til Kommissionen før udkastet til EF-støtterammen, nævner udtrykkeligt »anlæggelse af golfbaner«.

Kommissionen overvejer på nuværende tidspunkt sit standpunkt til sagen.

2. I de tilfælde, hvor Kommissionen vil kræve tilbagebetaling af støtten, vil den pågældende medlemsstat blive kontaktet.

(1999/C 341/149)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0391/99
af Ursula Stenzel (PPE) til Kommissionen**

(1. marts 1999)

Om: Stillinger i Kommissionen

I år har Kommissionen kun et personale på 16.420 personer, selv om den kunne tilkomme 17.200 medarbejdere.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvorfor ca. 1.000 stillinger ikke besattes i 1996, og hvorfor der også i år stadig er ca. 780 ledige stillinger i de mange afdelinger?
2. Kan Kommissionen oplyse, hvorfor der pr. 31. december 1998 (se Kommissionens arbejdsrapport) var blevet ansat forholdsvis få østrigere ved Kommissionen (132 kvinder og 128 mænd)? Derimod er finnernes kvote på 298 kvinder og 155 mænd samt svenskernes på 274 kvinder og 166 mænd væsentligt højere! Mener Kommissionen ikke, at der helt klart er tale om en skæv fordeling mellem de nye medlemsstater?
3. Kan Kommissionen oplyse, efter hvilken fordelingsnøgle de nye medlemsstater er repræsenteret i Kommissionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(14. april 1999)

1. Situationen for de ledige stillinger i Kommissionen er forbedret siden det høje tal i årene 1995/1997 (en tabel sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets Generalsekretariat). Det store antal ledige stillinger, der nu ligger under det tal på 780, som det ærede medlem nævner, har strukturelle og konjunkturmæssige årsager.

De konjunkturmæssige årsager er af to slags: dels er de foreliggende reservelister over ansøgere, der har bestået udvælgelsesprøver, blevet stadig mere forældede og uegnede, dels er der særlige vanskeligheder med ansættelse af ansøgere, der har bestået de egnethedsprøver i forbindelse med udvælgelsen, der har været afholdt siden 1995. Disse konjunkturmæssige årsager står for ca. en tredjedel af det nuværende antal ledige stillinger. Disse forventes at forsvinde efter 1999 (udnyttelse af reservelisterne fra den igangværende almindelige A-udvælgelsesprøve (475 ansøgere, der vil have bestået – december 1999/ januar 2000) og afslutning af ansættelserne i forbindelse med udvidelsen.

De strukturelle årsager til det store antal ledige stillinger kan henføres til en vis vedvarende stivhed hos de ansatte i generaldirektoraterne (GD) og den forsætlige mangel på et centraliseret ansættelsessystem, idet forvaltningen nøjes med at levere listerne, opfordre GD'erne til at ansætte folk derfra og overvåge listernes udnyttelse med henblik på at holde GD'erne og tjenestegrene ansvarlige for deres ansættelser.

En vis procent ledige stillinger, der ikke kan blive mindre, synes således at være uundgåelig som følge af fristerne for besættelse, der i henhold til vedtægten må forlænges af forskellige administrative procedurer såsom offentliggørelse, behandling af ansøgningerne, forhåndsmeddelelse til ansøgerne og beslutninger, der skal træffes af ansættelsesmyndigheden. Denne undergrænse, der svarer til 300/350 stillinger, dvs. ca. 2 % af de ansatte, er det mål, Kommissionen sætter sig på mellemlang sigt.

2. Som det ærede medlem konstaterer, findes der en forskel i den nuværende repræsentation mellem de nye medlemsstaters tre nationaliteter. Den skyldes for en dels vedkommende, at det har været nødvendigt at foretage ansættelser til dækning af de sproglige behov som følge af Sveriges og Finlands tiltrædelse, mens dette ikke har været tilfældet for Østrig, hvis tiltrædelse ikke har bevirket en stigning i antallet af Unionens officielle sprog.

Derudover er det rigtigt, at tempoet for de østrigske ansættelser hidtil har været ret langsomt. Hovedårsagen hertil er, at udvælgelsesprøverne for østrigske statsborgere har været præget af, at antallet af ansøgere, der har bestået, har været utilstrækkeligt i forhold til målene, hvilket igen skyldes, at antallet af ansøgere til udvælgelsesprøverne har været meget lille (¹).

De seneste østrigske udvælgelsesprøver viser, at situationen er blevet bedre: en udvælgelsesprøve for østrigske ekspeditionssekretærer (KOM/A/3/98) med 44 ansøgere, der har bestået, er under afvikling, en udvælgelsesprøve C5/4 med 80 ansøgere, der har bestået, er netop afsluttet, og ansættelserne er allerede indledt, og en udvælgelsesprøve B5/4 med 70 ansøgere, der forventes at bestå, vil snart være afsluttet.

3. Kommissionen fastsatte i februar 1995 de samlede mål for ansættelser i forbindelse med udvidelsen på grundlag af en tidsplan på 5 år (1995-1999), bl.a. 1050-1350A-, B-, C- og D-stillinger, heraf 400-500 stillinger til finlænderne (8d over sproglige behov). Tallene er fastsat med henblik på at sikre en passende repræsentation af de nye medlemsstater i Kommissionen i henhold til vedtægtens artikel 27. Kommissionen er i den forbindelse gået ud fra demografiske kriterier, der ses i forhold til den repræsentation i tjenestegrenene, statsborgere i en sammenlignelig medlemsstat har.

(¹) F.eks. var der kun 35 ansøgere til udvælgelsesprøve KOM/B/949 – lønklasse B1, og heraf blev kun 8 godkendt, mens der blev tilbudt 50 stillinger.

(1999/C 341/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0393/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. marts 1999)

Om: Omfordeling af ressourcer, der var til overs fra den fælles markedsordning for frugt og grøntsager

Eksporten af citrusfrugter er forbundet med alvorlige problemer i Grækenland, som er særlig alvorligt ramt af den økonomiske krise, der plager Rusland, hvortil en stor del af den græske eksport er gået. Det har medført, at producenterne af citrusfrugter har fået store økonomiske vanskeligheder. Samtidig er der foretaget en kraftig nedskæring i eksportstøtten til frugt og grøntsager, som er endnu mere drastisk end oprindelig forudset som et led i GATT-aftalen, hvilket har medført, at der kunne spares store beløb og i 1997-98 helt op til 76 mio. ecu.

Eftersom sektoren for citrusfrugter bør styrkes med henblik på at forbedre og forøge eksportaktiviteterne og strukturen, bedes Kommissionen besvare følgende: Agter Kommissionen at omfordele de 76 mio. ecu, som blev sparet i 1997-98 på grund af den drastiske nedskæring af eksportstøtten, til aktioner, der kan fremme denne sektor, som er plaget af så alvorlige problemer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. april 1999)

Kommissionen har ydet støtte til eksport af alle de mængder, det er tilladt at eksportere under GATT (den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel) inden for de budgetmæssige rammer, som er fastsat i denne overenskomst. Målet er at opretholde eksporten og ikke for en hver pris udnytte det budgetloft, der er tilladt ifølge GATT. For produktionsåret 1997/1998 udgjorde appelsiner 52 % af den samlede mængde af frugt og grøntsager, der er udført med eksportstøtte, og citroner udgjorde 17 %. Som reaktion på krisen i Rusland, der især berører græske appelsiner, er de vejledende restitutionssatser for visse produkter blevet forhøjet. For appelsiner har denne sats siden januar 1999 ligget på 50 EUR/t.

Rådet behandler for tiden et forslag fra Kommissionen til Rådets forordning om oplysningskampagner og salgsfremmende foranstaltninger for landbrugsprodukter i tredjelande (¹). Når denne ordning først er trådt i kraft, vil den virke til gavn for eksporten af landbrugsprodukter, bl.a. citrusfrugter.

(¹) KOM(98) 683 endelig udg.

(1999/C 341/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0394/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. marts 1999)

Om: Finansiering af aktioner i forbindelse med programmer for omstrukturering af citrusfrugt- dyrkningen under den tredje fællesskabsstøtteramme

Citrusfrugtsektoren i Grækenland har alvorlige problemer på grund af såvel EU's politik (GATT-aftalerne, præferenceaftaler med tredjelande) som den internationale situation. For at løse disse problemer er det

nødvendigt at iværksætte aktioner med henblik på omstrukturering af produktionen samt yde støtte til forarbejdningsindustrien for at modernisere den og indrette den til andre aktiviteter såsom for eksempel fremstilling og standardisering af frugtjuice.

Kommissionen bedes besvare følgende:

1. Kan aktioner i forbindelse med omstrukturering af citrusfrugtproduktion og den tilhørende forarbejdningsindustri integreres i de handlingsprogrammer, der finansieres af strukturfondene?
2. Hvad agter Kommissionen at foretage sig for at få disse aktioner optaget under den tredje fællesskabsstøtteramme?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(31. marts 1999)

1. Spørgsmålet kan besvares bekræftende, men da den nuværende programmeringsperiode er ved at være afsluttet, er der hverken penge eller tid nok til at iværksætte nye strukturaktioner til fordel for citrusfrugtsektoren i henhold til EF-støtterammen for 1994-1999.
2. Det påhviler medlemsstatens myndigheder at definere deres prioriteter og at gøre opmærksom på dem i deres forslag til regionalplaner og operationelle programmer. Kommissionen vil behandle forslagene i overensstemmelse med de bestemmelser, som skal vedtages for den tredje periode, der løber fra år 2000 til 2006.

(1999/C 341/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0400/99

af Robin Teverson (ELDR) til Kommissionen

(1. marts 1999)

Om: EU's fødevarehjælp

Vil Kommissionen anføre den samlede værdi af EU's fødevarehjælp til ikke-EU-lande, sådan som den har udviklet sig over de sidste fem år? Vil Kommissionen yderligere fremlægge en liste over værdien af fødevarehjælpen pr. modtagerland og, hvis det er muligt, pr. donorland i EU i den samme periode?

Er det også muligt at få en liste over arten af EU's fødevarehjælp (dvs. korn, mælk, forarbejdede produkter) og en forklaring på, hvordan hjælpesystemet fungerer (dvs. ansøgningsberettigelse, beslutningsproces)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(20. april 1999)

De skemaer, som det ærede parlamentsmedlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat får tilsendt direkte, viser hvor store de samlede udgifter til Fællesskabets fødevarebistand har været gennem de seneste fem år, og hvordan de har fordelt sig på forskellige former for støtte.

De beslutninger, der i dag træffes med hensyn til fødevarebistand og fødevarerikkerhed, har hjemmel i Rådets forordning (EF) 1292/96 af 27. juni 1996 om fødevarehjælpspolitik og fødevarehjælpsforvaltning og om særlige aktioner til støtte for fødevarerikkerheden ⁽¹⁾.

Det fremgår af bilaget til nævnte forordning, hvilke lande der kan komme i betragtning med hensyn til støtte på dette område. Bevillinger på over 2 millioner EUR skal godkendes af en forvaltningskomité — der består af medlemsstaternes repræsentanter, og som har en repræsentant for Kommissionen som formand — inden Kommissionen træffer beslutning.

⁽¹⁾ EFT L 166 af 5.7.1996.

(1999/C 341/153)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0414/99
af Vincenzo Viola (PPE) til Kommissionen**

(19. februar 1999)

Om: Pålæggelse af forpligtelser til offentlig tjeneste for rute-fly mellem ømråder og fastlandet

Artikel 154 og 158 i Amsterdam-traktaten omhandler Den Europæiske Unions ømråder og nødvendigheden af at skabe forbindelser mellem disse og Fællesskabets centrale områder, også under hensyntagen til deres status som mindre begunstigede regioner på grund af geografiske strukturelle ulemper, der fortsat hindrer deres økonomiske og sociale udvikling.

Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage for at afhjælpe de negative følger for flyruterne fra og til Sardinien som følge af åbningen af mellemlandingen i Malpensa 2000? Kontrollerer Kommissionen bestemmelserne i forordning (EØF) 2408/92 ⁽¹⁾ om pålæggelsen af forpligtelser til offentlig tjeneste for rute-fly, idet disse forpligtelser bør komme til udtryk i ydelsen af tjenester, der opfylder kravene om »kontinuitet, regelmæssighed, kapacitet og prisfastsættelse«, hvilken derimod på nuværende tidspunkt ikke er tilfældet for de flyruter, der f.eks. forbinder de mindre sicilianske øer (Pantelleria og Lampedusa) med den italienske halvø eller med Sicilien?

⁽¹⁾ EFT L 240 af 24.8.1992, s. 8.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(6. april 1999)

Som nævnt i det ærede medlems spørgsmål giver Rådets forordning (EØF) 2408/92 om EF-luftfartsselskabers adgang til luftruter inden for Fællesskabet medlemsstaterne mulighed for at pålægge forpligtelse til offentlig tjeneste. Den retlige beføjelse til at beslutte, hvorvidt bestemte ruter til regionale lufthavne skal falde ind under forpligtelse til offentlig tjeneste, fordi disse ruter anses for at være af afgørende betydning for regionens økonomiske udvikling ligger derfor ikke hos Kommissionen. Betingelserne skal sikre, at sådanne ruter beflyves i henhold til bestemte krav, som luftfartsselskaber normalt ikke ville påtage sig, hvis det kun drejede sig om kommercielle interesser.

Kommissionen er klar over, at de italienske myndigheder overvejer midler til at lette lufttransport til perifere regioner, inklusive de mindre sicilianske øer. Mulighederne i henhold til EF-lov er pålæggelse af forpligtelse til offentlig tjeneste på de pågældende ruter eller vedtagelse af en ikke-diskriminerende form for social støtte til beboerne på disse øer. Det er op til de italienske myndigheder at beslutte, hvilke lufttransporttjenesteydelser disse ordninger skal omfatte. Vedrørende ruterne til Milano, er det vanskeligt at indføre specifikke foranstaltninger i forbindelse med en lufthavn, hvis der er tilstrækkelig flyvning på andre lufthavne, der betjener denne by.

(1999/C 341/154)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0421/99
af Ernesto Caccavale (UPE) til Kommissionen**

(1. marts 1999)

Om: Lovgivningsmæssigt tomrum med hensyn til risici for arbejdstagere i søfartssektoren som følge af udsættelse for asbest

I direktiv 83/477/EØF ⁽¹⁾ om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest, som ligger i forlængelse af direktiv 80/1107/EØF ⁽²⁾ om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved at være udsat for kemiske, fysiske og biologiske agenser under arbejdet, hedder det i artikel 1, stk. 2, udtrykkeligt, at direktivet ikke gælder for skibsfart og luftfart, selv om det ikke er til hinder for, at medlemsstaterne kan anvende eller indføre love eller administrative bestemmelser, der giver arbejdstagerne en bedre beskyttelse.

Selv om den italienske regering har gennemført direktiv 83/477/EØF i national lov, har den ikke truffet foranstaltninger til at fastlægge bestemmelser for de arbejdstagere, der ikke er omfattet af ovennævnte direktiver, hvorved der er opstået et lovgivningsmæssigt tomrum for så vidt angår dette problem, således at de pågældende sektorer ikke er omfattet af den nødvendige beskyttelse.

Asbest er en særdeles skadelig agens, og desværre er der i Italien og i andre europæiske lande allerede konstateret sygdomstilfælde og endog dødsfald blandt skibsbesætninger som følge af asbestose.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse:

1. af hvilken årsag arbejdstagere inden for sø- og luftfart ikke er omfattet af ovennævnte EØF-direktiv om beskyttelse af arbejdstagere, der er udsat for asbest?
2. af hvilken årsag der ikke siden er truffet foranstaltninger for at udfylde dette lovgivningsmæssige tomrum, hvorved en række arbejdstageres helbred bringes i alvorlig fare?
3. om ikke den mener, at dette lovgivningsmæssige tomrum, som både fællesskabsinstitutionerne og den italienske regering har efterladt, indebærer en åbenlys krænkelse af det generelle princip om ikkeforskelssbehandling på det her omhandlede meget vigtige område, nemlig beskyttelse af sundheden og sikkerheden på arbejdspladsen?

(¹) EFT L 263 af 24.9.1983, s. 25.

(²) EFT L 327 af 3.12.1980, s. 8.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(6. april 1999)

Rådets direktiv 83/477/EØF af 19. september 1983 om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest (¹) er et særdirektiv i henhold til artikel 8 i direktiv 80/1107/EØF af 27. november 1980 om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved at være udsat for kemiske, fysiske og biologiske agenser under arbejdet (²) og gælder ikke for skibsfart og luftfart, som var dækket af specifikke internationale bestemmelser.

I 1990 vedtog Rådet direktiv 90/394/EØF af 28. juni 1990 om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer (³). Dette direktiv, som er et særdirektiv i henhold til Rådets rammedirektiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet (⁴), finder anvendelse på alle former for private og offentlige aktiviteter med undtagelse af visse specifikke aktiviteter i den offentlige tjeneste.

Dette betyder, at fra 1991, da alle former for asbest blev klassificeret som kræftfremkaldende på fællesskabsplan, var skibsfart og luftfart de facto dækket af fællesskabsretten om beskyttelse af arbejdstagerne.

Med henblik på at give et svar på Rådets konklusioner af 7. april 1998 om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved at være udsat for asbest (⁵) er Kommissionen i færd med at undersøge de eksisterende foranstaltninger for at fastslå, om der er behov for andre bestemmelser.

(¹) EFT L 263 af 24.9.1983.

(²) EFT L 327 af 3.12.1980.

(³) EFT L 196 af 26.7.1990.

(⁴) EFT L 183 af 29.6.1989.

(⁵) EFT C 142 af 7.5.1998.

(1999/C 341/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0422/99

af Ernesto Caccavale (UPE) til Kommissionen

(1. marts 1999)

Om: Manglende gennemførelse i Italien af de seneste europæiske bestemmelser om arbejdstiden i søfartssektoren

I fællesskabspagten om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkeds- og sociale rettigheder, som vedtoges på Det Europæiske Råd i Strasbourg den 9. december 1989, hed det, at etableringen af det indre marked skulle føre til en forbedring af arbejdstagernes leve- og arbejdsvilkår inden for Det Europæiske Fællesskab, og der fastsattes derfor et loft for den ugentlige arbejdstid, minimumshvileperioder samt passende pauser.

I direktiv 93/104/EF⁽¹⁾ om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden fastsættes der minimumsforskrifter for sundhed og sikkerhed i forbindelse med tilrettelæggelsen af arbejdstiden, idet visse sektorer, herunder søfartssektoren, dog ikke var omfattet af disse forskrifter.

I november 1998 vedtog Kommissionen et forslag til direktiv (KOM(98) 0662), hvormed formålet er at supplere ovennævnte direktiv fra 1993 og udvide det til også at omfatte de hidtil udelukkede sektorer og således også fastsætte et loft for arbejdstiden i søfartssektoren.

Den seneste italienske lovgivning på dette område indeholder stadig ingen bestemmelser vedrørende søfartssektoren, og faktisk forholder det sig sådan, at visse søfartsselskaber fortsat anvender arbejdstider, der overskrider de i fællesskabsbestemmelserne fastsatte lofter og ligefrem når op over seks eller syv timers overarbejde om dagen.

Kan Kommissionen derfor oplyse, hvad den agter at foretage sig for at sikre, at den italienske stat så hurtigt som muligt gennemfører de nye fællesskabsbestemmelser i den nationale lovgivning og på denne måde afhjælper denne mangel på bestemmelser og på ligestilling i forhold til de i EU gældende mindstenormer?

⁽¹⁾ EFT L 307 af 13.12.1993, s. 18.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(20. april 1999)

Den 18. november 1998 vedtog Kommissionen på grundlag af artikel 4, stk. 2, i protokollen om social- og arbejdsmarkedspolitikken et forslag til Rådets direktiv om gennemførelse af den aftale om tilrettelæggelse af arbejdstiden for søfarende, som er indgået mellem European Community Shipowners' Association (ECSA) og Federation of Transport Workers' Unions in the European Union (FST).⁽¹⁾ Når direktivet er vedtaget af Rådet og efter implementeringsperioden er udløbet, træffer Kommissionen, som EF-traktatens vogter, de nødvendige forholdsregler for at sikre, at bestemmelserne i direktivet i fuldt omfang gennemføres og håndhæves i medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT C 43 af 17.2.1999.

(1999/C 341/156)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0424/99

af Luisa Todini (PPE) til Kommissionen

(19. februar 1999)

Om: Seksuelle overgreb mod kvinder

Med dom 1636 har højesteret annulleret dommen mod en mand, der var anklaget for at have voldtaget en attenårig kvinde fra Potenza (Italien), idet den blandt begrundelserne har anført, at der ikke kan være tale om voldtægt, hvis kvinden er iført jeans, eftersom voldtægtsmanden ikke ville kunne afføre sit ofre disse uden ofrets hjælp. Retten går derfor ud fra, at kvinden i sådanne tilfælde er indforstået.

Helt bortset fra højesterets utrolige dom er det mest foruroligende aspekt i denne sag den politiske, kulturelle og sociale baggrund, der har givet anledning til dommen.

Mener Kommissionen, at det gennem Dafne-programmet vil være muligt at iværksætte en sensibiliseringskampagne vedrørende seksuelle overgreb mod kvinder?

Mener Kommissionen, at der er mulighed for øget indgriben på dette område for i højere grad at koordinere det arbejde, som de nationale myndigheder med ansvar for beskyttelse af kvindelige voldsofre udfører?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anita Gradin

(25. , marts 1999)

Under Daphne-programmet⁽¹⁾ støttede Kommissionen i 1997 29 projekter og i 1998 36 projekter om bekæmpelse af vold mod kvinder. Mange af disse projekter omhandlede specifikt seksuel vold mod kvinder og sensibilisering af offentligheden og af målgrupperne og dem, der arbejder med dem. Kommissionen vil også i fremtiden være opmærksom på denne form for vold og de nødvendige initiativer til bekæmpelse af den, når den udformer de fremtidige Daphne-programmer.

Kommissionen er for tiden i færd med at undersøge de forskellige ordninger i medlemsstaterne for støtte til ofre for kriminalitet i almindelighed, og den regner med senere på året at kunne forelægge resultaterne af denne undersøgelse. Kommissionen kan derimod ikke koordinere de bestræbelser, der udfoldes af de nationale myndigheder, der har ansvaret for retlig beskyttelse af kvinder, der er ofre for vold. Den vil dog gennem Daphne-programmet fortsat bestræbe sig på på EU-plan at øge udbuddet af ikke-statslige organisationers indsats til bekæmpelse af vold mod kvinder. Den vil også gennem STOP-programmet fortsat søge at fremme nationale myndigheders initiativer til bekæmpelse af en bestemt type vold, nemlig handel med kvinder med henblik på seksuel udnyttelse.

Kommissionen har endvidere, i samarbejde med Parlamentet og de pågældende formandskaber, iværksat en sensibiliseringskampagne om vold mod kvinder. Denne kampagne består af en række initiativer på både europæisk og nationalt plan. Den finansieres af Daphne-programmet samt over budgetposterne for særlige begivenheder og informationskampagner (B-309 og B3-300). Den første europæiske konference for eksperter i vold mod kvinder blev afholdt 30. november-4. december 1998 i samarbejde med det østrigske formandskab. Temaet var »Vold mod kvinder og politiets rolle«. Den 8. marts 1999 indledtes i Strasbourg »De hvide bånd kampagne«, der har et hvidt bånd som symbol på nul tolerance over for vold mod kvinder. Denne kampagne skal bl.a. omfatte forskellige informationstiltag, plakater, etablering af et website, et eurobarometer samt produktion af tv-reklameindslag. Det næste arrangement bliver en europæisk ministerkonference om emnet vold mod kvinder; den gennemføres den 28.-30. marts 1999 i Köln i samarbejde med det tyske formandskab.

(¹) KOM(99) 82 endelig udg.

(1999/C 341/157)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0435/99
af Bartho Pronk (PPE) til Kommissionen

(4. marts 1999)

Om: Nederlandsk ratificering af den konvention om sikkerhed i forbindelse med anvendelse af asbest, der den 24. juni 1986 blev udarbejdet i Genève (konvention nr. 162 vedtaget af Den Internationale Arbejds-konference på dennes 22. møde)

Spørgsmålet om, hvorvidt Den Europæiske Union – inden for rammerne af de fællesskabsbeføjelser, der drøftes – eller de enkelte medlemsstater skal ratificere konvention nr. 162 fra Den Internationale Arbejds-konference om sikkerhed i forbindelse med anvendelse af asbest, er af Kommissionen forelagt for Domstolen, der afgav udtalelse den 19. marts 1993. Konklusionen i denne udtalelse er, at Unionen ikke har enekompetence, men at der er tale om delt kompetence mellem medlemsstater og Union.

1. Er Kommissionen bekendt med denne udtalelse fra Domstolen?
2. Hvad er Kommissionens reaktion i bekræftende fald herpå?
3. Har Kommissionen til hensigt at sikre en definitiv løsning på kort sigt?
4. Er Kommissionen bekendt med, at en række medlemsstater har til hensigt at ratificere konventionerne, hhv. allerede har ratificeret dem?
5. Hvordan stiller Kommissionen sig i givet fald hertil?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(9. april 1999)

Den 21. august 1991 anmodede Kommissionen Domstolen om en udtalelse om EF-traktatens forenelighed med ILO-konvention nr. 170 om sikkerhed i forbindelse med anvendelse af kemiske produkter på arbejdspladsen og nærmere bestemt, hvorvidt Fællesskabet havde kompetence til at tiltræde denne konvention samt de konsekvenser, der fulgte heraf for medlemsstaterne.

I sin udtalelse 2/91 af 19. marts 1993 gav Domstolen udtryk for, at »kompetencen til at tiltræde ILO-konvention nr. 170 tilkommer medlemsstaterne og Fællesskabet i forening«. Domstolen har også udelukket muligheden af en eksklusiv ekstern kompetence, der følger af en intern lovgivning bestående af minimumsforskrifter (hvilket generelt gælder for direktiver vedrørende asbest), i det mindste når den internationale lovgivning om samme emne også er en minimumsforskrift (hvilket er tilfældet for konvention nr. 162 og nr. 170).

Domstolen har ligeledes understreget, at »når emnet for en aftale eller en konvention henhører dels under Fællesskabets, dels under medlemsstaternes kompetence, må der såvel under forhandlings- og tiltrædelsesfasen som i forbindelse med opfyldelsen af de påtagne forpligtelser etableres et snævert samarbejde mellem medlemsstaterne og Fællesskabets institutioner«.

Som konklusion på denne udtalelse fremlagde Kommissionen den 12. januar 1994 et forslag til Rådets afgørelse ⁽¹⁾ om udøvelse af Fællesskabets eksterne kompetence i forbindelse med internationale arbejdskonferencer i tilfælde af, at kompetencen tilkommer Fællesskabet og medlemsstaterne i forening.

Nogle medlemsstater har ratificeret ILO-konventioner om emner, som er omfattet af delt kompetence (fem indtil dato i forbindelse med konvention nr. 162). Rådet har ikke godkendt Kommissionens forslag, som ikke har været genstand for drøftelser. Det er fortsat Kommissionens opfattelse, at der skal findes en hensigtsmæssig løsning inden for rammerne af Domstolens udtalelse.

⁽¹⁾ KOM(94) 2 endelig udg.

(1999/C 341/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0437/99

af Brigitte Langenhagen (PPE) til Kommissionen

(4. marts 1999)

Om: Fortolkning og anvendelse af direktiv 92/43/EØF

Hvilke kriterier eller forudsætninger er i enkeltheder afgørende for, at der i forbindelse med et jernbaneprojekt kan påberåbes »væsentlige gavnlige virkninger på miljøet«, jf. artikel 6, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 92/43/EØF ⁽¹⁾?

Denne forespørgsel skal ses i forbindelse med min forespørgsel af 25.7.1998. Denne har Bjerregaard besvaret for Kommissionen (E-2638/98) ⁽²⁾. Kommissionens svar har ladet ovennævnte spørgsmål stå åbent, hhv. har rejst det.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EFT C 118 af 29.4.1999, s. 110.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(1. april 1999)

I sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel nr. 2638/98 har Kommissionen allerede tilkendegivet sin holdning samt forklaret, at spørgsmålet vedrørende »væsentlige gavnlige virkninger på miljøet« kun kan behandles fra sag til sag. Der findes ingen generelle forudsætninger eller kriterier ud over dem, der allerede er fastsat i Rådets direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, og de generelle miljømæssige fordele i forbindelse med jernbaner i forhold til andre transportformer overflødiggjør ikke behovet for særlige analyser vedrørende projektet og lokaliteten.

Kun Domstolen kan give en definitiv udlægning af direktivet, og Kommissionen beklager, at den ikke kan give det ærede medlem en mere detaljeret forklaring, end den gjorde i sit foregående svar.

(1999/C 341/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0441/99**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(4. marts 1999)

Om: Menneskerettigheder – Egypten

Er Kommissionen opmærksom på den massefængsling og -tortur, der har fundet sted over for egyptiske kristne fra El-Kosheh-landsbyen i Sohag Governate i det øvre Egypten? I bekræftende fald, agter Kommissionen da at fremsætte indsigelser over for de egyptiske myndigheder om dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín

(29. marts 1999)

Kommissionen er opmærksom på den polemik, der er omkring de seneste begivenheder i landsbyen El-Kosheh i Sohag, Egypten, og den påståede mishandling af kristne landsbyboere fra det lokale politiske side. Begivenhederne er blevet rapporteret i såvel europæisk som egyptisk presse og har været genstand for indgående undersøgelser af den egyptiske menneskerettighedsorganisation og andre menneskerettighedsorganisationer.

Chefen for Kommissionens delegation i Egypten har sammen med kolleger fra medlemsstaterne fulgt sagen og andre lignende episoder nøje, og den egyptiske regering er ganske klar over, hvor stor betydning EU tillægger overholdelse af menneskerettigheder. Ud fra hvad Kommissionen på det seneste har fået oplyst, er der ikke meget, der tyder på, at påstandene fra visse sider om, at begivenhederne i El-Kosheh hovedsageligt eller udelukkende skulle være af religiøs art, er korrekte. Alle påstande bliver dog behandlet hver for sig. Kommissionen tøver ikke med at rejse specifikke spørgsmål sammen med medlemsstaterne over for relevante egyptiske myndigheder inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

(1999/C 341/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0442/99**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(4. marts 1999)

Om: Grønlandssæler

Er Kommissionen opmærksom på antallet af lemlæstede grønlandssæler, der konstateres i Archangelsk-området i Hvidehavet i Rusland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans Van den Broek

(26. marts 1999)

Kommissionen har desværre ikke kendskab til det af det ærede medlem nævnte forhold og ligger ikke inde med oplysninger om sagen.

(1999/C 341/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0445/99**af José Valverde López (PPE) til Kommissionen**

(4. marts 1999)

Om: Udryddelse af polio

Verdenssundhedsorganisationen WHO har sat sig som mål at udrydde polioen inden år 2000. Der er med henblik herpå brug for ca. 370 mio dollars til gennemførelse af vaccinationskampagner.

Vil Kommissionen oplyse, gennem hvilke programmer EU for tiden samarbejder med udviklingslandene om udryddelsen af denne sygdom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(16. april 1999)

Fællesskabet yder allerede nu betydelig støtte til vaccinationsaktiviteter, især i Afrika, ved at sikre forsyning med de vigtigste vacciner, specielt polio vaccine, og ved at udvikle og forbedre vaccinationsaktiviteterne i de primære sundhedsfaciliteter. Der findes et særprogram til støtte for større økonomisk uafhængighed i forbindelse med vaccinationer i otte lande syd for Sahara (9,5 mio. EUR). Dette program tager sigte på at forbedre vaccinationsdækningen af børn og unge kvinder samt at mindske landenes afhængighed af ekstern finansiering af det udvidede vaccinationsprogram, særlig ved at tilskynde til, at vaccination optages som en post på de nationale sundhedsbudgetter.

Fællesskabet er aktivt engageret i finansieringen af den første strategi for gennemførelsen af det globale program for udryddelse af polio, dels via støtte til primære sundhedsfaciliteter i 32 lande syd for Sahara (over 250 mio. EUR via 7. Europæiske Udviklingsfond (EUF)), dels via programmer for strukturtilpasningsstøtte, der sikrer finansieringen af højt prioriterede poster på sundhedsbudgetterne (over 458 mio. EUR via 7. EUF). På særlig anmodning fra de nationale myndigheder kan Fællesskabet også finansiere forskellige merudgifter i forbindelse med det globale program for udryddelse af polio. Udgifterne skal i så fald optages på de nationale sundhedsbudgetter. I nært samarbejde med Verdenssundhedsorganisationen WHO's regionale kontor for Afrika støtter Fællesskabet også oprettelsen af et net for epidemiologisk overvågning i Vestafrika (budget 500000 EUR), som er et vigtigt led i den fjerde strategi under det globale program for udryddelse af polio. Desuden drøfter Fællesskabet et yderligere samarbejde med WHO.

(1999/C 341/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0446/99

af José Valverde López (PPE) til Kommissionen

(4. marts 1999)

Om: WTO

Til trods for vedtagelsen af FAIR-loven (Freedom to Farm act) i 1996, ifølge hvilken subsidierne til amerikanske landbrugere gradvis skulle afskaffes, har den amerikanske regering i 1998 udbetalt over 6 mia dollars i direkte støtte.

Agter Kommissionen på denne baggrund at iværksætte WTO's tvistbilæggelsesprocedure?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(12. april 1999)

Medlemmerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO) har afgivet løfte om at mindske støtten i henhold til kvantitative forpligtelser. Støtte, som overholder de specifikke kriterier i landbrugsaftalen (foranstaltningerne i de såkaldte »grønne« og »blå« kasser), er dog ikke omfattet af denne reduktion. De tilgængelige oplysninger indikerer ikke, at USA udbetaler støtte i strid med de aftalte kriterier eller ud over indgåede forpligtelser. USA skal under alle omstændigheder afgive oplysninger til WTO om sine subsidier. EU vil herefter undersøge nøje, hvorvidt de amerikanske oplysninger opfylder de fastlagte regler.

(1999/C 341/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0456/99

af Concepció Ferrer (PPE) til Kommissionen

(5. marts 1999)

Om: Toldunionen med Tyrkiet

Europa-Parlamentet vedtog den 17. september 1998 en beslutning (A4-0251/98) ⁽¹⁾ om toldunionen med Tyrkiet med forslag til praktiske foranstaltninger med sigte på at fremme den økonomiske og sociale udvikling i Tyrkiet som led i strategien for tilnærmelse og styrkelse af forbindelserne med dette land.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget eller agter at tage til at følge Parlamentets forslag op, navnlig hvad angår udformningen af initiativer med henblik på at styrke den tyrkiske lovgivning vedrørende intellektuel ejendomsret eller tilnærme den til EF-lovgivningen som led i kampen mod piratkopiering?

(¹) EFT C 313 af 12.10.1998, s. 176.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans Van den Broek

(13. april 1999)

Kommissionen følger opmærksomt, hvorledes Tyrkiet opfylder sine forpligtelser inden for rammerne af toldunionen, navnlig hvad angår beskyttelsen af den intellektuelle, industrielle og kommercielle ejendomsret. I sin seneste periodiske rapport om Tyrkiet (¹) oplyste Kommissionen, at denne beskyttelse er blevet forbedret i Tyrkiet siden toldunionens ikrafttrædelse, men at der stadig bør træffes en række foranstaltninger inden den 1. januar 1999. Kommissionen undersøger for øjeblikket de foranstaltninger, som de tyrkiske myndigheder for nylig har vedtaget på dette område.

Hvad angår piratkopiering, har Kommissionen hidtil kun fået forelagt ganske få tilfælde. Kommissionen er under alle omstændigheder parat til at undersøge alle specifikke velbegrundede tilfælde, som den får forelagt.

(¹) KOM(98) 711 endelig udg.

(1999/C 341/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0457/99 af Concepció Ferrer (PPE) til Kommissionen

(5. marts 1999)

Om: Demokratiklausulen i aftaler med tredjelande

Respekten for menneskerettighederne er et grundprincip i Den Europæiske Union, og dets gennemførelse i praksis bør ikke kun fremmes inden for vore grænser, men også i tredjelande. Indføjelsen af en »demokratiklausul« i EU's aftaler med tredjelande gør det muligt at tage konkrete skridt, herunder at indstille den finansielle støtte til de lande, som ikke respekterer menneskerettighederne. Vil Kommissionen på den baggrund oplyse, om håndhævelsen af denne bestemmelse i de forskellige aftaler efter dens mening har bidraget til at fremme respekten for menneskerettighederne i verden?

Vil den endvidere oplyse, i hvilke tilfælde den har set sig nødsaget til at suspendere aftaler på grund af krænkelse af demokratiklausulen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans Van den Broek

(13. april 1999)

Kommissionen skal henvise til, at Rådet, med henblik på at fremme en fælles indsats til overholdelse og fremme af de universelle værdier, og ikke med det formål at stille betingelser, i maj 1995 besluttede i alle aftaler mellem Fællesskabet og tredjelande systematisk at indføje en klausul om, at respekten for demokratiske principper og menneskerettigheder udgør en væsentlig del af aftalen, samt en »klausul om manglende opfyldelse«.

Kommissionen finder det på dette stadium meget vanskeligt at foretage en vurdering af disse klausulers betydning for menneskerettighedssituationen i de pågældende lande. Med den af Rådet fastsatte bestemmelse kan der lægges større vægt på dialogen som et middel til at nå frem til en løsning, inden der træffes negative foranstaltninger, undtagen i særlige hastetilfælde, da en suspension af samarbejdet absolut bør være den sidst mulige løsning.

De foranstaltninger, der eventuelt kunne træffes i tilfælde af alvorlige og vedvarende krænkelse af menneskerettighederne eller en afbrydelse af den demokratiske proces, er tilstrækkelige til at muliggøre forskellige reaktioner, alt efter situationens alvor. Hidtil er ingen aftaler som sådan blevet suspenderet, selv om der er gennemført talrige foranstaltninger i form af henvendelser og interventioner og ændringer af samarbejdsprogrammernes indhold.

(1999/C 341/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0459/99**af Laura González Álvarez (GUE/NGL) og Pedro Marset Campos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(5. marts 1999)

Om: Spanske universitetsuddannede sygeplejerskers adgang til udvælgelsesprøver med henblik på ansættelse som tjenestemand i kategori A

Den spanske sygeplejerskeuddannelse er en erhvervskompetencegivende videregående uddannelse på universitetsniveau og er da også som sådan omfattet af kongeligt dekret nr. 1665/91, som er den spanske lov, der gennemfører direktiv 48/89/EØF ⁽¹⁾, men det pågældende eksamensbevis accepteres ikke desto mindre ikke ved EU's udvælgelsesprøver med henblik på ansættelse i kategori A.

1. Med hvilken begrundelse nægter Kommissionen indehaverne af dette eksamensbevis adgang til udvælgelsesprøver i kategori A?
2. Udgør udelukkelsen af spanske universitetsuddannede sygeplejersker fra udvælgelsesprøver i kategori A ikke en form for diskrimination mod de pågældende og dermed en krænkelse af artikel 27 i EU's tjenestemandsvedtægt?
3. I henhold til EU's tjenestemandsvedtægt kræves der med henblik på ansættelse i kategori A ikke andre kvalifikationer end en universitetsuddannelse. På hvilken bestemmelse i vedtægten eller i fællesskabsretten bygger Kommissionen da sit krav om, at uddannelsen skal give mulighed for at tage doktorgrad?

⁽¹⁾ EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(8. april 1999)

Alle de svar, Kommissionen tidligere har givet på skriftlig forespørgsel E-2749/97 fra García Arias ⁽¹⁾, E-4186/97 fra Dührkop Dührkop ⁽²⁾, E-635/98 fra Hernández Mollar ⁽³⁾, E-995/98 fra Sornosa Martínez ⁽⁴⁾, E-997/98 ⁽⁵⁾ og E-1001/98 fra De Esteban Martin ⁽⁶⁾, E-1309/98 fra González Álvarez ⁽⁷⁾ og E-3777/98 fra Sornosa Martínez ⁽⁸⁾ vedrørende »tekniske ingeniører«, gælder for eksamensbeviser for »Diplomados en Enfermería«. Ifølge gældende spansk lovgivning ⁽⁹⁾ er det eksamensbevis, det ærede medlem omtaler, — ligesom eksamensbeviserne i »Ingeniería Técnica« — et eksamensbevis for kort videregående uddannelse. For at opnå eksamensbeviset for »Diplomado en Enfermería« må man derfor også have afsluttet tre års akademiske studier.

⁽¹⁾ EFT C 82 af 17.3.1998, s. 136.

⁽²⁾ EFT C 304 af 2.10.1998, s. 15.

⁽³⁾ EFT C 354 af 19.11.1998, s. 11.

⁽⁴⁾ EFT C 402 af 22.12.1998, s. 55.

⁽⁵⁾ EFT C 386 af 11.12.1998, s. 69.

⁽⁶⁾ EFT C 354 af 19.11.1998, s. 50.

⁽⁷⁾ EFT C 31 af 5.2.1999, s. 32.

⁽⁸⁾ EFT C 297 af 15.10.1999.

⁽⁹⁾ »Ley de Ordenación general del Sistema Educativo« (Ley Orgánica 1/1990, af 3. oktober), »Ley de Reforma Universitaria«, 1983. .

(1999/C 341/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0461/99**af W.G. van Velzen (PPE) til Kommissionen**

(23. februar 1999)

Om: Gennemførelse af el-direktivet i Frankrig

Den 17. februar fandt der en forhandling sted i det franske parlament om gennemførelsen af EU-direktivet om elektricitet. I medfør af traktaten har alle medlemsstater pligt til at gennemføre EU-direktiver i national ret. El-direktivet skal være omsat senest den 18. februar 1999.

1. Har Kommissionen kendskab til den franske statssekretærs synspunkt, nemlig at der kun bør ske en begrænset åbning af markedet for elektricitet?
2. Ifølge oplysninger i pressen går den franske regerings forslag ud på, at virksomheder kun skal kunne skifte el-leverandør hvert femte år. Er det i overensstemmelse med el-direktivets artikel 19?
3. Desuden må kun producenter udbyde strøm, men ikke hverken forhandlere eller mellemmand. Er dette i overensstemmelse med direktivets artikel 19?
4. Hvilke følger har den franske regerings restriktive fortolkning for gensidigheden og den fuldstændige liberalisering af det europæiske marked for elektricitet?
5. Hvad vil Kommissionen foretage sig, hvis den er af den opfattelse, at den franske ordning er i strid med EU-direktivet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis

(7. april 1999)

1. Under udarbejdelsen af lovgivningen, med hvilken Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet ⁽¹⁾ skal gennemføres, har medlemsstaterne og Kommissionen arbejdet nært sammen på bilateralt og multilateralt plan. Kommissionen har i den sammenhæng modtaget et udkast til lov om modernisering og udvikling af den offentlige elsektor af 11. december 1998. Den franske nationalforsamling vedtog dette udkast ved førstebehandlingen den 2. marts 1999 med visse ændringsforslag, som Kommissionen endnu ikke har fået kendskab til. Udkastet skal senere behandles af det franske senat.
2. Direktivet indeholder ingen bestemmelser om elforsyningskontraktens varighed, hvilket ifølge Kommissionen henhører under kontraktfriheden og i givet fald EF-traktatens konkurrenceregler. Kommissionen har for nylig fået kendskab til, at der under nationalforsamlingens førstebehandling blev vedtaget et ændringsforslag, ifølge hvilket kontrakter mellem virksomheder og elleverandører mindst skal gælde i tre år. Pålæggelsen af en mindste varighed kunne udgøre en uberettiget hindring for den åbning af markedet, der kræves ifølge direktiv 96/92/EF, og ligeledes en overtrædelse af EF-traktatens artikel 5, 85 og 90. Kommissionen vil officielt tage stilling, hvis det pågældende ændringsforslag vedtages ved afslutningen af lovgivningsprocessen.
3. Direktivet forpligter ikke medlemsstaterne til at anerkende forhandlere eller mellemmand inden for elsektoren. Dette spørgsmål overlades til medlemsstaterne ifølge nærhedsprincippet.
4. Medlemsstaterne er ifølge direktivet forpligtet til at sikre, at 26,48 % af deres elmarked åbnes. Medlemsstaterne kan gå videre, men de er ikke forpligtet hertil. Kommissionen vil fremlægge sin holdning til gensidighedsklausulen i artikel 19, hvis en medlemsstat forelægger sagen for den.
5. Kommissionen vil i dette tilfælde kontakte medlemsstaten og eventuelt indlede en overtrædelsesprocedure, som den altid gør ved manglende opfyldelse af et EU-direktiv.

⁽¹⁾ EFT L 27 af 30.1.1997.

(1999/C 341/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0463/99
af Maria Cardona (UPE) til Kommissionen

(24. februar 1999)

Om: EU-støtte til uvejrsramte landbrugsbedrifter på Madeira

I anden uge af januar 1999 blev den autonome region Madeira hårdt ramt af voldsomme storme. Uvejret drev hen over næsten alle kommuner og ramte stort set alle landbrugsbedrifter, herunder især de sydvendte bedrifter, hvis hovedafgrøde er bananer, der jo som bekendt er landbrugets vigtigste indtægtskilde i regionen.

Skaderne anslås til mere end 1 mia. escudos, dvs. mere end 5 mio. euro, hvilket viser, at situationen er meget alvorlig, da det er så godt som sikkert, at indtægtstabene — især for små og mellemstore virksomheder — vil resultere i alvorlige sociale problemer.

Kan Kommissionen under disse virkeligt — socialt set — foruroligende forhold oplyse, om der allerede er ydet — eller snarest vil blive ydet — nogen form for økonomisk eller anden støtte til de pågældende landbrugsbedrifter for at undgå endnu et indtægtstab for denne portugisiske autonome region, der allerede er en af de fattigste i Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(17. marts 1999)

Den portugisiske regering har allerede forelagt Kommissionen en anmodning om støtte. Kommissionen anmodede herefter om supplerende taloplysninger om det type uvejr, der ramte øen, og dets konsekvenser for landbrugets og skovbrugets produktion og potentiale.

Med hensyn til strukturforanstaltninger er det i artikel 5, litra h), i Rådets forordning (EØF) 4256/88, ændret ved Rådets forordning (EØF) 2085/93 af 20. juli 1993 om ændring af forordning (EØF) 4256/88 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) 2052/88 for så vidt angår Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Udviklingssektionen⁽¹⁾, fastsat, at EUGFL, Udviklingssektionen, kan medfinansiere genopbygning af landbrugs- og skovbrugsproduktionspotentiale, som er beskadiget ved naturkatastrofer. I denne forbindelse kan midlerne til en eventuel EU-støtte hentes fra den samlede bevilling til EU-støtterammen for Portugal.

⁽¹⁾ EFT L 193 af 31.7.1993.

(1999/C 341/168)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0465/99
af Ulla Sandbæk (I-EDN) til Kommissionen**

(5. marts 1999)

Om: Våben og Marokko

Eftersom Marokko siden 1973 illegalt har besat Vest-Sahara, og det er almindelig kendt, at de tidligere brugte \$ 1 mio. pr. dag på denne krig, vil jeg gerne bede Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvor meget bruger Marokko præcist på opretholdelsen af denne illegale besættelse i dag?
2. Hvor stor en del af EU's støtte bruges til våben?
3. Hvilke EU-lande sælger våben til Marokko?
4. Hvorledes hænger dette sammen med EU's politik om kohærens?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín

(16. april 1999)

Kommissionen er ikke i besiddelse af oplysninger om Marokkos udgifter på Vestsaharas territorium.

Fællesskabets bistand til Marokko anvendes til at støtte den økonomiske omstilling og den økonomiske og sociale udvikling. Der anvendes således ingen midler til våben.

Da medlemsstaternes våbeneksport ikke er omfattet af nogen EU-bestemmelser, må Kommissionen henvise det ærede medlem til De Forenede Nationers register angående overførsel af konventionelle våben, som De Forenede Nationers Generalforsamling oprettede den 9. december 1991 ved resolution 46/36 L. I henhold til denne resolution skal medlemmerne af FN hvert år inden den 30. april give meddelelse om deres import og eksport af konventionelle våben.

På grundlag af de officielle statistikker, som Kommissionen er i besiddelse af, kan den meddele det ærede medlem, at følgende medlemsstater i 1997 solgte våben til Marokko (kapitel 93 i den fælles toldtarif med betegnelsen »våben og ammunition samt dele og tilbehør dertil«): Det Forenede Kongerige, Frankrig, Italien, Portugal og Spanien.

(1999/C 341/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0467/99

af Edith Müller (V) til Kommissionen

(5. marts 1999)

Om: Bekæmpelse af AIDS og diskriminering af HIV-smittede i Asturias i Spanien

I det regionale lovtidende for Asturias (BOPA) offentliggjordes den 23. januar 1999 en bestemmelse undertegnet af det regionale sundhedsdirektorat for Asturias, i henhold til hvilken det overvejes at oprette et navregister over HIV-smittede, som er bosiddende i Asturias (der er tale om ca. 4.000 personer). Dette register skulle indeholde oplysning om alle personlige data: for- og efternavn, fødselsdato, køn og risikofaktorer. I forbindelse med denne AIDS-registrering skal de HIV-smittede ligeledes oplyse om seksuel adfærd, eventuelle narkotikaproblemer samt oprindelsesland for tredjelandsborgere bosiddende i Spanien.

Sekretæren for den nationale AIDS-plan, Francisco Parras, har ellers udtalt, at den statslige registrering af HIV-positive er anonym, prognoseorienteret og forsynet med en digital identifikationskode. Asturias er den første autonome region i Spanien, som tilsidesætter ovennævnte tilsagn fra centralregeringens side. Hvis det planlagte register bliver en realitet, vil HIV-smittedes personlige data fremgå af et kartotek, som vil kunne misbruges og give anledning til forskelsbehandling.

I resolutionen vedtaget af Rådet og medlemsstaternes sundhedsministre, forsamlet i Rådet den 22. december 1989 om bekæmpelse af AIDS fastslås det, at forebyggelsen af og kontrollen med AIDS altid skal overholde princippet om at bekæmpe enhver form for diskrimination mod de HIV-smittede. I Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 647/96/EF af 29. marts 1996 ⁽¹⁾ anføres det i punkt D i bilaget som mål, at enhver diskrimination mod HIV/AIDS-smittede skal forhindres.

I disse og andre bestemmelser lægges der særlig vægt på beskyttelse af de HIV-smittede mod enhver form for diskriminering, og det understreges, at det er mere hensigtsmæssigt at forebygge diskriminering end at træffe foranstaltninger efterfølgende.

Finder Kommissionen ikke, at ethvert register over HIV-smittede, hvoraf disses personlige data fremgår, strider mod dette princip om at forebygge enhver form for diskriminering og kan føre til, at de berørte skjuler deres sygdom af frygt for, at deres personlige data ikke beskyttes i tilstrækkelig grad, samt at deres sygdom vil kunne anvendes mod dem?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at tage for at sikre, at HIV-smittede i Asturias ikke udsættes for diskriminering?

⁽¹⁾ EFT L 95 af 16.4.1996, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(29. april 1999)

Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽¹⁾ indeholder et generelt forbud mod behandlingen af følsomme oplysninger, f.eks. oplysninger om helbredsforhold eller seksuelle forhold (artikel 8, stk. 1). Der findes et begrænset antal undtagelser fra dette forbud, f.eks. når den registrerede har givet sit samtykke til en sådan behandling, eller hvis behandlingen af oplysningerne er nødvendig med henblik på forebyggende medicin, medicinsk diagnose, sygepleje eller patientbehandling eller forvaltning af læge- og sundhedstjenester, såfremt behandlingen af disse oplysninger foretages af en erhvervsudøvende i sundhedssektoren, der har tavshedspligt, eller af en anden person med tilsvarende tavshedspligt.

Ovenstående undtagelser gælder dog udelukkende forbuddet mod behandling af oplysninger og ikke de øvrige bestemmelser i direktivet, herunder principperne om rimelighed og relevans (artikel 6). Selv i de tilfælde, hvor behandlingen af følsomme oplysninger er tilladt, skal denne behandling med andre ord opfylde samtlige krav i direktivet. Det er i denne situation den enkelte medlemsstats opgave at sørge for, at der ikke sker nogen krænkelse af den enkelte borgers grundlæggende rettigheder i forbindelse med privatlivets fred og ikke-forskelsbehandling.

Den sidste frist for gennemførelse af direktiv 95/46/EF var den 24. oktober 1998. Spanien har ikke overholdt denne tidsfrist. Kommissionen har fremsendt en åbningsskrivelse til Spanien og overvejer i øjeblikket yderligere foranstaltninger inden for rammerne af overtrædelsesprocedurerne.

(¹) EFT L 281 af 23.11.1995.

(1999/C 341/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0468/99
af Riccardo Nencini (PSE) til Kommissionen

(5. marts 1999)

Om: Luna-park i Rom – traktatens bestemmelser om fri konkurrence

Organisationen EUR (Rom) har gennem et tidligere medlem af Kommissionen og to år efter kontraktens egentlige udløb tilbudt at forny kontrakten på det område, hvor Roms Luna-park befinder sig, med den tidligere koncessionshaver.

Det drejer sig om en niårig kontrakt til en gennemsnitlig værdi af 750 mia. LIT om året, og kontraktens størrelse gør det nødvendigt, at der indhentes tilbud på europæisk plan. Ovennævnte arrangement er derfor en overtrædelse af traktatens bestemmelser om fri konkurrence.

Har Kommissionen til hensigt at gribe ind i denne sag hurtigst muligt, da der er tale om overtrædelse af traktatens bestemmelser om den frie konkurrence?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(20. april 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(1999/C 341/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0470/99
af Niels Sindal (PSE) til Kommissionen

(24. februar 1999)

Om: Ulovlige prisaftaler

Ifølge de danske medier i januar 1999 eksisterer der ulovlige prisaftaler mellem en række realkreditinstitutter i Danmark, hvilket medfører, at priserne er ugenomsigtige, samt at prisen på den administrative service udgør en uforholdsvist stor andel af den samlede pris.

Er Kommissionen bekendt med de markedsforhold, som råder på det danske realkreditmarked (finansielle marked)?

Er Kommissionen enig i, at prisen på den administrative service i forbindelse med realkreditlångivning bør afspejle de reelle omkostninger, og at priser generelt skal være forholdsvis gennemskuelige for forbrugerne?

Hvad agter Kommissionen på baggrund af ovenstående at foretage sig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(26. marts 1999)

Kommissionen ved, at Konkurrencestyrelsen allerede er i gang med at foretage en undersøgelse af det danske realkreditmarked. Formålet med undersøgelsen er at fastslå, om de seks kreditinstitutter på realkreditmarkedet samordner deres priser og vilkår.

Kommissionen agter ikke at gribe ind på nuværende tidspunkt, da de danske konkurrencemyndigheder er ved at undersøge sagen.

I øvrigt er det absolut Kommissionens politik, at priserne skal være gennemsigtige og lette at gennemskue for forbrugerne.

(1999/C 341/172)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0474/99
af Daniela Raschhofer (NI) til Kommissionen**

(5. marts 1999)

Om: Oktopus-programmet

EU-Kommissionen og Europarådet har iværksat et Oktopus II-program, hvortil der er bevilget 2,4 mio. euro. På den måde vil man bekæmpe bedrageri i landene i Central- og Østeuropa.

Vedrørende programudformningen har jeg følgende spørgsmål til Kommissionen:

1. Hvilke konkrete, herunder positive, resultater blev der opnået med bekæmpelsen af bedrageri under Oktopus I-programmet?
2. Blev der lavet en rapport over programgennemførelsen, som spørgeren kan få tilsendt?
3. Har Kommissionen kendskab til konkrete bedragerisager, der gør et så omfattende bedrageribekæmpelsesprogram nødvendigt og berettiget?
4. Hvor stort er ifølge Kommissionen antallet af bedrageritilfælde hhv. omfanget af varige skader for virksomheder på grund af korruption og bedrageri?
5. Er der i de lande, der skal støttes, forekommet uregelmæssigheder eller bedrageri også i forbindelse med EU-støttemidler? I bekræftende fald, hvilke?
6. Foregår bedragerierne i de central- og østeuropæiske lande inden for et bestemt område?
7. Hvilke foranstaltninger har landene i Central- og Østeuropa selv truffet for at modvirke korruption?
8. Hvem leder seminarerne og workshopperne for de administrative myndigheder i de central- og østeuropæiske lande, og hvilke kvalifikationer har kursuslederne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans Van den Broek

(7. april 1999)

1. Som led i Oktopus I-programmet blev der formuleret en række anbefalinger med hensyn til bekæmpelse af organiseret kriminalitet og korruption i landene i Østeuropa. Det er op til de berørte suveræne lande at omsætte disse i praksis, og det er til dette arbejde, at der ydes støtte som led i Oktopus II-programmet.

2. Til resultaterne af Oktopus I blev der udarbejdet landerapporter, der kan fås i Kommissionen og Rådet.

3. og 4. Oktopus I og II er ikke bedrageribekæmpelsesprogrammer, men støtter reformer på det retsomsrådet og inde for institutionerne til bekæmpelse af organiseret kriminalitet og korruption.

5. og 6. Med hensyn til forøgelsen af de EF-midler, der bevilges til lande i det område, der er omfattet af programmet, og med hensyn til muligheden for uregelmæssigheder, henleder Kommissionen det ærede medlems opmærksomhed på sit arbejdsprogram for bedrageribekæmpelsen for 1998/1999, som indeholder et afsnit om skabelse af forhold, der virker fremmende for beskyttelsen af de europæiske finanser i forbindelse med udvidelsen og samarbejdet med tredjelande. I den forbindelse har Kommissionen bl.a. inden for sin taskforce »koordinering af bedrageribekæmpelse« oprettet en særlig enhed »eksterne aktioner« med operationelt sigte.

7. De central- og østeuropæiske lande reformerer gradvis lovgivningen og institutionerne for at bekæmpe organiseret kriminalitet og korrupsion. Ansøgerlandene overtager hermed EU's og medlemsstaternes regelværk.

8. Repræsentanter for myndigheder og domstole i medlemsstaterne, som beskæftiger sig fagligt med emnet, afholder seminarer og workshops, som skal lette overtagelsen og gennemførelsen af regelværket. Ekspertter vil forelægge originale retsakter fra Rådet, som de har været med til at udarbejde.

(1999/C 341/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0476/99
af Eluned Morgan (PSE) til Kommissionen

(5. marts 1999)

Om: Direktiv 64/433/EØF om fersk kød og direktiv 71/118/EØF om fersk fjerkrækød

Hvordan kontrollerer Kommissionen medlemsstaternes gennemførelse af direktiv 64/433/EØF ⁽¹⁾ om fersk kød og direktiv 71/118/EØF ⁽²⁾ om fersk fjerkrækød?

Hvilke problemer er medlemsstaterne stødt på i forbindelse med gennemførelsen af disse direktiver?

⁽¹⁾ EFT 121 af 29.7.1964, s. 2012.

⁽²⁾ EFT L 55 af 8.3.1971, s. 23.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(21. april 1999)

Kommissionen kontrollerer og inspicerer medlemsstaterne i overensstemmelse med reglerne i Kommissionens beslutning 98/139/EF af 4. februar 1998 om visse regler for veterinærkontrol på stedet foretaget af Kommissionens eksperter i medlemsstaterne ⁽¹⁾.

Med hensyn til fersk kød gennemfører Kommissionen for øjeblikket en generel undersøgelse af, hvorvidt medlemsstaterne på korrekt vis har implementeret Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet. Denne forventes færdig inden udgangen af maj 1999. En rapport om undersøgelsens resultater forventes offentliggjort og gjort tilgængelig på Kommissionens websted (<http://europa.eu.int/comm/dg24/>) senere i år. Rapporterne om den individuelle kontrol i medlemsstaterne bliver også gjort tilgængelige på webstedet i takt med, at de bliver færdige.

Med hensyn til fjerkrækød gennemførte Kommissionen en generel undersøgelse i 1994-95, som viste en del problemer i forbindelse med implementeringen af Rådets direktiv 71/118/EØF af 15. februar 1971 om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med fersk fjerkrækød. På baggrund af undersøgelsen diskuterede man forholdene i en arbejdsgruppe med deltagelse af medlemsstaterne med henblik på at undersøge, om tilføjelser til lovgivningen er nødvendige. Denne gruppe nåede ikke frem til konklusioner vedrørende tilføjelser til direktivet.

Kommissionen påbegyndte en ny række af besøg i medlemsstaterne med henblik på at kontrollere korrekt implementering og anvendelse af Kommissionens lovgivning om produktion af fjerkrækød. Rapporterne om de individuelle kontrolbesøg offentliggøres på Kommissionens websted, så snart de foreligger. Et resume af den globale evaluering vil til den tid ligeledes blive offentliggjort.

⁽¹⁾ EFT L 38 af 12.2.1998.

(1999/C 341/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0479/99**af Jesús Cabezón Alonso (PSE) til Kommissionen**

(5. marts 1999)

Om: Gennemførelse i spansk ret af direktiv 93/16

Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender har erklæret andragende 605/98 for værende i overensstemmelse med kravene om behandling. Andragendet omhandler mangelfuld gennemførelse i spansk ret af direktiv (EØF) 93/16 ⁽¹⁾, som er til ulempe for visse faggrupper i forbindelse med anerkendelsen af deres eksamensbeviser.

Kan Kommissionen svare på, hvorvidt denne klage er velbegrunderet? Er direktiv 93/16 gennemført tilfredsstillende i spansk lovgivning? Hvilke mangler udviser gennemførelsen i givet fald, hvilken holdning kan de spanske myndigheder forventes at indtage, og hvilke midler vil EU gøre brug af for at løse problemet?

⁽¹⁾ EFT L 165 af 7.7.1993, s. 1.

Svar afgivet af Mario Monti på Kommissionens vegne

(27. april 1999)

Direktiv 93/16/EØF, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, indebærer automatisk anerkendelse af et vist antal af speciallæge-eksamensbeviser, der særlig er nævnt i artikel 5 eller artikel 7 i dette direktiv. Speciallægeuddannelser, der ikke er anført i direktiv 93/16/EØF er genstand for en individuel undersøgelse, i forbindelse med hvilken myndighederne i værtsmedlemsstaten sammenligner den pågældende uddannelse fra oprindelsesmedlemsstaten med værtsmedlemsstatens krav. I visse tilfælde kan der stilles krav om en tillægsuddannelse i henhold til bestemmelserne i artikel 8 i direktiv 93/16/EØF.

Kommissionen bekræfter, at et vist antal læger med speciallæge-eksamensbeviser fra en anden medlemsstat end Spanien er stødt på meget store vanskeligheder, når de har anmodet de spanske myndigheder om anerkendelse af deres uddannelse. I øjeblikket venter et antal af disse læger stadig på en afgørelse.

Kommissionen har over for Spanien indledt en overtrædelsesprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 169 for ukorrekt gennemførelse af artikel 8 og manglende gennemførelse af artikel 18 i direktiv 93/16/EØF. Da Spaniens svar på den begrundede udtalelse, der blev fremsendt som led i denne procedure, ikke er tilfredsstillende, har Kommissionen besluttet at indbringe sagen for Domstolen.

(1999/C 341/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0481/99**af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen**

(5. marts 1999)

Om: Automatisk udvisning af vandrende arbejdstagere

Justitsministeren i Baden-Württemberg, Goll, og især Knapp, den dommer, der er bemyndiget til at repræsentere ham, har offentligt udtalt, at de har gennemført en »automatisk udvisningsordning« over for vandrende arbejdstagere og alle andre udenlandske statsborgere, der sigtes for overtrædelse af traktatens artikel 56, som ganske rigtigt tillader udvisning af hensyn til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed, men kun i tilfælde, hvor de relevante hændelser og handlinger udgør en alvorlig fare for værtslandet.

Dette kan imidlertid ikke gælde for arbejdstagere fra EU-landene, som med deres offer har udvist deres fædreland en ære og har bidraget til fremskridtet i det land, hvor de lever og arbejder.

De tyske myndigheders holdning fremgår af deres forvaltning af opholdstilladelser, hvorigennem den filosofi, der ligger til grund for fællesskabslovgivningen, udnyttes til indenrigspolitiske formål, og som herudover er i modstrid med traktaten, for så vidt som den undlader at sondre mellem arbejdstagere fra fællesskabslande og arbejdstagere fra tredjelande, for så vidt angår udvisning begrundet i hensynet til den offentlige orden, og dermed diskriminerer mod vandrende arbejdstagere fra Fællesskabet.

I betragtning af, at en sådan forskelsbehandling udelukkende er baseret på kriterier, der ensidigt er fastlagt af de nationale myndigheder og kunne hindre den frie bevægelighed for vandrende arbejdstagere, kan Kommissionen da anmode om, at den pågældende lov ophæves eller eventuelt fortolkes og håndhæves på en sådan måde, at uanset hvilken form for opholdstilladelse de har, behandles alle vandrende arbejdstagere fra EU-landene, dvs. europæiske borgere, på lige fod med tyske statsborgere, for så vidt angår retlige og strafferetlige anliggender?

(1999/C 341/176)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0482/99

af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen

(5. marts 1999)

Om: Udvisning af og opholdstilladelse til vandrende arbejdstagere

I modsætning til de italienske myndigheders gavmilde holdning, når det drejer sig om indvandring, er en række europæiske lande, som tilsyneladende går ind for menneskerettigheder og asylret, i virkeligheden ved at skærpe deres indvandringspolitik.

Et eksempel er Tyskland, hvor de nationale myndigheder ifølge beretninger fra de italienske udvandrersammenslutninger, først og fremmest generalkonsulens kontor i Stuttgart og den lokale trikolorekomité for italienere i verden (CTIM), alt for ofte griber til den drastiske metode at udvise arbejdstagere fra andre medlemsstater, som har begået mindre lovovertrædelser, som ofte uundgåeligt har deres oprindelse i, at den integration, som alle medlemsstaterne hævder at gå ind for, ikke er blevet gennemført.

I betragtning af, at mindre lovovertrædelser af denne art nok er forkastelige, men ikke kan anses for at udgøre organiseret kriminalitet, ikke udgør nogen reel fare for værtslandenes interesser, må betragtes som en af de uundgåelige følger af fattigdom og derfor ikke bør føre til udvisning af de berørte vandrende arbejdstagere, kan Kommissionen da gøre indsigelse over for domstolene i Baden-Württemberg og Hesse med henblik på overholdelse af fællesskabslovgivningen om fri bevægelighed for arbejdstagere, overholdelse af menneskerettighederne og bevægelighed og ligebehandling for vandrende arbejdstagere, som allerede er fastlagt i Unionen?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti
på skriftlige forespørgsler E-0481/99 og E-0482/99

(26. april 1999)

Gennem mere end 60 petitioner til Parlamentet er Kommissionen blevet gjort opmærksom på de udvisninger, myndighederne i Baden-Württemberg har truffet beslutning om vedrørende italienske statsborgere af hensyn til den offentlige orden.

Efter at have gennemgået de sagsakter, der var vedlagt disse petitioner, har Kommissionen besluttet et indlede en overtrædelsesprocedure mod Tyskland. Proceduren vedrører overensstemmelsen med fællesskabsretten (Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed ⁽¹⁾) af såvel selve udvisningsforanstaltningerne som af den tyske lovgivning, hvad angår udlændinge, som ligger til grund for disse foranstaltninger.

Parlamentet vil blive holdt orienteret om udviklingen af denne sag gennem de meddelelser, Kommissionen tilstiller det som led i ovennævnte petitioner.

⁽¹⁾ EFT L 56 af 4.4.1964.

(1999/C 341/177)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0491/99
af Joaquín Sisó Cruellas (PPE) til Kommissionen**

(5. marts 1999)

Om: Forebyggelse af arbejdsskader

Betydningen af forebyggelse for at forbedre sundheden og sikkerheden på arbejdspladsen er almindeligt anerkendt og indgår da også i Kommissionens fjerde program for sikkerhed, hygiejne og sundhed på arbejdspladsen.

Eftersom det ofte er meget billigere for virksomhederne at betale en bod end at sørge for forebyggelse og således undgå at opfylde lovens ånd, hvad kan der da gøres?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(31. marts 1999)

Kommissionen deler det ærede medlems opfattelse, og tillægger det stor betydning, at fællesskabslovgivningen om sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen faktisk anvendes i alle medlemsstaterne.

I henhold til artikel 4 i Rådets rammedirektiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet ⁽¹⁾ skal medlemsstaterne navnlig påse, at der sikres fyldestgørende kontrol og tilsyn med de nationale bestemmelser til omsætning af direktivet.

I denne sammenhæng gør Kommissionen det ærede medlem opmærksom på Domstolens faste retspraksis, som viser, at medlemsstaterne med forbehold af deres frihed ved valg af form og midler i henhold til traktatens artikel 189, stk. 3, er forpligtet til at vælge de bedst egnede former og midler for at sikre direktivernes tilsigtede virkninger. Når et fællesskabsdirektiv ikke fastsætter en særlig sanktion for overtrædelser eller med hensyn hertil henviser til nationale administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, skal medlemsstaterne i medfør af traktatens artikel 5 træffe alle foranstaltninger, som er egnede til at sikre fællesskabsrettens gennemslagskraft. Medlemsstaterne har et skøn med hensyn til valget af sanktioner, men skal dog drage omsorg for, at overtrædelser af fællesskabsretten sanktioneres efter samme materielle og processuelle regler, som efter national ret gælder for overtrædelser af samme art og grovhed, og sanktionen skal under alle omstændigheder være effektiv, stå i rimeligt forhold til overtrædelser og have en afskrækkende virkning ⁽²⁾.

Det påhviler således de nationale myndigheder at finde en passende balance mellem den økonomiske sanktion, der er fastsat i den nationale lovgivning, og det mål at fremme forebyggelsen af erhvervsbetonede risici.

⁽¹⁾ EFT L 189 af 29.6.1989.

⁽²⁾ Domstolens dom af 12. september 1996, Sando Galotti m.fl., forenede sager C-58/95, C-75/95, C-112/95, C-119/95, C-123/95, C 135/95, C-140/95, C-141/95, C-154/95 og C-157/95, Sml. s. I-4345, punkt 14.

(1999/C 341/178)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0508/99
af Klaus Lukas (NI) til Kommissionen**

(8. marts 1999)

Om: EU-midler til Europa-Kollegiet i Natolin

1. Hvor store er de samlede EU-betalinger til Europa-Kollegiet i Natolin?
2. Hvor meget udgør dette pr. studerende?
3. Er der en EU-lærestanstalt, som Kommissionen giver endnu højere tilskud?
4. Er der indtil nu nogen sinde kommet en videnskabelig publikation fra instituttet?

5. Hvor store er EU's støttemidler pr. publikation?
6. Hvor stor en del af lærerpersonalet, det ikke-undervisende personale og de polske studerende stammer ligesom instituttets leder, hr. Sariusz-Wolski, fra Lodz?
7. Kunne Kommissionen forestille sig, at andre institutter for videregående studier i EU, som har en højere videnskabelig anseelse og hvor pladserne ikke så godt som udelukkende er besat af institutlederens venner, måske i høje grad fortjente støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans Van den Broek

(30. marts 1999)

EU har medfinansieret Europakollegiet i Natolin i Polen på grundlag af bestemmelserne i Europaaftalens artikel 76 om fremme af undervisningen i europæiske studier. Udviklingen af Europakollegiet i Natolin er sket i overensstemmelse med bemærkninger og henstillinger fra Europa-Parlamentet og Det Blandede Parlamentariske Udvalg EU-Polen. Europakollegiet har en enestående 50-årig tradition med at uddanne kandidater efter et særligt europæisk program for akademiske studier, som varetages af eksperter i europæiske anliggender, hvilket afspejler sig i resultaterne. Europakollegiet i Natolin tilbyder uddannelse til en ny generation af europæiske kandidater, særlig fra Central- og Østeuropa, med det formål at styrke formidlingen af en ekspertise, der er stærkt påkrævet som forberedelse til udvidelsen. Siden kollegiets oprettelse har Phare-programmet i overensstemmelse med Europa-Parlamentets bemærkninger bidraget med 400000 EUR om året, og i 1997 blev der bevilget 3 mio. EUR til et program for udviklingen af et treårigt program i Natolin. Natolin-programmet tager sigte på trinvis at mindske EU's medfinansiering og gradvis at reducere omkostningerne pr. studerende i løbet af udviklingsplanen på linje med de stordriftsfordele, der er opnået i Brügge. Kollegiet har studerende af mange forskellige nationaliteter, hvilket afspejler dets europæiske ambitioner. 60 % af de studerende er således fra Vesteuropa, 28 % fra de central- og østeuropæiske lande og de nye uafhængige stater, og 12 % er fra Polen. Europakollegiet anvender ensartede udvælgelses- og ansættelsesprocedurer, og de Phare-finansierede programmer gennemføres i overensstemmelse med Phare-forordningen.

(1999/C 341/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0546/99

af Miguel Arias Cañete (PPE) til Kommissionen

(1. marts 1999)

Om: Diskriminerende støtte til Gibraltar

Er det Kommissionens opfattelse, at beskatningsordningen for Gibraltar for visse kategorier af virksomheder, især inden for den finansielle sektor, er udtryk for ulovlig statsstøtte i henhold til EØF-traktatens artikel 42, idet der i forhold til den almindelige ordning er tale om gunstige beskatningsvilkår, som forvrider konkurrencen og påvirker udvekslingen af tjenesteydelser og kapital? Har Det Forenede Kongerige anmeldt denne støtteordningen til Kommissionen? Hvad vil Kommissionen gøre for at få denne ordning ændret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(6. april 1999)

Kommissionen vedtog den 11. november 1998 ⁽¹⁾ en meddelelse om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomheder. Meddelelsen er et led i Kommissionens bredere målsætning, der går ud på at præcisere og styrke anvendelsen af statsstøttereglerne på dette område for at mindske konkurrenceforvriddinger på det fælles marked. Kommissionens meddelelse sikrer, at EF-traktatens regler og mål anvendes ensartet og konsekvent.

Som anført i meddelelsen vil Kommissionen undersøge eller på ny undersøge alle eksisterende skatteordninger i medlemsstaterne. Skatteordningerne vedrørende tjenester inden for virksomheder, finansielle tjenester, forsikringsselskaber eller offshore-selskaber er de første, der undersøges på grundlag af EF-traktatens artikel 92-93. Skatteordningerne i Gibraltar vil blive undersøgt som led heri. I lighed med de fleste af de 35

skatteordninger, der skal undersøges, er skatteordningerne i Gibraltar ikke blevet anmeldt. På grundlag af undersøgelsen kan det konstateres, om de omhandlede foranstaltninger udgør statsstøtte i henhold til artikel 92, stk. 1, og hvorvidt de kan betragtes som forenelige med fællesmarkedet i henhold til en af undtagelserne i artikel 92, stk. 3.

(¹) SEK(98) 1800 endelig udg.

(1999/C 341/180)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0553/99
af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Aldersgrænser i forbindelse med ansættelser

Vil Kommissionen give en garanti for, at den under revisionen af personaleprocedurerne de kommende måneder vil afskaffe de nuværende diskriminerende aldersgrænser i forbindelse med ansættelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(8. april 1999)

Kommissionen traf den 21. januar 1998 (¹) beslutning om princippet om på sigt at afskaffe aldersgrænserne i bekendtgørelserne om udvælgelsesprøver. I første omgang har Kommissionen fastsat en aldersgrænse på 45 år for alle udvælgelsesprøver med henblik på karrierer på begyndelsestrinnet, hvilket svarer til, hvad Parlamentets forretningsudvalg vedtog den 20. oktober 1997. I forbindelse med en interinstitutionel høring om rapporten fra gruppen, der anstiller overvejelser om personalepolitikken, erklærede de øvrige institutioner sig rede til at hæve aldersgrænsen til 45 år. Det skal dog bemærkes, at de øvrige institutioner ikke nødvendigvis er enige med Kommissionen i, at aldersgrænserne på sigt skal afskaffes i bekendtgørelserne om udvælgelsesprøver.

Spørgsmålet om aldersgrænser forventes at komme op i interinstitutionelle samråd i løbet af efteråret 1999.

(¹) SEC(97)2416 og SEC(97)2417.

(1999/C 341/181)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0554/99
af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Folkesundheden og bymiljøet

Har Kommissionen på nogen måde overvejet nødvendigheden af at oprette et EU-net af afdelinger for sundhed i byerne med det formål at udveksle den bedste praksis vedrørende de sociale og bymæssige aspekter af sundhedspolitikken?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(12. april 1999)

Kommissionen tilstræber rent faktisk en bred løsning på spørgsmål vedrørende sundhedspolitikken, herunder også sociale og bymæssige aspekter. Under de nuværende programmer på folkesundhedsområdet, som er udarbejdet inden for Kommissionens rammer for en indsats til fremme af folkesundheden fra 1993 (¹), støtter Kommissionen allerede et antal bynetværk, som bl.a. omfatter et EU-net for folkesundhed i hovedstæderne og regionerne.

Inden for rammerne af de europæiske byers kampagne for en bæredygtig udvikling støtter Kommissionen aktiviteter under Verdenssundhedsorganisationens (WHO's) Healthy Cities Project, et langsigtet internationalt udviklingsprojekt, som har til formål at placere sundhed højt på dagsordenen hos beslutningstagerne i Europas storbyer. Cirka 1100 større og mindre byer er forbundet med 26 nationale og adskillige regionale og tematiske Healthy Cities-netværk i Europa. Aktiviteterne omfatter gennemførelse og videreformidling af undersøgelser, samt udarbejdelse af handlingsplaner, som omfatter adskillige byer.

Et af de vigtigste prioriterede områder i Kommissionens nye folkesundhedspolitik, som er beskrevet i Kommissionens udtalelse om udviklingen i folkesundhedspolitikken i Det Europæiske Fællesskab ⁽¹⁾, er at skabe et omfattende sundhedsdatasystem, som dækker udviklingen inden for sundhedstilstanden og sundhedssystemerne. Dette vil sætte de relevante myndigheder i medlemsstaterne i forbindelse med hinanden og gøre dem i stand til at udveksle data om bedste praksis på mange områder inden for sundhedspolitikken. Selvom: det vil være op til medlemsstaterne selv at udpege de relevante partnere, der på forskellig vis skal indgå i systemet, forventer man dog, at regionerne og byerne arbejder tæt sammen og er involverede i dette tiltag.

Endelig er Kommissionens database om god byforvaltningspraksis og bæredygtighed ⁽²⁾, som omfatter sundhed som et emneområde, et godt redskab til videreformidling af undersøgelser, hvori man fokuserer på de sociale og bymæssige aspekter af sundhedspolitikken.

⁽¹⁾ KOM(93) 559 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(98) 230 endelig udg.

⁽³⁾ <http://europa.eu.int/comm/urban/>.

(1999/C 341/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0557/99

af Joaquín Sisó Cruellas (PPE) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Forbrug af alkohol

Ifølge det spanske nationale narkotikaprogram er de nye narkotikamisbrugere unge, studerende og arbejdstagere, som fungerer i samfundet, og som indtager forskellige former for stoffer (psykostimulanser, alkohol, tobak og kokain) i meget store mængder i weekenden. Af alle de omtalte stoffer fremhæver programmet i særlig grad forbruget af alkohol, og oplysningerne viser, at for 35 % af befolkningen begyndte forbruget, inden det fyldte 16. år. Desuden fremgår det, at 1,1 % af befolkningen drikker sig beruset dagligt, mens 2,1 % gør det en gang om ugen. På grundlag af oplysninger fra de regelmæssige forbrugere viser de samme tal, at 39 % indtager alkoholiske drikke på hverdage og 67 % i weekenden, og der er konstateret en aldrig tidligere set stigning i forbruget af alkohol blandt kvinder, som for første gang er kommet på højde med den mandlige befolkning, og som i aldergruppen 15 til 18 år indtager førstestpladsen med hensyn til at drikke. Faktisk indtager 70,4 % af de unge mellem 15 og 18 år en eller anden form for alkohol i weekenden. Programmet finder den tolerance, som samfundet viser over for et forbrug af dette omfang, særdeles foruroligende.

Har Kommissionen mulighed for i givet fald at stille lignende oplysninger til rådighed om forholdene i de øvrige medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy

(19. april 1999)

Kommissionen er opmærksom på, at alkoholforbruget blandt teenagere og unge udgør et problem.

De fleste medlemsstater har i en vis udstrækning fået oplysninger om alkoholforbruget gennem spørgsmål, der er stillet i nationale interviewundersøgelser om sundhed. De fleste medlemsstater har også gennemført ad hoc-undersøgelser, der indeholdt spørgsmål om alkoholforbrug, og som var direkte henvendt til teenagere og unge. Imidlertid er det vanskeligt at foretage sammenligninger mellem medlemsstaterne imellem, fordi der ikke indsamles data samtidigt, og fordi der er væsentlige forskelle på definitioner og undersøgelsesmetodik.

I øjeblikket foretages der en sammenlignende analyse af de sidste nye data som led i Fællesskabets statistiske program 1998-2002 (beslutning 99/126/EF ⁽¹⁾), hvor der henvises til EF-handlingsprogrammet vedrørende sundhedsovervågning (afgørelse nr. 1400/97/EF ⁽²⁾). Desuden blev der under Biomed 2-programmet iværksat et projekt, der havde til formål at udvikle et generelt værktøj til undersøgelse af alkoholforbrug.

⁽¹⁾ EFT L 42 af 16.2.1999.

⁽²⁾ EFT L 193 af 22.7.1997.

(1999/C 341/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0558/99**af Maria Berger (PSE) til Kommissionen**

(3. marts 1999)

Om: Kommissionens beslutning om støtteforanstaltninger til fordel for SNIACE S.A. med hjemsted i Torrelavega, Cantabrien, Spanien

I sin beslutning om støtteforanstaltninger til fordel for SNIACE S.A. (dok. IV/1466/98/DE — artikel 1, sidste punktum) har Kommissionen fastslået, at den »til rette tid« vil træffe afgørelse om det udsatte spørgsmål om de miljøafgifter fra 1987-1995, der ikke er blevet betalt.

Hvornår agter Kommissionen at træffe denne beslutning? Efter hvilke kriterier fastsætter Kommissionen, hvornår det rette tidspunkt er kommet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(22. marts 1999)

Kommissionen vil snarest muligt tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt undladelsen af at opkræve miljøafgifter af Sniace S.A. indebærer nogen form for støtte, det vil sige, når den råder over de nødvendige oplysninger til at vurdere, om en eventuel støtte er forenelig med fællesmarkedet. På nuværende stadium kan den ikke udtale sig om, hvornår resultatet af den igangværende undersøgelse foreligger.

(1999/C 341/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0569/99**af Nelly Maes (ARE) til Kommissionen**

(12. marts 1999)

Om: Centret for Industriel Udvikling AVS-EU

Der er ved en domstol i Bruxelles (Rechtbank van Eerste Aanleg) lagt sag an mod Centret for Industriel Udvikling (Centre pour le Développement Industriel (CDI)) med hjemsted i Bruxelles.

Kan Kommissionen bekræfte følgende fakta fra sagens akter:

1. Der er oprettet en parallel struktur med betegnelsen Centre pour le Développement des Entreprises (CDE) med stor uklarhed om videreførelsen af aftaler indgået af CDI.
2. Der blev offentliggjort en ny organisationsplan på Kommissionens hjemmeside, inden der var truffet afgørelse om at opløse CDI.
3. Direktøren for CDE skal være blevet udnævnt, uden at andre ansøgere har været inde i billedet, og uden at den ledige stilling har været slået op.
4. Den midlertidige direktør for CDI, hr. Mbayi, er sammen med sin familie (fire børn, hvoraf de to har belgisk statsborgerskab) sat på gaden og har ikke modtaget vederlag i tre år.

Er det rigtigt, at kommissær Pinheiro i marts 1998 modtog en advarsel fra SFIE, fagforeningen for europæiske og internationale tjenestemænd, om sidstnævnte punkt, og er Kommissionen som kollegium orienteret herom?

Hvilke skridt har Kommissionen taget eller vil den tage for at forhindre en eventuel miskreditering af EU-institutionerne ved den nævnte domstol i Bruxelles?

Kan Kommissionen endelig oplyse, hvor store bevillinger CDE AVS-EU siden 1995 har modtaget fra Den Europæiske Udviklingsfond?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(8. april 1999)

Kommissionen har ikke fået meddelelse om den domstolsafgørelse som det ærede parlamentsmedlem henviser til. Det ser ud til at den er truffet i forbindelse med en sag mellem industriudviklingscentret og en af dets tidligere ansatte. Kommissionen gør opmærksom på at uoverensstemmelser mellem centret og dets ansatte

omfattes af de procedurer der er fastlagt i AVS/EU-ministerrådets forordning 1/92, og de heri fastsatte juridiske regler. Centrets administrationsråd — hvori Kommissionen har rang af observatør — har intet direkte ansvar i sager af denne art. Centrets direktion har til opgave at repræsentere centret i sådanne sager, og den holder administrationsrådet underrettet om hvordan sagen udvikler sig.

Med hensyn til det ærede medlems ønske om afklaring af andre punkter, kan Kommissionen give følgende oplysninger.

1. Rådet gav i juni 1998 Kommissionen mandat til at iværksætte forhandlinger med AVS-landene om bestemmelserne i den konvention der skal afløse Lomé-konventionen. I dette nævnes at det er nødvendigt at give industriudviklingscentrets arbejde større gennemslagskraft. Dette indebærer nødvendigvis at centrets kompetenceområder udvides, og at det omlægges til et center for virksomhedsudvikling. Denne betegnelse henviser således ikke til et eksisterende parallelt center, men er blot det navn som centret får i forbindelse med den nye samarbejdsaftale til afløsning af Lomé-konventionen, dersom der opnås enighed mellem EU og AVS-landene.

2. Industriudviklingscentret er ikke nogen EU-institution, men en folkeretlig organisation, der er uafhængig af Kommissionen, og som har fået diplomatisk immunitet i Belgien. Det er ikke Kommissionen der bestemmer centrets organisatoriske opbygning, men dets administrationsråd, og i dette har medlemsstaterne og AVS-landene den fulde beslutningsret. Kommissionens Internet-sider indeholder ikke oplysninger om industriudviklingscentret.

3. Beslutningen om hvorledes industriudviklingscentret skal omdannes til et center for virksomhedsudvikling, vil blive truffet sammen med de europæiske parter og AVS-landene i forbindelse med den nye samarbejdsaftale der skal afløse Lomé-konventionen.

4. Den person som det ærede medlem omtaler, er en af centrets tidligere medarbejdere som gennem flere måneder har været involveret i en voldgiftssag med centret. Denne person kan ikke retligt set betragtes som centrets midlertidige direktør. Proceduren for udnævnelse — og dermed også opsigelse — af centrets direktør varetages af AVS/EU-ministerrådet. Ministerrådet udnævnte i 1995 centrets nuværende direktør og vice-direktør for et tidsrum der udløber samtidig med Lomé-konventionen. Ministerrådet har ikke truffet afgørelse om opsigelse af centrets direktion, uanset hvad der hævdes af nævnte forhenværende medarbejder.

Kommissionen kan bekræfte at den allerede ved flere lejligheder har givet denne forklaring i den korrespondance den har haft med de berørte parter og eksterne organisationer der har kontaktet den i denne anledning.

Centret for industriel udvikling finansieres af EUF. For tidsrummet svarende til 2. finansprotokol under Lomé-konvention (1995-2000) er der afsat en bevilling på 72,7 millioner EUR.

(1999/C 341/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0571/99

af José Barros Moura (PSE) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Årsberetning fra repræsentanten for Europaskolernes Øverste Råd — 1998

Spørgeren har til sin store overraskelse ikke kunnet finde opgørelser om:

- antallet af elever pr. nationalitet,
- antallet af lærere og hjælpelærere pr. nationalitet,
- antallet af elever, der er børn af tjenestemænd, midlertidigt ansatte i EU-institutionerne eller af medlemmer heraf, samt antallet af elever uden tilknytning til fællesskabsinstitutionerne — pr. nationalitet.

Vil Kommissionen give de ønskede oplysninger for hver skole? Vil Kommissionen endvidere give oplysning om, hvorledes forbindelserne mellem Europaskolerne og de nationale undervisningsministerier fungerer? Vil Kommissionen endelig give oplysning om elevernes videregående studier?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(12. april 1999)

Tabellerne over de indskrevne elevers fordeling pr. nationalitet; de af medlemsstaterne udsendte læreres fordeling pr. nationalitet; lærernes samlede ydelser (der svarer til henholdsvis 83 og 129 lærerstillinger på fuldtid) samt fordelingen på de ni Europaskoler i skoleåret 1998-1999 af elever fra EF-ansattes familier og fra familier uden tilknytning til Fællesskaberne, sendes direkte til det ærede medlem samt til Parlamentets Generalsekretariat.

Europaskolerne udgør et undervisningssystem, der er fælles for alle medlemsstater. De ledes af Det Øverste Råd, et mellemstatsligt organ, der består af de kontraherende parter ministre eller ministre for det nationale undervisningssystem eller for de kulturelle forbindelser med udlandet. Kommissionen blev medlem af Det Øverste Råd i henhold til en aftale, der blev indgået den 11. december 1957 mellem Det Øverste Råd og Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab (EKSF).

Repræsentanterne for medlemsstaterne er ligeledes medlemmer af det administrative og finansielle udvalg og af de pædagogiske udvalg for primær- og sekundærtrinnet, der er mellemstatslige organer, som har til opgave at forberede bestyrelsens beslutninger. To inspektionsråd — ét for primærtrinnet og ét for sekundærtrinnet — bestående af inspektører fra medlemsstaterne sørger for den pædagogiske overvågning af skolerne gennem tilrettelæggelse af studierne, udarbejdelse af læseplaner, tilsyn med undervisningens kvalitet og overvågning af de udsendte lærere. Hvert år sørger de for tilrettelæggelsen af studentereksamen og harmonisering af retningen af studentereksamensopgaverne.

Medlemsstaterne undervisningsministre udsender lærerne, idet de fortsætter med at udbetale dem den nationale løn.

At følge, hvilke studier eleverne fra Europaskolerne indleder, er en vanskelig opgave, eftersom disse elever har mulighed for at indlede studier på et hvilket som helst universitet i EF takket være den europæiske studentereksamen. Eftersom skolerne har 11 sprogafdelinger, er elevernes spredning efter studentereksamen meget stor. Desuden anerkender visse tredjelande den europæiske studentereksamen; det gælder bl.a. flere universiteter i USA. Dette øger spredningen yderligere.

Europaskolerne har dog opfordret repræsentanten for bestyrelsen til at foretage en sådan opfølgning. Der vil snarest foreligge statistikker.

(1999/C 341/186)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0572/99
af Rinaldo Bontempi (PSE) til Kommissionen

(3. marts 1999)

Om: Retten til vand for alle

Kommissionen har med forskellige betydningsfulde initiativer (handlingsprogram for grundvand, rammedirektivet om vand, retningslinjer for udviklingssamarbejde vedrørende vandressourcer) anerkendt, at en bæredygtig og solidarisk forvaltning af vandressourcerne er af afgørende betydning.

På trods af disse initiativer og andre ligeså prisværdige initiativer, der er taget på internationalt plan af UNDP, UNEP, Verdensbanken, FAO, WHO og WMO, er og bliver adgangen til drikkevand for 1,5 milliarder mennesker en grundlæggende, individuel og kollektiv menneskeret, som ikke overholdes.

De seneste tilfælde af privatisering af vandforsyningen og ejendomsretten til vandet, f.eks. i Det Forenede Kongerige, giver ikke noget håb om, at retten til vand vil blive sikret alle, især ikke hvis tendensen i retning af privatisering forbliver fremherskende.

1. Hvad agter Kommissionen at foretage sig udover de allerede truffne initiativer for at sikre hele verdens befolkning ret til vand på et realistisk grundlag?
2. Mener Kommissionen ikke, at Den Europæiske Union bør fremme et internationalt initiativ for »vand til alle«?

3. Mener Kommissionen ikke, at det i forbindelse med udviklingssamarbejdet og under hensyntagen til, at indbyggertallet i områder som f.eks. Afrika, Asien og Latinamerika, som allerede nu lider af vandmangel, i 2020 vil stige til over en milliard, er presserende nødvendigt at behandle spørgsmålet om vand som livsgrundlag, dvs. i en bredere sammenhæng med overholdelse af menneskerettighederne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(8. april 1999)

En forudsætning for at forbedre de udsatte befolkningsgrupper sundhed og kår, er bedre adgang til drikkevand og vandrensning. Kommissionen yder støtte til lande der prioriterer dette mål i deres programmer; dette sker som led i udviklingsstøtten. Der ydes også støtte til NGO'ernes projekter. Det er et grundkrav i alle foranstaltninger der tager sigte på vandforsyning og -rensning, at befolkningen skal involveres i etableringen og administrationen af denne basale service.

Kommissionen har i samarbejde med medlemsstaterne fastlagt hvilke principper der skal lægges til grund i henseende til institutioner, samfund og økonomi, i Retningslinjer for udviklingssamarbejde inden for vandressourcer, der blev publiceret i 1998 ⁽¹⁾. Formålet med dette dokument — hvori der opstilles en strategi for en bæredygtig udnyttelse af vandressourcerne — er at bidrage til kvalitets- og helhedsaspektet i foranstaltningerne, ikke mindst hvad angår vandforsyning og -rensning på land og i by, samt i byernes opland der oftest er ringest stillet på dette punkt.

Kommissionen har også taget spørgsmålet om adgang til vand af tilstrækkelig høj kvalitet og i tilstrækkelige mængder op i en bredere europæisk kontekst. Man er i færd med at udarbejde en protokol om vand og sundhed der skal indgå i De Forenede Nationers og Fællesskabets konvention om grænseoverskridende vandløb og internationale søer; dette sker i nært samarbejde med Verdenssundhedsorganisationen (WHO) i Europa. Protokollen tager først og fremmest sigte på rensning af drikkevand og behandling af affaldsvand, således at alle sikres rent drikkevand. Kommissionen deltager i dette arbejde sammen med medlemsstaterne og de central- og østeuropæiske lande. Protokollen skal undertegnes på miljø- og sundhedsministrenes konference i London i juni 1999.

Kommissionen spiller sammen med medlemsstaterne en vigtig rolle i udarbejdelsen af en integreret og bæredygtig vandressourcepolitik inden for rammerne af De Forenede Nationers kommission for bæredygtig udvikling (CSD).

⁽¹⁾ ISBN 92-828-4454-4.

(1999/C 341/187)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0578/99 af Giuseppe Rauti (NI) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Overdragelse af et FN-mandat for Albanien til Italien

Med henblik på at få Kommissionen til at sørge for, at Unionen vedtager et initiativ for at overdrage Italien et FN-mandat for Albanien

1. Denne metode, som man benyttede sig af i det første tiår efter Anden Verdenskrig, og som var en »arv« fra Folkeforbundet i perioden efter Første Verdenskrig, har altid givet positive resultater, hvilket fremgår af det mandat for Somalia, som Italien fik overdraget i 50'erne, og som gjorde der muligt helt at genopbygge den interne somaliske forvaltningsstruktur og til direkte at vende den økonomiske og handelsmæssige balance over for udlandet til et overskud.

2. De hidtidige initiativer har ikke givet særlig positive resultater: selv om Italien faktisk i perioden 1991-1998 overførte næsten 2.000 mia. LIT til Albanien, er situationen i landet ikke blot værre end tidligere, den er faktisk i færd med direkte at »inficere« Puglia — den italienske region, der ligger lige overfor — med stadig flere og ukontrollerede strømme af flygtninge samt med massive sendinger af narkotika, våben af alle slags og tusindvis af kvinder, endda meget unge, som presset på forskellige måder ender som prostituerede.

3. Til de 2.000 mia LIT fra Italien skal lægges de ikke mindre enorme beløb, som Den Europæiske Union har stillet til rådighed, og som ifølge betænkning af Leonie van Bladel (A4-0041/99), der blev behandlet på plenarforsamlingen i Strasbourg den 11. februar 1999, beløber sig til yderligere 1.500 LIT for perioden 1991-1998, hvortil skal lægges en makrofinansiel bistand på yderligere 40 mia. LIT.

Mener Kommissionen ikke, at det inden man fortsætter med at kaste milliarderne i denne bundløse brønd, vil være rimeligt at foretage en radikal omlægning af politikken for og udformningen af Italiens og EU's tilstedeværelse i Albanien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans Van den Broek

(8. april 1999)

Det er ikke en opgave for Kommissionen at tage initiativer i forbindelse med et mandat, som De Forenede Nationer skal overdrage en EU-medlemsstat med henblik på et tredjeland. Det må ikke glemmes at Albanien er medlem af den europæiske familie og siden 1994 har været medlem af Europarådet. Kommissionen er helt klart over at der siden krisen i 1997 har hersket stor ustabilitet i Albanien, og at dette influerer på nabolandene, og herunder også den del af Italien det ærede medlem henviser til.

Albanien har siden slutningen af 1997 modtaget bistand fra det internationale samfund, først og fremmest fra Fællesskabet (der har ydet et beløb på over 150 millioner EUR). Bistanden ydes gennem et globalt program der tager sigte på at opnå en bedre stabilisering og udvikling i landet, bl.a. ved hjælp af særlig bistand til politiet, retsvæsenet, toldvæsenet og den offentlige forvaltning i almindelighed. Dertil kommer at der også ydes humanitær bistand, bl.a. til flygtningene fra Kosovo. Landets situation i makroøkonomisk henseende blev i 1998 væsentligt forbedret. Kommissionen er overbevist om at den eneste måde hvorpå man kan skabe bedre forhold i landet er ved at styrke staten og forvaltningen. En udbygget international politistyrke inden for rammerne af WEU forventes — med støtte fra Fællesskabets fællesaktion af 9. marts 1999 — at bidrage til sikrere forhold og dermed en mere stabil situation og en bedre økonomisk udvikling i Albanien.

Det gælder generelt at det internationale samfund vil fortsætte med at spille en aktiv rolle i bestræbelserne på at få en mere stabil situation og en bedre økonomisk udvikling i landet. Det fremgår af de politiske tiltag der er taget af Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa, af gruppen Albaniens venner der fungerer som et uformelt rådgivende forum (Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa og EU deles om formandsposten heri) og af Kommissionens og de internationale finansieringsinstitutioners samordning af donorstøtten inden for de vigtigste sektorer.

(1999/C 341/188)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0579/99

af José Barros Moura (PSE) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Forhandlinger mellem EU og Schweiz

Kommissionen bedes i forlængelse af sit svar af 8.2.1999 på min skriftlige forespørgsel E-4022/98 ⁽¹⁾ gøre rede for de konkrete virkninger af den for overgangsperioden gældende undtagelse om, at beskæftigelsesperioder i andre medlemsstater ikke kan lægges sammen i forbindelse med den minimale beskæftigelsesperiode, der giver ret til arbejdsløshedsunderstøttelse, hvilket er af betydning for de portugisiske arbejdere, der i stort antal tager sæsonarbejde i Schweiz.

⁽¹⁾ EFT C320 af 6.11.1999, s. 109.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(12. april 1999)

Udkastet til en aftale med Schweiz vedrørende vandrende arbejdstageres sociale sikring indeholder generelt set bestemmelser om fuld gennemførelse af forordning (EØF) 1408/71 for så vidt angår tredjelandstatsborgere ⁽¹⁾, som arbejder i Schweiz. En specifik undtagelse med hensyn til arbejdsløshedsunderstøttelse finder

anvendelse i overgangsperioden. Denne undtagelse vedrører personer, som har arbejdet i mindre end et år i Schweiz. I sådanne tilfælde kan beskæftigelsesperioder i andre medlemsstater ikke medregnes i karenstiden (på nuværende tidspunkt 6 måneder), som skal udløbe, før man er berettiget til arbejdsløshedsunderstøttelse i Schweiz. Denne undtagelse skulle under normale omstændigheder ikke have betydning for portugisiske sæsonarbejdere, da sæsonarbejdere ifølge bestemmelserne i forordning nr. 1408/71 er personer, som ikke er bosiddende i det land, hvori de er beskæftiget, og som derfor er berettiget til arbejdsløshedsunderstøttelse i deres bopælsland (i dette eksempel i Portugal).

Ifølge denne aftale er sæsonarbejdere også berettiget til at bosætte sig i Schweiz, hvilket vil berettige dem til at ansøge om arbejdsløshedsunderstøttelse i Schweiz efter udløb af den dér gældende karenstid.

(¹) EFT C 6 af 10.1.1998.

(1999/C 341/189)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0593/99
af Nuala Ahern (V) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Anden rapport om gennemførelsen i medlemsstaterne af direktiv 92/3/Euratom af 3. februar 1992

Hvorfor var Kommissionen så lang tid om at offentliggøre, den 22. december 1998, den anden rapport om gennemførelsen i medlemsstaterne af direktiv 92/3/Euratom (¹) om overvågning og kontrol med overførsel af radioaktivt affald mellem medlemsstaterne samt ind i og ud af Fællesskabet (KOM(98) 778), som kun dækker 1994-95? Hvad vil Kommissionen gøre for at sikre, at rapporten offentliggøres i rette tid fremover?

(¹) EFT L 35 af 12.2.1992, s. 24.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(8. april 1999)

Som allerede anført i svaret på det ærede medlems skriftlige forespørgsel nr. E-371/98 (¹) var samtlige data fra medlemsstaterne først modtaget midt på året 1997. Den deraf følgende forsinkelse i rapportens udarbejdelse skyldtes, at der også påhvilede Kommissionen en række andre forpligtelser.

Kommissionen har indledt udarbejdelsen af den tredje rapport, som kommer til at omfatte årene 1996-1997 og forventes offentliggjort inden udgangen af 1999 med støtte fra det rådgivende udvalg, der er nedsat i medfør af direktivets artikel 19.

(¹) EFT C 304 af 20.10.1998.

(1999/C 341/190)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0595/99
af Ian White (PSE) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Beskyttelse af dyr under transport

I RSPCA's tidsskrift om dyreanliggender meddeles det, at Frankrig, Grækenland, Italien og Portugal ikke har gennemført EU-direktiv 95/29/EF (¹) om beskyttelse af dyr under transport. Hvad er Kommissionens holdning til dette, og hvad vil den gøre for at sikre, at der er en fuldstændig overholdelse af EU-lovgivningen?

(¹) EFT L 148 af 30.6.1995, s. 52.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(8. april 1999)

Grækenland, Italien og Portugal har meddelt nationale gennemførelsesforanstaltninger til Rådets direktiv 95/29/EF af 29. juni 1995 om ændring af direktiv 91/628/EØF om beskyttelse af dyr under transport.

Frankrig har ikke gennemført dette direktiv fuldt ud. På baggrund heraf har Kommissionen ikke indstillet overtrædelsesproceduren i henhold til EF-traktatens artikel 169 mod Frankrig for at have undladt at meddele de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af direktivet.

(1999/C 341/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0602/99

af Patricia McKenna (V) til Kommissionen

(4. marts 1999)

Om: Undertegnelse af aftaler i henhold til artikel 101 i Euratom-traktaten

Vil Kommissionen forklare, hvorfor den i december indgik en aftale med Canada om nukleart samarbejde i henhold til artikel 101 i Euratom-traktaten, uden hverken at informere eller høre Europa-Parlamentet, i strid med den interinstitutionelle aftale, der blev indgået gennem en brevveksling mellem Parlamentet og Kommissionen, om sådanne vigtige Euratom-aftaler?

Vil Kommissionen nu underrette Parlamentet om alle igangværende eller planlagte nukleare forhandlinger, inklusive dem med Den Internationale Atomenergiorganisation og andre lignende organisationer? Vil Kommissionen fremover på forhånd høre Parlamentet om alle disse og andre lignende aftaler, og vil den, i benægtende fald, nu begrunde enhver undtagelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Sir Leon Brittan

(24. marts 1999)

Kommissionen kom med en første reaktion på de spørgsmål, som det ærede medlem rejser, på mødet i Parlamentets Udvalg om Udenrigs-, Sikkerheds- og Forsvarsanliggender den 23. februar 1999.

Kommissionen er for tiden i kontakt med Parlamentet for at nå frem til en løsning på de forskellige spørgsmål, der er rejst med hensyn til brevvekslingen fra juli 1998 mellem Kommissionens og Parlamentets formænd om indgåelsen af Euratom-aftalerne (baseret på artikel 101, stk. 2).

(1999/C 341/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0620/99

af Robin Teverson (ELDR) til Kommissionen

(12. marts 1999)

Om: Flyforbindelser

Regionale lufthavne har ofte vanskeligheder med at opnå hensigtsmæssige slottider i de centrale lufthavne, fordi disse lufthavne foretrækker større, mere lukrative fly, der kommer fra andre centrale lufthavne. Dette hæmmer udviklingen af regionale lufthavne og øger presset på de store lufthavne.

Har Kommissionen nogen planer om at hjælpe regionale lufthavne og flyselskaber, som f.eks. at pålægge de store lufthavne et obligatorisk mindstekrav om at stille hensigtsmæssige slottider til rådighed for regionale lufthavne og flyselskaber?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(19. april 1999)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på mundtlig forespørgsel nr. H-159/99 fremsat af Graham Watson i spørgetiden under Parlamentets møde i marts 1999 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Forhandlinger i Parlamentet (marts 1999).

(1999/C 341/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0646/99

af Ian White (PSE) til Kommissionen

(16. marts 1999)

Om: Skat på beskæftigelsen af udenlandske statsborgere

Er Kommissionen klar over, at det ser ud til, at beskæftigelsen af udenlandske statsborgere i den tyske teaterverden beskattes med 20 %? Kan Kommissionen bekræfte, at dette er tilfældet, og er den enig i, at denne fremgangsmåde diskriminerer andre EU-borgere i Forbundsrepublikken Tyskland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(19. april 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(1999/C 341/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0651/99

af Johannes Blokland (I-EDN) til Kommissionen

(9. marts 1999)

Om: Uregelmæssigheder i forbindelse med Open Christianity's skole »Prins Maurits« i Skt. Petersborg i Rusland

1. Er Kommissionen bekendt med myndighedernes forsøg på at lukke Open Christianity's skole i Skt. Petersborg i Rusland?
2. Kan Kommissionen bekræfte, at de lokale myndigheder og politiet intimiderer skolens ledelse og eleverne? Hvad ligger der bag denne fremfærd?
3. Er der kontakter mellem EU og myndighederne i Skt. Petersborg? Er eller har der været kontakter mellem EU og ledelsen for Open Christianity?
4. Er Kommissionen rede til at gøre den russiske regering opmærksom på sin foruroligelse over den fremfærd, som de lokale myndigheder i Skt. Petersborg har udvist?
5. Hvilke midler kan ifølge Kommissionens endnu tages i anvendelse for at forhindre lukningen af Open Christianity's skole?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans Van den Broek

(29. marts 1999)

Kommissionens delegation i Rusland har fulgt udviklingen omkring Open Christianity's skole i Skt. Petersborg. Skolen er netop blevet lukket, tilsyneladende på grund af problemer med lejemålet. Lejekontraktens bestemmelser er temmelig uigennemskuelige.

Den 11. februar 1999 fratog voldgiftsretten i Skt. Petersborg skolen retten til at benytte bygningerne. Der er dog indgivet en klage. Kommissionens delegation følger resultaterne af retssagen.

(1999/C 341/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0653/99
af Mark Watts (PSE) til Kommissionen

(9. marts 1999)

Om: Sælunger i Det Hvide Hav, Rusland

Den international fond for dyrs velfærd har fremlagt beviser for, at EU-forbuddet mod import af sælungetype ikke overholdes (The Guardian, 2.3.1999). Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at forhindre denne overtrædelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(8. april 1999)

De beviser, det ærede medlem omtaler, har ingen relation til håndhævelsen af Fællesskabets forbud mod indførsel af sælungetype af arten grønlandssæl, da denne eksport åbenbart finder sted til Norge, som selvstændigt ikke er bundet af den pågældende lovgivning.

(1999/C 341/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0656/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Lukning af Europa-Parlamentet i forbindelse med de europæiske landbrugeres demonstration

I forbindelse med den varslede demonstration mandag den 22. februar i Bruxelles, hvor landbrugere fra hele Europa havde besluttet at demonstrere i protest over mælkekvoterne, udtalte generalsekretær Julian Gordon Priestley et notat, hvori han gav meddelelse om lukning af Europa-Parlamentets kontorer og standsning af institutionens aktiviteter samt »undtagelsestilstand« i hele Bruxelles by med indstilling af de offentlige transportmidlers drift.

Da landbrugernes protester udgør en retmæssig demokratisk tilkendegivelse fra Den Europæiske Unions borgere, som desuden repræsenterer en vigtig erhvervskategori, og da der den 10. februar afholdtes en tilsvarende demonstration i Strasbourg uden nogen uheld, kan Kommissionen da oplyse følgende:

1. mener den, at disse foranstaltninger er overdrevne og krænker EU-borgernes ytringsfrihed og demonstrationsret?
2. mener den, at ovennævnte foranstaltninger viser en holdning, der udelukker drøftelser og fælles overvejelser om landbrugernes problemer?
3. agter den at gøre indsigelse mod denne beslutning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer

(25. marts 1999)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-605/99 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 325 af 12.11.1999, s. 124.

(1999/C 341/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0676/99**af Angela Billingham (PSE) til Kommissionen**

(9. marts 1999)

Om: Konkurrencebegrænsning i bilindustrien

Er Europa-Kommissionen — på baggrund af den nylige sag mod Volkswagen AG, hvor denne virksomhed blev dømt for at have overtrådt EU's konkurrenceregler ved at begrænse salget til endelige forbrugere fra andre medlemsstater, den store forskel i bilpriser i Den Europæiske Union og den stigende tendens til, at parallelimporterede biler sælges direkte til forbrugerne af bilforhandlere, der arbejder uden for officielle forhandler-netværk (mest i Det Fjerne Østen) — parat til at foretage en tidligere revision af undtagelsen for bilforhandlere, som skal finde sted i 2001?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(31. marts 1999)

Gruppefritagelsesforordningen om bilsalg (Kommissionens forordning (EF) 1475/95 af 28. juni 1995 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motor-køretøjer⁽¹⁾) trådte i kraft 1. juli 1995 og udløber 30. september 2002. Kommissionen henviser det ærede medlem til forordningens artikel 11, som bestemmer, at Kommissionen med regelmæssige mellemrum foretager en vurdering af anvendelsen af denne forordning, bl.a. hvad angår prisforskelle i de forskellige medlemsstater og forskelle i kvaliteten af den service, der ydes de endelige forbrugere.

Siden 1993 har Kommissionen overvåget forskellene i bilpriserne i Fællesskabet i dens halvårslige oversigter over bilpriserne⁽²⁾. Denne publikation er baseret på de vejledende detailpriser, som fabrikanterne indsender henholdsvis 1. maj og 1. november til Generaldirektoratet for Konkurrence for deres mest solgte modeller i Fællesskabet. Det er korrekt, at Kommissionen har konstateret store prisforskelle mellem Det Forenede Kongerige og de øvrige medlemsstater, som til dels skyldes pundets styrke og ikke ændringer i de vejledende listepreiser.

Den øgede prisgennemsigtighed, der er en følge af Kommissionens regelmæssige oversigter over bilpriserne og euroens indførelse, medfører, at kunderne i stigende grad køber deres biler i de medlemsstater, hvor priserne og de øvrige salgsvilkår er mest favorable. Denne tendens er en vigtig markedsrelateret faktor, der bidrager til øget harmonisering af priserne i hele EU. Kommissionen har taget flere initiativer (ex officio sager mod en række bilproducenter, varme telefonlinjer) for at sikre forbrugerne denne frihed.

I henhold til artikel 11 skal Kommissionen udarbejde en rapport om virkningen af denne forordning senest den 31. december 2000. Udarbejdelsen af denne rapport vil blive påbegyndt i indeværende år. Rapporten vil omfatte Kommissionens erfaringer og de berørte parters synspunkter (sammenslutninger og eksperter, især forbrugersammenslutninger). Kommissionen har til hensigt at sikre, at man ved denne procedure tager hensyn til alle de elementer, der bidrager til anvendelsen af forordningen, inden der tages stilling til en eventuel fremtidig retlig ramme for bilsalg.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 29.6.1995.

⁽²⁾ Se den seneste oversigt i IP/99/60 af 1. februar 1999.

(1999/C 341/198)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0695/99**af Christine Crawley (PSE) til Kommissionen**

(9. marts 1999)

Om: Deltidsansatte arbejdstageres pension

I 1995 henviste det engelske Overhus én prøvesag til EU-Domstolen ud af 45.000 sager ved Arbejdsretterne vedrørende deltidsansatte arbejdstageres pensionskrav over for tidligere arbejdsgivere med henvisning til, at de mistede pensionsrettigheder var en forskelsbehandling.

Kan Kommissionen lægge pres på EU-Domstolen med henblik på en snarlig afgørelse, da nogle af disse pensionister, der afventer udfaldet, risikerer at afgå ved døden, inden resultatet af deres anke foreligger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(1. april 1999)

Den sag, det ærede medlem henviser til, og som endnu ikke er afgjort, viser sig at være sag C-78/98 Preston m.fl., som endelig nåede frem til Domstolen i marts 1998. Retsmødet om denne sag fandt sted den 23. marts 1999.

Sagen drejer sig om anvendelse af artikel 119 i EF-traktaten, som den er fortolket af Domstolen i Barberdommen af 17. maj 1990 ⁽¹⁾ og de fortolkninger, der har fulgt den, herunder dommene af 28. september 1994 i sag C-57/93 Vroege ⁽²⁾ og sag C-128/93 Fisscher ⁽³⁾. Den britiske domstol har anmodet om Domstolens vurdering af disse to dommes virkelige rækkevidde, nemlig retten til at være tilknyttet en erhvervstilknyttet pensionsordning siden den 8. april 1976, datoen for Defrenne-dommen ⁽⁴⁾ for arbejdstagere på deltid, hvoraf størstedelen er kvinder.

Kommissionen kan ikke gribe ind over for Domstolen på den måde, det ærede medlem anmoder om.

⁽¹⁾ C-262/88, S 1990, s. I-1889.

⁽²⁾ S 1994, s. I-4541.

⁽³⁾ S 1994, s. I-4583.

⁽⁴⁾ C-43/75, S 1976, s. 455.

(1999/C 341/199)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0740/99
af Alessandro Danesin (PPE) til Kommissionen**

(29. marts 1999)

Om: Aktive vælgere i Italien

Den 25. juli 1998 forkastede det italienske parlament et lovforslag, der ville give de italienske vælgere mulighed for at gøre brug af deres valgret i udlandet i forbindelse med italienske parlamentsvalg.

Det var tale om et lovforslag, der gennem en ændring af en bestemmelse i forfatningen ville indføre en »brevstemme«-ordning svarende til den, der gælder i Spanien.

Spørgsmålet om stemmeret for italienere bosat i udlandet er blevet diskuteret i 30 år uden at have fundet en løsning.

I disse dage tager Deputeretkammeret igen fat på at behandle lovforslaget, som der skal stemmes om i to omgange. Lovforslaget er nemlig delt i to dele: I første del overdrages det til den almindelige lovgivning at indføre redskaber til gennemførelse af stemmeretsudøvelsen, og anden den indeholder bestemmelserne for udøvelsen af stemmeretten.

1 Kan Kommissionen træffe initiativer, der kan løse op for denne situation, der er i strid med de demokratiske principper, som EU's medlemsstater burde respektere?

2. Er Kommissionen bekendt med, hvilke medlemsstater der giver deres borgere ret til at udøve deres stemmeret gennem brevstemme?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer

(15. april 1999)

Det ligger uden for Kommissionens kompetence at behandle dette spørgsmål, som udelukkende sorterer under de pågældende nationale myndigheder.

(1999/C 341/200)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0743/99**af Yves Verwaerde (PPE) til Kommissionen**

(9. marts 1999)

Om: Ngo'er der modtager støtte som led i EU's udenrigspolitik

Kan Kommissionen oplyse, hvilke kriterier der gælder for udvælgelsen af de ngo'er, der som led i EU's udenrigspolitik med henblik på fremme af den demokratiske proces modtager fællesskabsstøtte til deres deltagelse i observations- eller uddannelsesopgaver i forbindelse med valg?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans Van den Broek

(8. april 1999)

Når Kommissionen skal vælge hvilke NGO'er der skal tildeles EF-støtte med henblik på tilsyns- og uddannelsesopgaver i forbindelse med valg, bygger den på erfaringen og ser på hvor professionel en service NGO'en kan tilbyde, og hvor god kvalitet de foreslåede aktiviteter har.

Et andet vigtigt kriterium ved udvælgelsen af NGO'er til valgtilsyn, er at organisationen skal være upartisk. Dette er særligt vigtigt i tilfælde hvor der ydes støtte til uddannelsesopgaver i forbindelse med valg, og der i denne indgår støtte- og uddannelsesaktiviteter med sigte på lokale NGO'er med det formål at give det land hvori der afholdes valg, mulighed for at forbedre sin kapacitet. Undertiden begunstiger EF-tilskud etablering af et partnerskab mellem en EU-NGO og en lokal NGO.

Specielt hvad angår tilsyn med medierne i forbindelse med valg, udvælger Kommissionen NGO'er som har den fornødne faglige kapacitet, som har erfarent personale, som har kendskab til arbejdssprog og som praktiserer effektive metoder. Hvad angår kurser i valgtilsyn, støtter Kommissionen akademiske institutioner i medlemsstaterne med anerkendt videnskabelig erfaring på området.

(1999/C 341/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0752/99**af Fernand Herman (PPE) til Kommissionen**

(29. marts 1999)

Om: Fri bevægelighed for belgiske førtidspensionister inden for Fællesskabet

En belgisk førtidspensionist betragte efter belgisk ret som en ikke-jobsøgende arbejdsløs og kan derfor ikke forlade Belgien mere end 30 dage om året, selvom han/hun hverken er underlagt kontrol eller pligt til at acceptere et job. Den eneste forpligtelse består i at sende et kort til den belgiske arbejdsformidling (ONEM), hvorpå han/hun skal oplyse de feriedage, som han/hun tager, hvorpå han/hun obligatorisk har ferie permanent og definitivt.

Denne absurde situation er en alvorlig hindring for den frie bevægelighed for personer inden for Fællesskabet. Den strider imod ånden og bogstavet i traktaterne.

Jeg ved, at Kommissionen er klar over dette problem, og at den har forelagt Rådet et forslag, der sigter mod at indføre overenskomstsbestemmelser vedrørende førtidspension i det materielle anvendelsesråde for forordning 1408/71 ⁽¹⁾. Rådet har stadig ikke opnået den nødvendige konsensus til at vedtage forslaget.

Hvad agter Kommissionen at gøre for at genoptage denne sag, der har været henlagt i snart fem år?

⁽¹⁾ EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(19. april 1999)

Kommissionen vil gerne gøre det ærede medlem opmærksom på, at Kommissionen faktisk ved flere lejligheder har foreslået at udvide det materielle anvendelsesområde for Rådets forordning (EØF) 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet ⁽¹⁾ til at omfatte førtidspensionsordninger. Kommissionen bekræfter ligeledes, at det forslag, den fremsatte i 1996, ikke har kunnet opnå enstemmighed i Rådet.

Kommissionen har dog for nylig vedtaget forslag til forenkling og reform af forordning (EØF) 1408/71 ⁽²⁾, i hvilket der er indføjet et nyt kapitel om at inddrage og koordinere førtidspensionsordninger i overensstemmelse med indholdet i det tidligere forslag fra 1996. Det nye forslag forventes at blive behandlet i Rådet i løbet af 1999.

Samtidig undersøger Kommissionen i de enkelte tilfælde, om den nationale lovgivning på området respekterer de principper, der er fastlagt i EF-traktaten, således som de i de seneste år er blevet fortolket ved Domstolens retspraksis ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT L 149 af 5.7.1971, EFT C 169 af 9.7.1980 og EFT C 62 af 1.3.1996.

⁽²⁾ EFT C 38 af 12.2.1999.

⁽³⁾ Dom af 27.11.1997, sag C-57/96, Meints, og dom af 24.9.1998, sag C-35/97, Kommissionen mod Frankrig.

(1999/C 341/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0755/99

af Stephen Hughes (PSE) til Kommissionen

(29. marts 1999)

Om: Fagforeningsfjendtlige virksomheder

Oplysninger i avisen Sunday Observer fra den 17. januar 1999 har afsløret, at amerikanske firmaer, der specialiserer sig i at bekæmpe fagforeninger, er ved at etablere sig i Det Forenede Kongerige. Sammen slutningen af Fagforeninger for Europæisk Offentlig Tjeneste har henvendt sig til den ansvarlige kommissær og anmodet om, at der træffes foranstaltninger på europæisk plan med den begrundelse, at det er i strid med ILO-normer og traktaten om Den Europæiske Union at hindre arbejdstagere i at få deres fagforeninger anerkendt af virksomhederne.

1. Overvåger Kommissionen disse virksomheders aktiviteter?
2. Agter Kommissionen at udarbejde foranstaltninger for at forbyde disse virksomheders aktiviteter i Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(14. april 1999)

Kommissionen er orienteret om sådanne amerikanske firmaers påståede aktiviteter i Det Forenede Kongerige. Men fagforeningsrettigheder er i Fællesskabets regelværk et spørgsmål, der hovedsagelig henhører under medlemsstaternes kompetence, da artikel 2, stk. 6, i aftalen om socialpolitikken (artikel 137, stk. 6, i den nye traktat) udelukker retten til at organisere sig og strejkeretten fra de sociale bestemmelser i EF-traktaten.

Da spørgsmålet henhører under de berørte medlemsstats kompetence, forbereder Kommissionen ikke foranstaltninger til at forbyde disse virksomheders påståede praksis.

(1999/C 341/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0762/99
af Anna Karamanou (PSE) til Kommissionen

(11. marts 1999)

Om: Lige deltagelse af mænd og kvinder i beslutningsprocesserne

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe på baggrund af de få fremskridt, der kan konstateres i forbindelse med gennemførelsen af Rådets henstilling af 2. december 1996 om lige deltagelse af kvinder og mænd i beslutningsprocesserne?

Hvilken positiv indsats agter Kommissionen at gøre til fordel for det lavest repræsenterede køn (kvinderne) jf. Amsterdam-traktatens artikel 141?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(9. april 1999)

Kommissionen har i en række henseender aktivt bestræbt sig på at sikre den faktiske gennemførelse af de mål, der var fastsat i Rådets henstilling af 2. december 1996, som det ærede medlem henviser til.

Således har Kommissionen f.eks. tilskyndet medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af Rådets henstilling ved at organisere et seminar for højtstående tjenestemænd udpeget af regeringerne i maj 1998. Den har ligeledes aktivt støttet aktioner foreslået af medlemsstaterne eller af ikke-statslige organisationer med sigte på at fremme en afbalanceret deltagelse af kvinder og mænd i beslutningstagningen. Blandt disse kan nævnes en konference på højt niveau planlagt af de franske myndigheder i april 1999 i Paris med deltagelse af ministre fra medlemsstaterne om dette emne.

Endelig er det værd at understrege, at Kommissionen i overensstemmelse med henstillingen har anmodet medlemsstaterne om inden udgangen af maj 1999 at indsende en rapport om de foranstaltninger, der træffes for at iværksætte henstillingen. På grundlag af de svar, medlemsstaterne giver på det tilsendte spørgeskema, vil Kommissionen udarbejde en rapport, som oversendes til Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg inden årets udgang.

For så vidt angår anvendelse af henstillingen i Kommissionens egne administrative strukturer, har den siden 1995 hvert år vedtaget mål for udnævnelse af kvinder i ledende stillinger. Der har således kunnet registreres en klar forbedring af kvindernes repræsentation i årenes løb, især på direktørniveau (19 kvindelige direktører i december 1998 mod 4 i januar 1995) og på mellemliderplan (ekspeditionssekretær- og konsulentstillinger) (andelen af kvinder er gået fra 8,3 % til 11,4 % i kategori A og fra 28,2 % til 38,7 % i kategori LA i den samme periode). I gennemsnit tegner kvinderne sig for 13,3 % af de ledende stillinger i Kommissionen.

Det ærede medlem henvises endvidere til det svar, Kommissionen gav på skriftlig forespørgsel E-4089/98 af Blak ⁽¹⁾.

I spørgsmålet om artikel 141 i Amsterdam-traktaten er Kommissionen i færd med at undersøge følgerne af traktatens ikrafttræden og mulighederne for den fremtidige udvikling.

⁽¹⁾ EFT C 297 af 15.10.1999.

(1999/C 341/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0781/99
af Sören Wibe (PSE) til Kommissionen

(22. marts 1999)

Om: EU-tilskud til virksomhedsflytning

Den amerikanske storkoncern Lear, som fremstiller autodele, har med 20 mio. SEK i tilskud etableret en afdeling i Bengtsfors. Koncernen flytter nu en del af produktionen til Portugal. Ca. 75 mio. SEK fra EU og 75 mio. SEK i skattelempler fra Portugal har medvirket til, at koncernen traf denne afgørelse. Mindst 350 personer, fortrinsvis syerske, mister deres arbejde. De ansatte er rasende. Skal EU-tilskud virkelig gå til at lokke

arbejdspladser fra et EU-land til et andet? De svenske borgere er som bekendt de største nettobidragssydere til EU, hvilket gør det ekstra bittert at konstatere, at EU-tilskud anvendes til at flytte arbejdspladser fra Sverige.

Hvad kan Kommissionen gøre i dette konkrete tilfælde? Hvad kan Kommissionen gøre for at hindre lignende tilfælde i fremtiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(16. april 1999)

Det ærede medlem henvises til det fælles svar, som Kommissionen gav på de mundtlige forespørgsler H-0274/99, H-0286/99 og H-0288/99 fra henholdsvis Inger Schörling, Jan Andersson og Yvonne Sandberg-Fries under spørgetiden på mødet i april 1999 ⁽¹⁾ i parlamentet.

⁽¹⁾ Forhandlinger i parlamentet (april 1999).

(1999/C 341/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0783/99 af Ursula Schleicher (PPE) til Kommissionen

(6. april 1999)

Om: Samleres erhvervelse og besiddelse af våben og ammunition

Med direktiv 91/477/EØF ⁽¹⁾ er erhvervelse og transport af skydevåben i Den Europæiske Union blevet fastlagt. Dette direktiv indeholder bestemmelser vedrørende konkurrenceskytters, jægers og forhandlers besiddelse, transport og erhvervelse af våben og ammunition. Direktivet omhandler dog ikke indehavere, der samler skydevåben.

Våben til samlere har hidtil været underlagt den nationale lovgivning, som er meget forskellig i de forskellige EU-lande.

1. Er Kommissionen enig i fremstillingen af denne situation?
2. Anser Kommissionen det for nødvendigt at ændre det eksisterende direktiv eller at forelægge et nyt direktiv specielt for samleres erhvervelse og besiddelse og våben og ammunition?
3. I bekræftende fald, hvornår kan man påregne, at direktivet forelægges eller ændres?
4. Er Kommissionen af den opfattelse, at den meget uensartede nationale lovgivning i EU-landene frembyder problemer for samlere af våben og ammunition?

⁽¹⁾ EFT L 256 af 13.9.1991, s. 51.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(27. april 1999)

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at samleres skydevåben ikke falder ind under anvendelsesområdet for Rådets direktiv 91/477/EØF af 18. juni 1991 om erhvervelse og besiddelse af våben. Som følge heraf er erhvervelse og overdragelse af sådanne våben stadig underlagt den nationale lovgivning, dog med forbehold af anvendelse af EF-traktatens artikel 30 og 36.

Kommissionen er netop ved at forberede et spørgeskema om anvendelsen af direktiv 91/477/EØF, som snarest vil blive fremsendt til medlemsstaterne og de forskellige, berørte kredse. På grundlag af besvarelserne af dette spørgeskema vil Kommissionen ved udgangen af 1999 udarbejde en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om situationen som følge af direktivets anvendelse. I henhold til direktivets artikel 17 vil Kommissionen undersøge, om det er nødvendigt at forelægge forslag til ændring af den nuværende ordning. Spørgsmålet om samleres erhvervelse og besiddelse af skydevåben vil blive behandlet som led i denne undersøgelse.

(1999/C 341/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0817/99
af Gerardo Fernández-Albor (PPE) til Kommissionen

(6. april 1999)

Om: EU-kampagne mod alkoholisme blandt ungdommen

De stigende tal for alkoholisme blandt ungdommen taler i så høj grad for sig selv, at de bør betragtes med den største bekymring. Statistisk kan det konstateres, at 3 % af befolkningen i alderen fra 15-30 år drikker for meget til hverdag, og tallene tredobles i weekenderne.

Den Europæiske Union har tidligere iværksat meget effektive propagandakampagner mod andre former for misbrug, som f.eks. rygning. Det synes i dag yderst hensigtsmæssigt at advare ungdommen om, at et overdrevent alkoholforbrug er lige så skadeligt som narkotika og andre vanedannende stoffer, som er til skade for sundheden.

Mener Kommissionen, at det falder inden for dens område at foreslå medlemsstaterne en kampagne mod alkoholisme blandt ungdommen, som udover at tilskynde til at holde sig fra alkohol, motiverer de unge, der er blevet afhængige, til afvænnelse, giver dem alternative muligheder for beskæftigelse i fritiden og skaber en sundhedskultur, som gør op med den overdrevne tolerance, som findes i dag i samfundet, over for unges alkoholforbrug?

Svar afgivet på vegne af Kommissionen af Pádraig Flynn

(6. maj 1999)

Kommissionen er enig med det ærede parlamentsmedlem i, at dette er et vigtigt emne. Kommissionen lægger meget stor vægt på netop dette emne i forbindelse med de sundhedsfremmende skoler, der er et europæisk net, der dækker alle medlemsstater, og som omfatter 5000 skoler.

Kommissionen er desuden ved at udarbejde et forslag til Rådets henstilling om børns og unges alkoholforbrug, hvori der vil blive lagt særlig vægt på at skabe øget opmærksomhed omkring alkoholiske drikkes virkning på børn og unge, at styrke hensigtsmæssige sundhedsfremmende foranstaltninger for disse aldersgrupper og at opfordre producenter og forhandlere af alkoholiske drikke til at øge den udefra kommende kontrol eller deres egenkontrol i forbindelse med salg fremstød for og markedsføring og forhandling af produkter, der indeholder alkohol.

(1999/C 341/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0820/99
af Odile Leperre-Verrier (ARE) til Kommissionen

(6. april 1999)

Om: Fremtiden for medicinsk gynækologi

Kan Europa-Kommissionen præcisere, om medicinsk gynækologi, sådan som den praktiseres i Frankrig, er ved at forsvinde som følge af harmoniseringen af medicinske specialer?

Burde man ikke snarere overveje at udbrede dette fagområde til hele Europa i betragtning af, hvor vigtigt det er for kvinders sundhed?

Fagområdet, der er et supplement til obstetrisk gynækologi, som er mere teknisk og kirurgisk, fordi det er rettet mod fødsler og kirurgi, gør det faktisk muligt at behandle følgende områder mere effektivt:

- svangerskabsforebyggelse
- forebyggelse af visse former for kræft
- løbende kontrol med seksuelt overførte sygdomme

og lytte mere opmærksomt til kvindernes problemer

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(28. april 1999)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-3227/96 fra Francesco Baldarelli (¹).

⁽¹⁾ EFT C 138 af 5.5.1997.

(1999/C 341/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0852/99

af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Økonomisk vurdering af parallelimport

Er Kommissionen tilfreds med NERA-undersøgelsen af den økonomiske virkning af parallelimport?

Erkender Kommissionen, at NERA's kontrakt med Den Europæiske Sammenslutning af Varemærkeindehavere eventuelt giver anledning til en interessekonflikt, og vil Kommissionen overveje at bestille en ny undersøgelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(29. april 1999)

Kommissionen anser NERA-undersøgelsen for at være blevet udført korrekt og betragter den som et nyttigt grundlag for videre drøftelser. Kommissionen har dog erfaret, at visse interessegrupper i forbindelse med undersøgelsen af forskellige årsager ikke har haft mulighed for at udtale sig om konsumtionen af de rettigheder, der er knyttet til et varemærke. Kommissionen arrangerede en høring i Bruxelles den 28. april 1999 for at give alle de berørte kredse mulighed for at komme til orde om dette vigtige emne.

Kommissionen er desuden af den opfattelse, at undersøgelsen til fulde analyser de forskellige aspekter vedrørende konsumtionen af rettigheder, der er knyttet til et varemærke. Der er således ingen grund til at formode, at eventuelle forbindelser mellem NERA og en bestemt interessegruppe kan have påvirket undersøgelsens udfald. Der er ingen planer om at bestille en ny undersøgelse om dette emne.

(1999/C 341/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0879/99

af Antonios Trakatellis (PPE) til Kommissionen

(26. marts 1999)

Om: Tilstedeværelsen af asbest og krysotilasbest i skoler og muligheden for at finansiere udskiftningsarbejder under den anden fællesskabsstøtteramme

Der er fare for både børns og arbejdstageres sundhed, fordi man bibeholder byggematerialer af asbest (mure, etageadskillelser osv.) i 18 offentlige skoler i Thessaloniki, og både forældre og elever har foretaget besættelser af skolerne som protest. Disse skoler blev bygget med asbestmaterialer i forbindelse med en nødsituation som følge af jordskælvet i Thessaloniki i 1978, og er siden da ikke blevet ændret med det resultat, at asbestpladerne i dag er blevet slidte og revnede og udsender asbestfibre i miljøet. Det er bekendt, at udsættelsen for krysotilasbest er yderst sundhedsfarlig, fordi det forårsager lungekræft og andre åndedræts sygdomme. Under henvisning til at de offentlige myndigheder har bestemt først at reparere skolerne om ti år, og at Thessaloniki amt er af den opfattelse, at der mangler midler til en størrelsesorden af 2 mia. drachmer, for at man kan færdigbetale og få overdraget de allerede færdiggjorte skolekomplekser,

bedes Kommissionen oplyse:

1. Hvorfor er der ikke sket anvendelse af de gældende bestemmelser i direktiv 83/477/EØF ⁽¹⁾ som ændret af direktiv 91/382/EØF ⁽²⁾ om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest samt af direktiv 90/394/EØF ⁽³⁾ om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer, som indeholder strenge bestemmelser om beskyttelse og forebyggende foranstaltninger, som skal træffes af arbejdsgiverne, og som i år 2001 skal erstattes af endnu strengere bestemmelser om beskyttelse og gennemførelse af forebyggende foranstaltninger, som skal foretages af arbejdsgiverne i henhold til direktiv 98/24/EF ⁽⁴⁾?
2. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe, for at sikre beskyttelse af folkesundheden (elever, undervisningspersonale og det øvrige personale) i skoler mod udsættelse for asbest og krysotilasbest?
3. Har staten, som i det konkrete tilfælde er arbejdsgiver, ikke noget ansvar som følge af manglende gennemførelse af ovennævnte direktiver?
4. Kan der ske finansiering af arbejder for erstatning af asbest eller opførelse af nye skolebygninger under de operative programmer for undervisning og industri eller fra en anden finansieringskilde under den anden fællesskabsstøtteramme, og af hvilken grund har den græske regering indtil i dag ikke anmodet om noget sådant?
5. Hvorfor har Kommissionen endnu ikke udstedt et direktiv, som forbyder asbest og krysotilasbest, når det allerede er blevet forbudt i den nationale lovgivning i otte medlemsstater?

⁽¹⁾ EFT L 263 af 24.5.1983.

⁽²⁾ EFT L 206 af 29.7.1991.

⁽³⁾ EFT L 196 af 26.7.1990.

⁽⁴⁾ EFT L 131 af 5.5.1998.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(6. maj 1999)

Kommissionen er opmærksom på de sundhedsmæssige risici i forbindelse med eksponering for alle former for asbest og mener, at der skal gøres alt for at mindske denne risiko mest muligt.

1. og 3. EF-direktiverne om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest (83/477/EØF ⁽¹⁾ ændret ved 91/382/EØF og 90/394/EØF) er blevet inkorporeret i græsk ret. Alle spørgsmål vedrørende gennemførelsen heraf henhører under de græske myndigheder, der er ansvarlige for en hensigtsmæssig kontrol og et hensigtsmæssigt tilsyn, således som det er fastsat i artikel4, stk.2, i direktiv 89/391/EØF ⁽²⁾

2. På folkesundhedsområdet har EU i medfør af artikel152 i EF-traktaten (tidligere artikel129) mulighed for at træffe foranstaltninger, enten i form af tilskyndelsesforanstaltninger, hvorved man udelukker en harmonisering af medlemsstaternes love og bestemmelser med henblik på et samarbejde mellem medlemsstaterne og en koordinering af deres politikker og programmer eller i form af rådshenstillinger vedrørende forebyggelse og sundhedsoplysning og – undervisning. Europa-Parlamentet og Rådet har vedtaget programmer vedrørende sundhedsfremme, -oplysning, -undervisning og -uddannelse og vedrørende forureningsrelaterede sygdomme, der kan anvendes til at udveksle af oplysninger om politikker og dele erfaringer og bedste praksis for så vidt angår eksponering for asbest samt praktiske foranstaltninger og foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske eksponeringen af offentligheden.

4. I henhold til oplysningerne fra de græske myndigheder er der ikke blevet anvendt asbest før i tiden, og der anvendes heller ikke asbest nu i forbindelse med opførelse af skolebygninger i Grækenland.

De græske myndigheder gør imidlertid opmærksom på, at som følge af jordskælvet i Kalamata i 1986 blev der købt mobile barakker, der indeholdt asbest, og som midlertidigt skulle erstatte de beskadigede skolebygninger. Efter genopbygningen af de beskadigede skoler blev disse barakker flyttet andre steder hen i Grækenland, hvor man manglede skolebygninger. Nogle af disse mobile barakker er stadig i brug i dag.

Opførelsen af nye skolebygninger samfinansieres af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) under det 13. regionale operationelle program og under det operationelle program vedrørende uddannelse og grundlæggende erhvervsuddannelse under den anden fællesskabsstøtteramme for Grækenland (1994-1999). Opførelsen af nye skolebygninger til erstatning for de mobile barakker, der indeholdt asbest, kan samfinansieres af EFRU under de samme operationelle programmer.

5. Medlemsstaterne vil på et møde i udvalget vedrørende tekniske fremskridt den 4. maj 1999 behandle et forslag om med visse mindre undtagelser og overgangsordninger at forbyde krysotilasbest. Hvis forslaget opnår den nødvendige støtte og efterfølgende vedtages af Kommissionen, vil anvendelsen af krysotilasbest i forbindelse med nyopførelser blive forbudt i hele EU pr. 1. januar 2005. Det er imidlertid ikke muligt ved hjælp af selve forslaget af forbyde fortsat brug af bygninger, der indeholder asbest eller at kræve, at asbesten fjernes fra disse bygninger.

(¹) EFT L 263 af 24.9.1983.

(²) EFT L 183 af 29.6.1989.

(1999/C 341/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0899/99

af **Cristiana Muscardini (NI)** til Kommissionen

(8. april 1999)

Om: Fri bevægelighed for sportsinstruktører

I svaret på skriftlig forespørgsel E-3856/98 (¹) fastslår Kommissionen, at Italien ligesom alle andre medlemsstater har skullet tilpasse sin lovgivning til direktiv 89/48/EØF (²) og 92/51/EØF (³), og at Kommissionen ikke tidligere har haft grund til at beskæftige sig med særlige problemer i forbindelse med anerkendelse af eksamensbeviser for sportsinstruktører i Italien.

1. Har det ikke strejft Kommissionen, at den ikke har skullet beskæftige sig med særlige problemer i denne forbindelse, fordi direktiv 92/51/EØF — som sportsinstruktøruddannelsen henhører under — aldrig er blevet gennemført?

2. Kan Kommissionen for at fjerne enhver tvivl meddele, i hvilken italiensk lovbestemmelse det omtalte direktiv er blevet gennemført?

(¹) EFT C 207 af 21.7.1999, s. 136.

(²) EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16.

(³) EFT L 209 af 24.7.1992, s. 25.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af **Mario Monti**

(4. maj 1999)

Det ærede parlamentsmedlem henleder opmærksomheden på gennemførelsen af direktiv 89/48/EØF og 92/51/EØF i national lovgivning i Italien. Ved Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 indførtes en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed. Efterfølgende blev dette direktiv suppleret med Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser. Det andet direktiv vedrører de eksamensbeviser, som ikke var omfattet af direktiv 89/48/EØF.

Som nævnt i svaret på det ærede parlamentsmedlems skriftlige forespørgsel E-3856/98 henhører eksamensbeviser for sportsinstruktører med visse undtagelser under direktiv 92/51/EØF. Direktiv 92/51/EØF er blevet gennemført i italiensk lovgivning ved lovdekret nr. 319 af 2. maj 1994. Dette lovdekret har et meget bredt anvendelsesområde. Det er ikke begrænset til en bestemt erhvervskategori, men gælder for samtlige lovregulerede erhverv, der er omhandlet i direktiv 92/51/EØF. Selv om et erhverv ikke er udtrykkeligt nævnt, er det ikke ensbetydende med, at det falder uden for direktivets anvendelsesområde. De lovregulerede erhverv inden for sportsområdet, er derfor omfattet af lovdekretet.

Det er vigtigt at minde om, at direktiv 92/51/EØF ikke kun vedrører lovregulerede erhverv. Hvis en medlemsstat således vælger ikke at lovgive omkring et erhverv, finder direktivet ikke anvendelse, da der ikke foreligger et lovmæssigt krav om, at man skal være i besiddelse af et eksamensbevis for at få adgang til erhvervet. Juridisk set er der fri adgang.

Kommissionen bekræfter ligeledes, at den ikke har skullet tage stilling til særlige problemer i forbindelse med anerkendelse af eksamensbeviser for sportsinstruktører i Italien. Der er ikke blevet indgivet klager herom. Sådanne klager ville lige så godt kunne dreje sig om manglende gennemførelse i Italien som utilstrækkelig anvendelse af de nationale gennemførelsesbestemmelser, i dette tilfælde lovdekretet af 2. maj 1994.

Endelig kan Kommissionen ikke som allerede nævnt kræve, at Italien lovgiver omkring et erhverv på en bestemt måde. I overensstemmelse med nærhedsprincippet har medlemsstaterne enekompetence i spørgsmål om lovgivningen omkring erhverv. Derfor kan Kommissionen ikke bestemme, hvordan Italien skal lovgive omkring erhvervet som sportsinstruktør på landets eget område. Italien kan ligeledes vælge ikke at regulere et erhverv ved lov. Naturligvis påhviler det de italienske myndigheder at indføre foranstaltninger til anerkendelse af eksamensbeviser og at afskaffe sådanne foranstaltninger, som vil kunne betragtes som diskriminerende. Som allerede nævnt ser der imidlertid ikke ud til at foreligge særlige problemer i denne forbindelse.

(1999/C 341/211)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0905/99

af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen

(8. april 1999)

Om: Brandsikkerhed i EU

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange svar den har fået fra hvert af EU's medlemsstater på det spørgeskema, som det franske selskab CETEN-APAVE sendte ud om gennemførelsen af EU's henstillinger om brandsikkerhed i 1986? Hvilke foranstaltninger blev der truffet over for de lande, som ikke deltog i undersøgelsen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(29. april 1999)

I lyset af den interesse, det ærede parlamentsmedlem ved flere lejligheder har vist for undersøgelsen vedrørende brandsikkerheden på hoteller i 1996, og af, at der anmodes om detaljerede oplysninger for så vidt angår såvel data som den anvendte metode, sender Kommissionen ham direkte et eksemplar af den pågældende undersøgelse.

De ca. 20000 spørgeskemaer, som den virksomhed, der forestod undersøgelsen, sendte til hoteldirektører over hele Europa, indgik som en del af indsatsen for på frivillig basis at supplere analysen af de gældende retsakter i hver medlemsstat. Som følge heraf havde Kommissionen intet grundlag for at iværksætte foranstaltninger mod medlemsstater i de tilfælde, hvor de fremsendte oplysninger ikke svarede til forventningerne.

(1999/C 341/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0994/99

af Patricia McKenna (V) til Kommissionen

(20. april 1999)

Om: Ansvar for brandsikkerheden i Europa-Kommissionen

Vil Kommissionen give fyldige og nøjagtige oplysninger om, hvilke(n) afdeling(er) der har ansvaret for brandsikkerheden i Den Europæiske Union.

Hvis der er mere end én, vil Kommissionen så forklare, både hvorfor der er blevet lovgivet så lidt om et så vigtigt sikkerhedsspørgsmål, og hvorfor det er blevet forvaltet på en så ligegyldig og ulogisk måde af Kommissionen, at det virker som om Unionens borgeres liv ikke er af synderligt vigtigt?

(1999/C 341/213)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0995/99
af Patricia McKenna (V) til Kommissionen**

(20. april 1999)

Om: Harmonisering af brandsikkerhedsregulativer i Den Europæiske Union

Hvornår vil Kommissionen fremlægge et brandsikkerhedsdirektiv for at sikre Unionens borgeres sikkerhed, når de opholder sig på hoteller, i lejligheder og andre former for indkvartering?

Er det ikke et yderst vigtigt at få lovgivet på området?

Synes Kommissionen ikke, at det er pinligt for den som institution og for EU generelt, at en sådan lovgivning ikke allerede findes?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer
på skriftlige forespørgsler E-0994/99 og E-0995/99**

(30. april 1999)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-0854/99 fra Lyndon Harrison ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 13 af 18.1.1999, s. 10.